

ထက်မြက်

သံတိုင်ကြားကဘဝများ

ဒုတိယကြိမ်

ထက်မြက် သံတိုင်ကြားကဘဝများ

မညာရှိများက

‘အကျဉ်းထောင်တံခါးများကို ပိတ်ထားပါ’
‘စာကြည့်တိုက်တံခါးများကို ဖွင့်ထားပါ’ ဟု
ပြောဆိုကြသော်လည်း နိုင်ငံတိုင်းလိုလို
အကျဉ်းထောင်တံခါးများမှာ
ပွင့်နေရလေသည်။

စီးပွားရေးကျပ်တည်းလွန်းခြင်း၊

လူတန်းစားကွာဟခြင်း၊

အလုပ်ရှင်က အလုပ်သမားများကို

သွေးစုပ်လွန်းခြင်း၊

မြေရှင်က အလုပ်သမားများကို

အနိုင်အထက်ပြုလုပ်လွန်းခြင်း.....

စသော မတရားဖိနှိပ်မှုများကြောင့်

မခံမရပ်နိုင်ဖြစ်ကာ

ထောင်တံခါးများမှာ ပွင့်နေရပါသည်။

HTET0013

2,300.00 KS

သံတိုင်ကြားကားများ ထက်မြက်

စာမျက်နှာ ၁၇၆ + မျက်နှာ၊ ၁၃ စင်တီ x ၂၀.၅ စင်တီ

ထုတ်ဝေသူ - ဦးစန်းဦး စိတ်ကူးချိုချိုစာပေ(၀၀၅၃၈)၊ ၈၅၊ ၁၆၄လမ်း၊ တာမွေ၊ ရန်ကင်း

ပုံနှိပ်သူ - ဒေါ်ဝင်းမာ၊ စိတ်ကူးချိုချိုပုံနှိပ်တိုက်(၀၀၄၁၂)၊ ၁၁၇၉၊ မစိုးရိမ်လမ်း၊ ရန်ကင်း

၂၀၁၈၊ ဇွန်လ၊ ဒုတိယအကြိမ်၊ အုပ်ရေ ၅၀၀၊

၂၀၁၂ လောကသရုပ်စာအုပ်တိုက်၏ ပထမအကြိမ်ပုံနှိပ်မှု

ရောင်းစျေး ၂၃၀၀ ကျပ်

email: skccph@gmail.com ; P.O.Box: 705

www.facebook.com/SKCCmyanmarbook

www.skccmyanmarbook.com

သံတိုင်ကြားကဘဝများ
ထက်မြက်

ဒုတိယအကြိမ်၊ ၂၀၁၈

mgyc.com

Handwritten text, possibly a signature or name, located in the center of the page.

mgyc.com

မာတိကာ

-	စာရေးသူ၏ အမှာ “ထောင်ဘဝ”	က
၁။	ကျွန်တော်သိသော အင်းစိန်ထောင်	၁
၂။	စာတစ်အုပ်ကြောင့် ထောင်ဒဏ်တစ်သက်တစ်ကျွန်း ကျခံရသော စာရေးဆရာ	၁၁
၃။	ကိုကိုးကျွန်းက ပြဇာတ်	၁၇
၄။	ဘဝကို ပြောင်းလဲပေးသော အုတ်တံတိုင်းများ	၂၅
၅။	ထိုတစ်နေ့	၃၀
၆။	လူ့အဖွဲ့အစည်းအပြင်ဘက်မှ လူ	၃၉
၇။	သားကောင်	၄၈
၈။	လူနှစ်မျိုးနှစ်စား	၅၈
၉။	သံတိုင်ကြားမှ ဂီတဆည်းဆာ	၆၄
၁၀။	ကျွန်းကလေး	၇၀
၁၁။	အိမ်အပြန်	၇၇
၁၂။	တန်ဖိုးရှိတဲ့လူ အမှတ်ကောင်းတဲ့လူ	၈၅
၁၃။	မပြေသည့် ဝဋ်ကြွေး	၉၀
၁၄။	လိမ့်နေသော ကျောက်ခဲ	၁၀၀
၁၅။	သူဌေးဦးမြစိန်	၁၀၉
၁၆။	လေထီးပိုလ်အုန်းမောင်	၁၁၈

၁၇။	ဆေးလိပ်သောက်ခြင်းနဲ့ ဆေးလိပ်ဖြတ်ခြင်း	၁၄၄
၁၈။	မမေ့နိုင်သော	၁၅၃
၁၉။	သူခိုး	၁၆၀
၂၀။	ဖောက်ထွင်းဝိဇ္ဇာ	၁၆၈

စာရေးသူ၏ အမှာ ထောင်ဘဝ

ထောင်အကြောင်း ရေးသော စာရေးဆရာများနှင့် စာအုပ်များတွင် လူထု ဦးလှ၏ “လှောင်ချိုင့်တွင်းမှ ငှက်ငယ်များ”၊ “ထောင်နှင့် လူသား”၊ “စစ်၊ အချစ်နှင့်ထောင်” စသော စာအုပ်အများအပြားမှာ အလွန် ထင်ရှားခဲ့ပါသည်။ ပုဒ်မ ၅ ဖြင့် ပါလီမန် ဒီမိုကရေစီခေတ် က အထိန်းသိမ်းခံရစဉ် နိုင်ငံရေး အကျဉ်းသား တစ်ယောက် အဖြစ် ရရှိသည့် နိုင်ငံရေး အကျဉ်းသား အခွင့်အရေးအရ ထောင်ထဲ တွင် ထောင်ကျများ၏ အကြောင်းကို ရေးသားခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ နိုင်ငံရေး အကျဉ်းသား (Political Prisoner) ကို စာနယ်ဇင်းများ က တင်စားသောအနေဖြင့် Prisoner of Conscience ယုံကြည်ချက် အတွက် အကျဉ်းကျခံရသူဟု ရေးသားတတ်ကြပါသည်။ မည်သို့ ပင်ဖြစ်စေ နိုင်ငံရေးအကျဉ်းသား ဆိုသည်မှာ နိုင်ငံရေး အကျဉ်းသား ပင် ဖြစ်၏။

ယုံကြည်ချက်အတွက် အကျဉ်းကျခံရသူဟု နာမည်ပြောင်း ခေါ်ခြင်းမဟုတ်၊ ပါလီမန်ဒီမိုကရေစီခေတ် စတင်ကတည်းက ထို ဝေါဟာရ ပေါ်ပေါက်လာခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ နိုင်ငံရေးအရ မတူ၊ သဘောထားကွဲပြားခြင်း၊ အာဏာရ နိုင်ငံရေး ခေါင်းဆောင် တစ်ဦး (သို့မဟုတ်) နိုင်ငံရေးပါတီတစ်ရပ် (သို့မဟုတ်) အာဏာသိမ်းအဖွဲ့

အစည်းတစ်ခု (သို့မဟုတ်) အာဏာသိမ်း စစ်တပ်တို့ကို ဆန့်ကျင်
 သော တစ်နည်းအားဖြင့် ထိုအာဏာသိမ်း အစိုးရကို ပြုတ်ကျရန်
 ဖယ်ရှားရန် ဆန့်ကျင်မှုပြုသူကို နိုင်ငံရေး အကျဉ်းသားဟု ခေါ်ဆိုခဲ့
 သည်မှာ ရာစုနှစ်နှင့်ချီ၍ ရှိလာခဲ့ပါပြီ။ ပဒေသရာဇ်ခေတ်က မင်း
 တစ်မင်းကို ပုန်ကန်ပြီး နန်းရယူစဉ်ကလည်း နိုင်ငံရေး အကျဉ်းသား
 ဟု ဝေါဟာရ မရှိခဲ့သော်လည်း ပုန်ကန်သူ၊ သူပုန်ဟု အမည်ပေး
 ခဲ့သည်။ ထိုသည်မှာလည်း အာဏာလွန်ဆွဲပွဲ ပြဿနာနှင့် နိုင်ငံရေး
 အရ တိုင်းပြည်ကို အုပ်ချုပ်ခဲ့ခြင်းမှ စတင်ခဲ့ပါသည်။ ဖြုတ်ချခံရပြီး
 ထောင်သွင်းအကျဉ်းချခံရသူ ဘုရင်နှင့် (သို့မဟုတ်) မင်းသားနှင့်
 သူ၏ နောက်လိုက်နောက်ပါများမှာ နိုင်ငံရေး အကျဉ်းသားများပင်
 ဖြစ်ပေသည်။

လူထုဦးလှ၏ ထောင်အကြောင်း စာအုပ်များ ထွက်ပေါ်လာ
 ပြီးနောက် ပုဒ်မ ၅ ဖြင့် အဖမ်းခံရသော စာရေးဆရာများမှာ အနည်း
 နှင့်အများဆိုသလို ထောင်ကျများ၏ ဘဝအဖြစ်မှန်များကို ဝတ္ထု
 များ၊ ဆောင်းပါးများ ရေးသားခဲ့ပါသည်။ ဆရာမြသန်းတင့်၏
 “ဆယ်ကြိမ်မြောက် အလည်ရောက်ခြင်း”၊ “အမှောင်ရိပ်ဝယ်”
 စသည့် ဝတ္ထုများမှာ တကယ့် ဖြစ်ရပ်မှန် ထောင်ကျများအကြောင်း
 ရေးသားခဲ့သော ဝတ္ထုများ ဖြစ်သည်။ အလွန်လည်း ထင်ရှားပါ
 သည်။ ထိုအချိန်က ပုဒ်မ ၅ နှင့် ရာဇဝတ်ပြစ်မှု ထောင်ကျများမှာ
 တစ်သီးတခြား နေရသော်လည်း တွေ့ဆုံစကားပြောကြရ၏။
 ထိုသို့ ပြောရင်း ရင်နာစရာကောင်းသော ထောင်ကျများ၏ ဘဝကို
 စာများ ရေးသားခဲ့သည်။

သူတို့၏ အကြောင်းများမှာ စာဖတ်ပရိသတ်ကြားထဲ ရောက်
 လာရသည်။ လူထုဦးလှ၏ “လေနှင့်အတူ” ထောင်အကြောင်း
 ဝတ္ထုနှင့် “လှောင်ချိုင့်ထဲမှ ငှက်ငယ်များ” စာအုပ်မှာ ယူနက်စကို
 ဆုပင် ချီးမြှင့်ခံခဲ့ရ၏။ ထိုအချိန်က လွတ်လပ်စွာ ရေးသားခွင့်
 ရှိသောကြောင့် ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခဲ့သည်။ အာဏာရှင် စစ်အစိုးရ
 ခေတ်တွင် ထိုသို့ လွတ်လပ်စွာ ရေးသားခွင့်များ ဆုံးရှုံးပြီး ထောင်

အကြောင်းမှာ မဖတ်ရ၊ နားမထောင်ရသော ဇာတ်လမ်းများ ဖြစ်လာလေသည်။ ထောင်ထဲတွင် လူပေါင်းစုံ ရှိ၏။ အလုပ်သမား၊ လယ်သမား၊ စာရေးစာချီ လူတန်းစားကအစ လယ်ပိုင်ရှင်များလည်း ရှိသလို အလုပ်ရှင်များလည်း ရှိတတ်၏။

အများစုမှာမူ လက်လုပ်လက်စားများ ဖြစ်၏။ စီးပွားရေးကြောင့် ထောင်ကျရသည်မှာ အများတက့အများဆုံး ဖြစ်သည်။ စားပြတိုက်ရသည်မှာလည်း စားရမဲ့သောက်ရမဲ့များကြောင့် ဖြစ်ပြီး ငတ်ပြတ်လွန်း၍ ခိုးရသည်၊ လုရသည်။ တချို့မှာ မတရားသွေးစုပ်သော မြေပိုင်ရှင်များကြောင့် မခံမရပ်နိုင်ဖြစ်ပြီး လူသတ်မှုများ ဖြစ်လာသည်။ ထိုထဲတွင် ကြေကွဲစရာ အချစ်ဇာတ်လမ်းများလည်း ပါလာ၏။ မြေရှင်သမီးနှင့် စာရင်းငှားတို့၏ ဇာတ်လမ်း၊ အိမ်ရှင် ခြေတော်တင်ခံရသော အိမ်စေမိန်းကလေး ဇာတ်လမ်း၊ လင်ငယ်၊ မယားငယ်နေ၍ လူသတ်မှုဖြစ်သော ဇာတ်လမ်းများလည်း ရှိပါသည်။ ထောင်ထဲ လူများနေသည်မှာ လူနေမှုစနစ်ကြောင့် ဖြစ်သည်။ အမေရိကန်လိုနိုင်ငံမျိုးတွင် ထောင်ထဲ လူများကျပ်သိပ်နေ၏။ ထောင်ကျဦးရေ အများဆုံးနိုင်ငံ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ စီးပွားရေး တောင့်တင်းသော နိုင်ငံ၊ ချို့တဲ့သော နိုင်ငံ ဆိုသည်ထက် လူနေမှုစနစ်ကြောင့် အကျဉ်းထောင် တံခါးများမှာ အမြဲ ပွင့်နေရလေသည်။

ပညာရှိများက “အကျဉ်းထောင် တံခါးများကို ပိတ်ထားပါ။ စာကြည့်တိုက် တံခါးများကို ဖွင့်ထားပါ” ဟု ပြောဆိုကြသော်လည်း နိုင်ငံတိုင်းလိုလို အကျဉ်းထောင်တံခါးများမှာ ပွင့်နေရလေသည်။ စီးပွားရေး ကျပ်တည်းလွန်းခြင်း၊ လူတန်းစားကွာဟခြင်း၊ အလုပ်ရှင်က အလုပ်သမားကို သွေးစုပ်လွန်းခြင်း၊ မြေရှင်က အလုပ်သမားကို အဓမ္မ အနိုင်ထက် ပြုလုပ်လွန်းခြင်း စသော မတရား ဖိနှိပ်မှုများကြောင့် မခံမရပ်နိုင်ဖြစ်ကာ ထောင်တံခါးများမှာ အမြဲ ပွင့်နေရပါသည်။

ကျွန်တော် ကြုံတွေ့ခဲ့ရသည့် ထောင်တွင်းဘဝမှာလည်း ထိုကဲ့သို့ လူပေါင်းစုံ၊ ဘဝပေါင်းစုံထဲ ဖြတ်သန်းရင်း အကျဉ်းသား

များအကြောင်း သိရှိခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့ခေတ်တွင် ၁၉၇၄ အခြေခံဥပဒေအရ နိုင်ငံရေးအကျဉ်းသား ဆိုသည်ကို ပယ်ဖျက်ခဲ့သည်။ မြန်မာ့ဆိုရှယ်လစ် လမ်းစဉ်အောက်တွင် ဆိုရှယ်လစ် စနစ်နှင့် မကိုက်ညီဟု ဆိုကာ နိုင်ငံရေး အကျဉ်းသားဆိုသည်ကို ပယ်ဖျက်ခဲ့သည်။ ထိုအချိန်တွင် တစ်နိုင်ငံလုံး၌ နိုင်ငံရေး လှုပ်ရှားမှု များ အကြီးအကျယ် ဖြစ်ပွားနေသည်။ ဦးသန့် အရေးအခင်း၊ အလုပ်သမားသပိတ်၊ မိုင်းရာပြည့် အရေးအခင်း စသည်ဖြင့် နှစ်စဉ် လူထုတိုက်ပွဲများ၊ လူထုဆန္ဒပြပွဲများ၊ မဆလအစိုးရကို ဆန့်ကျင် သော တိုက်ပွဲများ ဖြစ်ပွားခဲ့လေသည်။ ထိုအချိန် အဖမ်းခံရသော နိုင်ငံရေးပြစ်မှုနှင့် အကျဉ်းသားများ၊ နိုင်ငံရေး လှုပ်ရှားမှုကြောင့် ထောင်ထဲရောက်လာသူ အားလုံးကို ကျန်ရာဇဝတ်သားများနှင့် အတူ ထားရှိခဲ့၏။ ကျွေးသော အစားအစာ၊ နေရာထိုင်ခင်းများမှာ အတူတူ ဖြစ်သည်။

ယခင် နိုင်ငံရေး အကျဉ်းသားများ ရပိုင်ခွင့်ဆိုသည်မှာ ဘာမျှမရှိတော့။ သပိတ်တိုက်ပွဲ၊ လျှို့ဝှက်စာစောင် ကမ်း၍ ထောင်ထဲ ရောက်လာသူများမှာလည်း ကျန်ရာဇဝတ်သားများကဲ့သို့ အင်းစိန် ထောင် အလုပ်ကြီးဌာနတွင် အလုပ်လုပ်ရ၏။ သူတို့အတွက် ရဲဘက် မလိုက်ခြင်းသာ ကွာခြားပါသည်။ နိုင်ငံရေး အကျဉ်းသား ဟု မသတ်မှတ်သော ခေတ်၌ နိုင်ငံရေးသမား၊ စာရေးဆရာများမှာ လူထုဦးလှတို့ခေတ်၊ ဗန်းမော်တင်အောင်တို့ခေတ်၊ သခင်မြသန်း တို့၊ မြသန်းတင့်တို့၊ ကျော်မြသန်းတို့ခေတ်နှင့် မတူတော့ပေ။ ကျွန်တော်က ပုဒ်မ ၅ ခေတ်ဟု ခေါ်သော နိုင်ငံရေး အကျဉ်းသား များ ခေတ်ကိုလည်း ဖြတ်သန်းခဲ့ဖူးသည်။ ဘီကလပ် အကျဉ်းသား အဖြစ် အခွင့်အရေး မရခဲ့သော်လည်း ပုဒ်မ ၅ အဖြစ် အခွင့်အရေး ရခဲ့ဖူး၏။ နိုင်ငံရေးအကျဉ်းသမားဟု မသတ်မှတ်သော ခေတ်၌ လည်း၊ စားရမဲ့၊ သောက်ရမဲ့ အခြေအနေမျိုးကို မရောက်ခဲ့သော် လည်း မနက်တွင် ပဲဟင်းကျဲကျဲ၊ ငါးပိဖုတ်နှင့် စားရသော ဘဝ၊ ကန်စွန်းရွက် ရေလုံပြုတ်၊ ငါးပိဖုတ်နှင့် ဆန်ကြမ်းကြမ်း စားရသော

ဘဝမျိုးကို ဖြတ်သန်းခဲ့ရ၏။ တစ်ပတ်တစ်ရက် အသားစားရသော်
 လည်း ငါးရွှေလို ငါးမျိုးကို ကြော်ကျွေးပြီး တစ်ယောက်ကို တစ်တုံး
 စားရသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ငါးသလောက်ကြော် စားရသည်။
 တစ်ခါတစ်ရံ ဝက်သားပြုတ် စားရ၏။ ဝက်သားပြုတ် မစားသူကို
 ဘဲဥပြုတ် လေးလုံး ကျွေး၏။ အမှန်တကယ်ရသည်မှာ ဘဲဥပြုတ်
 နှစ်လုံးသာ ဖြစ်ပါသည်။

ထောင်ဝင်စာမရှိသော အကျဉ်းသားများအဖို့ အသားကျွေး
 သည့်နေ့မှာ ပါးစပ်ဆီဝေသောနေ့ ဖြစ်သည်။ အကျဉ်းသား အများစု
 မှာ ထောင်ဝင်စာ မရှိသူများပင်။ ထိုအခြေအနေမျိုးတွင် ထောင်ကျ
 တို့၏ ဘဝကို မေးမြန်းစူးစမ်းရသည်မှာ ညဘက် အားလပ်ချိန်
 လေးသာ ရှိပါသည်။ ကျွန်တော်တို့တွင် စာရေးခွင့် မရှိပါ။ စာရွက်
 စာတမ်း၊ စာအုပ်၊ ခဲတံ၊ ဘောလ်ပင် ကိုင်ဆောင်ခွင့် မရှိပါ။ ထို့
 ကြောင့် ခေါင်းဖြင့်သာ မှတ်သားရ၏။ တချို့ကို မမှတ်မိတော့ပါ။
 မှတ်မိသမျှကို နောင်အခါ ချရေးကြသည်။ ရေးခွင့်ရှိသည်ကိုသာ
 ရေးကြ၍ နောင် နှစ်ပေါင်း ငါးနှစ်အကြာလောက်မှ ရေးရ၏။
 တချို့အဖြစ်များမှာ နှစ်သုံးဆယ်လောက်ကြာပြီ ဖြစ်သဖြင့် ထူးခြား
 သည့် အဖြစ်များကို မှတ်မိသလောက် ချရေး၏။

ကျွန်တော်တို့သည် တိုက်ခန်းမှ အဆောင်သို့ ပြောင်းရ
 သည့်အချိန်မှသာ ထောင်ကျ အကျဉ်းသားများနှင့် တွေ့ရ သည်။
 ကြာကြာမနေရပါ။ တိုက်ခန်းထဲ ပြန်ပြောင်းရသည်။ ရာဇဝတ်သား
 များနှင့် နိုင်ငံရေး အကျဉ်းသားများကို အာဏာပိုင်များက ကြာရှည်
 စွာ အတူထားခြင်း မရှိပါ။ ရာဇဝတ်သားများကို နိုင်ငံရေး အကျဉ်း
 သားများက စည်းရုံးပြီး ထောင်တွင်း သပိတ်တိုက်ပွဲများ၊ ဆန္ဒပြပွဲ
 များ ဖြစ်မှာ စိုးကြပါသည်။ ဖဆပလ၏ ပါလီမန် အစိုးရခေတ်က
 ထောင်တွင်း၌ ဝက်သားပုပ် သပိတ်တိုက်ပွဲများဖြစ်ပြီး အခြေအနေ
 ဆိုးရွားသောကြောင့် ပစ်ခတ်နှိမ်နင်းရသည်အထိ ထောင်သမိုင်း
 တွင်ခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် အဆောင်တွင် နိုင်ငံရေးသမားများကို
 ခဏသာထားပြီး တချို့ကို တိုက်သို့ ပြန်ရွှေ့ထားသည်။ ထောင်

ပြောင်းပစ်သည်။ အများစုမှာ နယ်ထောင်များသို့ အပြောင်းခံရသည်။ သို့မဟုတ်ပါက အားလုံးကို တိုက်ခန်းထဲ ပို့လိုက်သည်။ ထို့ကြောင့် နိုင်ငံကြီးပွားတိုးတက်ရေးအတွက် လှုပ်ရှားသူမှာ နိုင်ငံရေးသမားဖြစ်ပြီး ထိုသူ ဖမ်းဆီးထောင်ချခံရလျှင် နိုင်ငံရေးအကျဉ်းသား ဖြစ်ပါသည်။

လူထုဦးလှတို့၊ ဆရာမြသန်းတင့်တို့ ခေတ်ကဆိုလျှင် ထောင်ကျအကျဉ်းသားကို ခေါ်ယူတွေ့ဆုံကာ သူ့ဘဝကို အသေးစိတ်မေးမြန်းခွင့်ရလေသည်။ တစ်ခါတည်း စာရေး၍ ရလေသည်။ ဗန်းမော်တင်အောင်၏ “မြိုင်” ဝတ္ထုကြီးမှာ ထောင်ထဲတွင် စိမ်ပြေ နပြေ ရေးသားခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။ နောင် မဆလခေတ်၌ ထောင်ထဲတွင် တရားစာအုပ်မှလွဲ၍ ဘာစာအုပ်မှ မဖတ်ရတော့ပေ။ စာရေးဖို့ နေနေသာသာ စာဖတ်ခွင့်ပင် မရသဖြင့် ထောင်ကျ အခွင့်အရေးပင် မရခဲ့ကြပါ။ ထောင်အကြောင်း ဇာတ်လမ်းများ၊ အဖြစ်အပျက်များ၊ စာအုပ်များ ရေးထုတ်ခွင့်ရသောအခါ၌ စာဖတ်ပရိသတ်မှာ စိတ်ဝင်တစား ဖတ်ရှုကြ၏။ နှစ်ပေါင်းများစွာ ပိတ်ပင်ခံရသည့် လူတစ်ဦးချင်း၏ လွတ်လပ်ခွင့်ကို တင်ပြခွင့်ရလာ၍ လူအများက စိတ်ဝင်စားကြသည်။

တင်းကျပ်လွန်းသည်ကို ဖြေလျှော့ပေးသည့်အတွက်လည်း နေသာထိုင်သာ ရှိလာကြခြင်း ဖြစ်၏။ ပိတ်ထားသော တံခါးများကို ခပ်ဟဟ ဖွင့်ပေးလိုက်သဖြင့် ဟထားသော အပေါက်မှ လေဝင်လာသလို ပြင်ပ မြင်ကွင်းများကိုလည်း မြင်လာရသဖြင့် နေသာထိုင်သာ ရှိသွားကြ၏။ အရေးကြီးသည်မှာ ပိတ်ထားသော တံခါးများကို ဖွင့်ရန် ဖြစ်ပါသည်။ ထောင်ထဲမှာရှိသော လူအမျိုးမျိုး၏ ဘဝအထွေထွေကို မှတ်တမ်းတင်ခွင့်၊ ရေးသားခွင့်၊ ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခွင့်များ ရရှိလာသဖြင့် ယခုထက်ပို၍ ပွင့်လင်းသော လူ့အဖွဲ့အစည်းတစ်ခုကို တည်ဆောက်နိုင်ပါလိမ့်မည်။ ထောင်ထဲတွင်နေရသော ရာဇဝတ်သားများ၏ ဘဝမှာ နိုင်ငံရေး အကျဉ်းသားများထက် ပို၍ ဆိုးရွားလှသည်။ သူတို့သည် အနိမ့်ဆုံး လူ့အခွင့်အရေးလောက်ပင် မရရှိကြပေ။

သို့သော် လူ့အခွင့်အရေးများ ရရှိသည်ဟု ဆိုလျှင်လည်း
 ထောင်သည် ထောင်သာ ဖြစ်၏။ ထောင်သည် အုတ်ရိုးများ၊
 သံတိုင်များကြားတွင် ရှိသော နေရာတစ်ခု၊ ထောင်သည် လွတ်လပ်
 စွာ ပြောဆိုခွင့်၊ ရေးသားခွင့်၊ သွားလာခွင့်၊ လွတ်လပ်စွာ စားခွင့်၊
 အိပ်ခွင့်များ မရှိသလို ထောင်စည်းကမ်းအတိုင်း လိုက်နာရသည်။
 ပြစ်မှု အကြီးအသေးအလိုက် ထောင်တွင် အလျှော့အတင်း နေထိုင်
 ရမှုများ ရှိပါသည်။ အရေးအကြီးဆုံးမှာ ကမ္ဘာပေါ်တွင် ထောင်
 တံခါးများအားလုံး ပိတ်လိုက်ဖို့၊ ထောင်စနစ် ဖျက်သိမ်းဖို့နှင့် လူ
 အားလုံး လွတ်လပ်ပြီး တရားမျှတသော စားဝတ်နေရေး အဆင်ပြေ
 သော ဘဝတွင် နေနိုင်ဖို့သာ အရေးကြီးပါသည်။

mgyc.com

mgyc.com

ကျွန်တော် သိသော အင်းစိန်ထောင်

ထောင်ဟု ပြောလိုက်သည်နှင့် လေးဖက်လေးတန် အုတ်ရိုးတံတိုင်းကြီးများ ကာရံထားသော နေရာ၊ ရာဇဝတ်မှုနှင့် အခြား ပြစ်မှုများကြောင့် ထိုအုတ်ရိုး လေးဖက်လေးတန်ကြား ထည့်ထားသော နေရာကို ထောင်ဟု ယေဘုယျ ခေါ်ကြလေသည်။ ထို့ကြောင့် ထောင်ဆိုသည်မှာ နံရံလေးဖက်ရှိသော နေရာ ဟု မှတ်ထားလိုက်ကြပေသည်။

သို့သော် အုတ်ရိုးလေးဖက် မဟုတ်သော မြန်မာနိုင်ငံ၏ အကြီးဆုံး ထောင်လည်း ရှိပါသည်။ ထိုထောင်ကြီးမှာ ဧက ၁၀၀ ကျော် ကျယ်ဝန်းသော မြေပေါ်တွင် အုတ်ရိုးအများအပြားဖြင့် တည်ဆောက်ထားသည်။ အုတ်ရိုး လေးဖက် မဟုတ်ဘဲ အုတ်ရိုး(၈) ဖက်ဖြင့် တည်ဆောက်ထား၏။ အဋ္ဌဂံ ပုံစံဟု ခေါ်ရမည် ဖြစ်သော ထောင်ကြီးမှာ အင်းစိန်ဗဟို အကျဉ်းထောင် ဖြစ်ပါသည်။

အင်းစိန်ထောင်ကို ရှေးခေတ် တိုင်ကပ်နာရီပုံစံအတိုင်း တည်ဆောက် ထားသည်။ ထောင်ကို အပေါ်စီးမှ လွှမ်းခြုံမြင်ရသော လေယာဉ်ပေါ်မှ ကြည့်လျှင် သိသာပါသည်။ အဋ္ဌဂံပုံ တိုင်ကပ်နာရီကြီး အတိုင်းပင်။ တစ်နည်း ပြောရလျှင် ယူနီယံဂျက်အလံ၏ ထောင့်များ အတိုင်းပင် ဖြစ်သည်။ ထောင် ဘူးဝနှင့် ထောင်အဝင်လမ်းမကြီးမှာ တိုင်ကပ်နာရီ၏ ချိန်သီးရှိသော နေရာ အတိုင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။ အလယ် နာရီလက်တံများ ထားသည့် ဗဟိုတည့် တည့်မှာ မိန်းဂျေးလ် (Main Jail) ဖြစ်လေသည်။

မိန်းကျေးလ်ဆိုသည်မှာ ထောင်၏ အချက်အချာ ဗဟိုနေရာဖြစ်ပြီး ထိုနေရာမှ နေရာအားလုံးကို ထိန်းချုပ်ထားနိုင်ပါသည်။ သို့သော် ထောင်ဘူးဝမှာ ထောင်၏ လုံခြုံရေးကို အဓိက အုပ်ချုပ်ရသောနေရာ ဖြစ်သလို ထောင်ကို အုပ်ချုပ်သော ထောင်ပိုင်ကြီးမှာ ထောင်ဘူးဝ၏ အပေါ်ထပ်တွင် နေထိုင်ပြီး အောက်ထပ်တွင် ထောင်အုပ်ချုပ်ရေး ရုံးခန်းများ ရှိလေသည်။ ထောင်ဘူးဝ၏ အပေါ်ဆုံးတွင် အစောင့်များ၊ မီးဆလိုက်၊ တစ်နာရီ တစ်ကြိမ် တီးခတ်သော သံချောင်းများ ထားရှိလေသည်။

အဋ္ဌဂံရှစ်ထောင့်ပုံ အင်းစိန်ထောင်၏ ထောင့်ချိုးတိုင်းတွင် ထောင့်အစောင့်များရှိသော ထောင်ဘူးလေးများ ရှိပါသည်။ ထိုဘူးလေးများတွင် ထောင်အစောင့်များသည် လက်နက်များနှင့်အတူ စောင့်ကြပ်နေကြ၏။ ညဘက်ဆိုလျှင် မီးဆလိုက်နှင့် ထိုးကြည့်၏။ ၁၅ မိနစ်လျှင် တစ်ကြိမ် သံချောင်းခေါက်၍ အချက်ပေးသည်။ ထိုသံချောင်းမှာ ဘူးလေးများရှိ အစောင့်များ နိုးနိုးကြားကြား ဖြစ်နေကြောင်း အသိပေးသော သံချောင်းလည်း ဖြစ်ပုံရလေသည်။ ထောင်ဘူးမှ ဝင်လိုက်လျှင် ဘယ်ဘက်အခြမ်းတွင် မိန်းမထောင် ရှိ၏။ မိန်းမထောင်ဆိုသည်မှာ အင်းစိန်ထောင်ရှိ အမျိုးသမီးများ ထားရှိသော အဆောင်ရှိရာနေရာ ဖြစ်ပါသည်။

ညဘက်ခြမ်းတွင်လည်း မိန်းမဆောင်တစ်ခု ထားရှိသည်။ ဆက်သွားလျှင် ထောင်ဆေးရုံ ရှိ၏။ မိန်းကျေးလ် ဆိုသော အလယ်ဗဟိုနေရာတွင် တစ်ထောင်လုံးရှိ အကျဉ်းသားများအတွက် ချက်ပြုတ်ရသော ဖိုကြီး ရှိသည်။ ထိုဖိုကြီးအပေါ်တွင် အုတ်ရိုးဖြင့် လုပ်ထားသော မီးခိုးခေါင်းတိုင်ကြီး ရှိပါသည်။ မိန်းကျေးလ်အပေါ်တွင် ကျောက်ဆင်းတု တစ်ဆူ ရှိ၏။ ထိုကျောက်ဆင်းတုမှာ ဉာဏ်တော်တစ်တောင်ကျော်ကျော် ရှိသည်။ ထောင်အာဏာပိုင်များနှင့် ထိုစဉ်က တရားရေးဌာနထံ ခွင့်တောင်းပြီး ဂဠုန်ဦးစောထားရှိသည့် ဆင်းတုတော် ဖြစ်သည်ဟု ဆိုပါသည်။ သူ့ကို ကြိုးမပေးမိကာလ ဘုရားဆင်းတုတစ်ဆူ တည်ထားရန် ခွင့်တောင်းသောကြောင့် ထိုဘုရားကို တည်ထားခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။

အယူသီးသူ တချို့ကမူ ထောင်က လွတ်လျှင် မိန်းကျေးလ်ကို ဖြတ်၍ ဘူးသို့ သွားကြရ၏။ ထိုသို့သွားစဉ် ဦးစော တည်ထားသော ဘုရားကို

လှည့်မကြည့်ရ၊ လှည့်မဖူးရ၊ ထိုသို့ လှည့်ဖူးမိလျှင် ထောင်သို့ နောက် တစ်ကြိမ် ဝင်ရလေ့ ရှိသည်ဟုလည်း ပြောဆိုကြလေသည်။ ကျွန်တော် ပထမ အကြိမ် လွတ်စဉ်က ထိုကျောက်ဆင်းတုကို ကြည့်ခဲ့သည်။ ဒုတိယအကြိမ် တွင်လည်း ဖူးခဲ့သည်။ တတိယအကြိမ်တွင်လည်း ကြည့်ခဲ့သည်။ စတုတ္ထ အကြိမ်တွင် ဘူးသို့မသွားမီ ထိုကျောက်ဆင်းတုကို အသေအချာ အချိန် အတော်ကြာ ကြည့်ပြီး ဖူးပြီး ထွက်ခဲ့ပါသည်။ ယခုအချိန်အထိ နောက် တစ်ခါ ပြန်မသွားရသေးပါ။

မိန်းဂျေးလ်သည် အလယ်ဗဟို နာရီလက်တံများ ထားရှိရာ နေရာ ဖြစ်သကဲ့သို့ အဆောင်များမှာလည်း နာရီနံပါတ်များရှိသော အကွက်များ အတိုင်း ဖွဲ့စည်းထားလေသည်။ ဘူးမှ ဝင်လာပြီးနောက် မိန်းဂျေးလ် ရောက် သည်နှင့် ဘယ်ဘက်အကန်၌ တိုက်ခန်းများ ရှိလေသည်။ တိုက်ခန်းများကို ၁ တိုက်၊ ၂ တိုက်၊ ၃ တိုက်၊ ၄ တိုက် (၄ တို၊ ၄ ရှည် ခွဲခြားထားသည်)၊ ၅ တိုက်၊ ၆ တိုက် (အလုံတိုက်) စသည်ဖြင့် သတ်မှတ်ထားသည်။ ကျွန်တော် တိုက်ခန်းများကို ကျင်လည်ခဲ့စဉ်က ခွဲခြားထားမှု ဖြစ်ပါသည်။ နောက်ပိုင်း မည်မျှလျော့၍ မည်မျှတိုးသည်ကိုကား မသိပါ။

၁ တိုက်၏ တစ်ဖက်ခြမ်းတွင် မိန်းမထောင် ရှိလေသည်။ ကျန် တစ်ဖက်ခြမ်းတွင်ကား ၂ တိုက် ရှိပါသည်။ ၂ တိုက်တွင် သေဒဏ် အမိန့် ချခံထားရသော ကြိုးသမားများနှင့် နိုင်ငံရေး အကျဉ်းသားများကို ထား၏။ ၂ တိုက်ကို ရင်ကွဲတိုက်ဟုလည်း ခေါ်သည်။ ဆိုလိုသည်မှာ တိုက်ခန်းပေါင်း ၆၀ ခန့်ကို တစ်ခန်းနှင့်တစ်ခန်း မျက်နှာချင်းဆိုင် မဟုတ်သည့်တိုင် ခပ်ဓမ္မစွာ မျက်နှာမူ၍ ဆောက်ထားသည်။ အလယ်လမ်းမှနေ၍ ဟိုဘက်ခန်း၊ ဒီဘက် ခန်းကို စစ်ဆေးနိုင်သလို သံတံခါးများကိုလည်း သော့ခလောက်ကြီးများဖြင့် ခတ်ထားလေသည်။ တိုက်ခန်းများမှာ ၁၀ ပေ x ၁၅ ပေ သို့မဟုတ် ၁၀ ပေ x ၁၅ ပေခန့် ကျယ်ဝန်းသည်။ ကျပ်လုံးခန့် သံတိုင်များကို စီပြီး သံတံခါးကြီးများ၊ ကလန့်များဖြင့် ဖွဲ့စည်းကာ ကြေးသော့ခလောက်ကြီးများ အမြဲ ခတ်ထားလေသည်။

ထမင်းစားလျှင်လည်း သံတိုင်အပြင်ဘက်မှပေးပြီး အတွင်းမှ စားရ သည်။ သောက်ရေအိုးကို အပြင်ဘက်တွင် ထားရှိ၏။ ပလတ်စတစ်

သောက်ရေခွက် တစ်ခွက် ရှိသည်။ သို့မဟုတ် ဒန်ခွက်တစ်လုံး ရှိသည်။ တိုက်ခန်းတွင်း၌ နီးချောဖျာတစ်ချပ် ပေးထားလေသည်။ (ယခုအခါ သစ်သားကွပ်ပျစ်များ တစ်လုံးစီ ထားပေးသည်ဟု ကြားရပါသည်) တိုက်ခန်း၏ နောက်ဘက်ထောင့်တွင် အပေါ့၊ အလေး စွန့်ရန် အင်တုံတစ်လုံး ပေးထားသည်။ ထိုအင်တုံကို ထောင်အခေါ်အရ ဂန်ဖလားဟု ခေါ်လေသည်။ တစ်နေ့နှင့်တစ်ည စွန့်ပစ်သော အပေါ့၊ အလေးနှင့် အညစ်အကြေးများကို မနက်ရောက်လျှင် (ယခင်က ပုဒ်မ ၅ ကာလက) ဆိုလျှင် ရာဇဝတ်မှုဖြင့် ထောင်ကျသော အကျဉ်းသားများက တစ်ခန်းချင်း လာရောက်ယူ ဆေးကြောပြီး ပြန်ပေးလေ့ ရှိ၏။ နောင် ပုဒ်မ ၅ ဖျက်သိမ်းပြီး ၁၉၇၄ ခုနှစ် နောက်ပိုင်းတွင် နိုင်ငံရေးပြစ်မှုရှိသည့် နိုင်ငံရေး အကျဉ်းသားများကိုယ်တိုင် စုထည့်ရသည့် ပုံးထဲ သွားထည့်ရလေသည်။

၁ တိုက်တွင် အခန်း ၁၀ ခန်းသာ ရှိပြီး ရေချိုးရသည့် ရေချိုးခန်း တစ်ခု ထားသည်။ ၁ တိုက် အဝင်ကို သံပြားများဖြင့် ကာထားသည်။ ၁ တိုက်ပြီးလျှင် ၂ တိုက်မှာ အခန်းပေါင်း ၆၀ ခန့် ရှိ၏။ ရင်ကွဲတိုက်ဟုလည်း ခေါ်သည်။ အရှည်ဆုံးနှင့် အခန်းအများဆုံး တိုက်ကြီးလည်း ဖြစ်ပါသည်။ ၂ တိုက်၏ ဘေးတွင် ၃ တိုက် ရှိ၏။ ၃ တိုက်တွင်လည်း အခန်း ၁၀ ခန်းသာ ရှိသည်။ ၃ တိုက်၌ သံချောင်းများဖြင့် ကာထားသော ပြတင်းပေါက်များ ရှိလေသည်။ ပြတင်းပေါက်အကျယ်ရှိသဖြင့် လေဝင်လေထွက် ကောင်းသည်။ ယခင်က ၃ တိုက်တွင် မိန်းမလျာ အကျဉ်းသားများကို တခြား အကျဉ်းသားများနှင့် ရောထား၍ မရပေ။ ရာဇဝတ် အကျဉ်းသားများကြားတွင် မိန်းမလျာများကို သူပိုင်ကိုယ်ပိုင် လုပ်၍ ရိုက်နှက်ခြင်း၊ လူသတ်ခြင်းများ ဖြစ်တတ်သဖြင့် သတ်သတ်ထားရခြင်း ဖြစ်သည်။

၃ တိုက်၏ တစ်ဖက်တွင် ၄ တိုက် ရှိ၏။ နိုင်ငံရေး အကျဉ်းသား အများဆုံးထားသောနေရာ ဖြစ်သည်။ ၄ တိုက်၏ တစ်ဖက်၌ ၅ တိုက် ရှိသည်။ ၅ တိုက်မှာ အမိုးအမြင့်ကြီးနှင့် အင်္ဂလိပ်ခေတ်ကတည်းက ဆောက်ထားသော ခိုင်မာတောင့်တင်းသော တိုက်ကြီးဖြစ်ပြီး အခန်း ၂၄ ခန်း ရှိလေသည်။ အစွန်ဆုံး ၂၄ ခန်း၏ တစ်ဖက်တွင် ကြိုးစင်ရှိမှန်း နောက်မှ ကျွန်တော် သိရပါသည်။

ကျွန်တော် ရောက်သည့် ညက အခန်း ၂၄ တွင် နေရလေသည်။ တစ်ဖက်တွင် အခန်းရှိမှန်း၊ မရှိမှန်း မသိပါ။ ည ၁၂ နာရီလောက်တွင် နှာခေါင်းထဲသို့ မွှေးကြိုင်လှသော အနံ့များ တိုးဝင်လာသဖြင့် အိပ်မပျော်တော့ ပေ။ အနံ့မှာ အစပိုင်းက စံပယ်နံ့ဟု ထင်သော်လည်း ကြာလာသောအခါ နှင်းဆီပန်းနံ့များ ဖြစ်လေသည်။ မွှေးလှသော နှင်းဆီပန်းနံ့များမှာ အခန်း တစ်ခုလုံး ပျံ့နှံ့လာသည်။ ညဦးပိုင်းက ဘာနံ့မှမရဘဲ သန်းခေါင်မှ နှင်းဆီ ပန်းနံ့များ ရလာသောကြောင့် ဥစ္စာစောင့်များလားဟု ထိတ်လန့်သွားရလေ သည်။ ကျွန်တော့် ခေါင်းရင်းဘက်တွင် နှင်းဆီပန်းပင်များ ရှိကြောင်းကို တတိယအခေါက် ထောင်ကျမှသာ အသေအချာ သိရှိရလေသည်။ ထောင် ဒဏ် ငါးနှစ်ကျခံရစဉ်က ကျွန်တော်သည် လက်သမားဌာနတွင် အလုပ် တာဝန် ကျလေသည်။

သို့သော် အလုပ်ကြမ်းမလုပ်ရဘဲ အလုပ်ကြီးဌာန ထောင်မှူး ရုံးခန်း တွင် စာရင်းများကို ရေးဆွဲတွက်ချက်ပေးရသဖြင့် ထောင်အတွင်းပိုင်း ဘယ်နေရာမဆို ထောင်မှူးကြီး၏ ခွင့်ပြုချက်ဖြင့် သွားလာခွင့်ရလေသည်။ ထိုအခါ ကျွန်တော်က ထောင်ဘူးသို့ ထောင်ပိုင်လက်မှတ်ထိုးရန် စာရင်းများ ယူသွားချိန်တွင် ပုံမှန်လမ်းမှမသွားဘဲ ကြိုးစင်ရှိရာ လမ်းဘက်မှ သွားခဲ့လေ သည်။ ထောင်တွင် အုတ်ရိုးနှစ်ခု ရှိ၏။ အတွင်းအုတ်ရိုးနှင့် အပြင်အုတ်ရိုး ဖြစ်သည်။ အပြင်အုတ်ရိုးမှာ အကြီးကြီး ဖြစ်၏။ ပေ ၂၀ ခန့် မြင့်မည် ထင်ပါသည်။ အလွန်ခိုင်မာသော အုတ်ရိုးအမြင့်ကြီးဖြစ်ပြီး အုတ်ရိုးအပေါ် တွင် အုတ်ခဲများသည် တစ်လုံးပေါ် တစ်လုံးဆင့်၍ တင်ထားလေသည်။ ဘာကြောင့် တင်ထားသည်ကိုကား မသိရပေ။ တစ်ဖက်ကို ခုန်ပြေးလျှင် အုတ်ရိုးများမှာ ထိရုံနှင့် ပြုတ်ကျနိုင်သောကြောင့် ထိုသို့ စီထားခြင်း ဖြစ် သည်။ အတွင်းအုတ်ရိုးမှာ ၁၂ ပေ သို့မဟုတ် ၁၅ ပေ ရှိသည်။ အတွင်း အုတ်ရိုးနှင့် အပြင်အုတ်ရိုးကြား၌ ကြိုးစင်ကို ထားရှိပါသည်။ ကြိုးစင်ကို ကျွန်တော်က အလွန် ကြည့်ချင်ပေသည်။

ထို့ကြောင့် ထောင်မှူးကြီး၏ ခွင့်ပြုလက်မှတ်ဖြင့် အမှုထမ်း တစ်ယောက် နှင့်အတူ ကျွန်တော် ထွက်ခဲ့ရာတွင် စိမ်းလန်းစိုပြည်သော ဂေါ်ဖီထုပ်၊ ဂေါ်ဖီ ပန်း၊ ကိုက်လန် စသည့် စိုက်ခင်းများကို ဝေဝေဆာဆာ တွေ့ရသည်။

ထောင်ကျ အကျဉ်းသားများက ထိုစိုက်ခင်းများကို စိုက်ပျိုးပြီး အကျဉ်းသားများကို ပြန်ကျွေးခြင်း၊ ထောင်မှူး၊ ထောင်ပိုင်များကို ပေးခြင်း၊ ပိုလျှံလျှင် ရောင်းချခြင်းများ ပြုရလေသည်။ စိုက်ခင်းများ၏ အဆုံး တိုက်ခန်းများ၏ ထိပ်တွင် အလွန်မြင့်မားသော ကြိုးစင်ကြီး ဖြစ်၏။

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း အမှူးပြုသော အာဇာနည် ခေါင်းဆောင်ကြီးများကို လုပ်ကြံခဲ့သည့် ဂဠုန်ဦးစောနှင့် အပေါင်းပါများကို ကြိုးပေးခဲ့သော ကြိုးစင်မှာ ထိုကြိုးစင် ဖြစ်လေသည်။ ကျွန်တော်က ကြိုးစင်နားထိ အသေအချာ သွားကြည့်၏။ ကြိုးစင်ကို အုတ်ဖြင့် အခိုင်အမာ တည်ဆောက်ထားသည့် သံပေါင်ကြီး တစ်ခုကို ကြိုးစင်ပေါ်တွင် စိုက်ထား၏။ သံတိုင်ကြီး နှစ်ခုအပေါ်မှ သံယက်မကြီး တစ်ခုကို ခိုင်ခိုင်မာမာ တင်ထားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ထိုယက်မကြီးအလယ်တွင် ကြိုးချိတ်ဆွဲရမည့်နေရာ နှစ်နေရာ ထား၏။ အင်းစိန်ထောင်ကြိုးစင်သည် ကြိုးပေးကွပ်မျက်ရမည့် အကျဉ်းသား နှစ်ယောက်ကို တစ်ပြိုင်နက် ကြိုးပေးနိုင်လေသည်။ ရေညှိတက်ခြင်း မရှိအောင် အကျဉ်းသားများက ကြိုးစင်ကို သန့်ရှင်းရလေသည်။ ထိုကြိုးထားရှိရာ သံတိုင်၏ အောက်တည့်တည့်တွင် သံပြားနှစ်ချပ် တင်ထားသော အပေါက် ရှိလေသည်။ တစ်လက်မခန့် ထူသော သံပြားနှစ်ချပ်ကို တစ်ချပ်နှင့်တစ်ချပ် တွေ့ထားရ၏။ အောက်တွင် လေးလက်မခန့် ဗြဲက်ရှိသည့် သံချောင်းတစ်ချောင်းက ထိုသံပြားနှစ်ချပ်အောက်တွင် ပင့်ထားလေသည်။ တစ်ဖက်ထိပ်တွင် ဒေါက်ရှိလေသည်။ ထိုဒေါက်ကို ဆွဲချလိုက်သည်နှင့် သံချောင်းက အောက်ဘက်သို့ ဝုန်းခနဲကျသွားပြီး အပေါ်မှ တွေ့ဆက်ထားသော သံပြားနှစ်ပြားမှာ အောက်သို့ ပွင့်ကျသွားလေသည်။

ထိုအခါ သံပြားပေါ် ရပ်နေသော ကြိုးပေးခံရသူသည် အောက်သို့ ပြုတ်ကျသွားမည် ဖြစ်၏။ ထိုအခါ သူ့လည်ပင်းတွင် စွပ်ထားသော ကြိုးမှာ တင်းသွားပြီး အသက်ရှူပိတ် ဇက်ကျိုးကာ သေဆုံးသွားပေမည်။ ကြိုးပေးတော့မည့် အကျဉ်းသားကို ကိုယ်အလေးချိန်တိုင်းပြီး ကြိုးကျစ်ရသည်။ သူ့ကိုယ်အလေးချိန်နှင့် ကြိုးအလုံးတို့ကို သက်ဆိုင်ရာ အာဏာပိုင်များက တွက်ချက်၍ ကြိုးကျစ်ရလေသည်။ ကြိုးကွင်းတွင် ရှေ့က လည်ပင်းကို အသက်ရှူလမ်းကြောင်း ပိတ်အောင် တင်းစေသလို အနောက်ဘက်၌

ကြေးကွင်းနှစ်ကွင်းပါကာ ထိုကြေးကွင်းနှစ်ကွင်းက ဦးဆက်ကို ဒေါက်ဖြုတ်ချလိုက်သည်နှင့် ခွာချလိုက်လေသည်။ ကြိုးပေးခြင်းသည် အသက်သေဆုံးရာတွင် အမြန်ဆုံးဖြစ်သည်ဟု ဆေးပညာရှင်များက ချမှတ်ခဲ့သော်လည်း ယခုအခါ၌ အမေရိကတွင် အဆိပ်ကို သွေးကြောထဲ ထိုးသွင်းသည်က အမြန်ဆုံးနှင့် အသက်သေဆုံး ဖြစ်သည်ဟု သတ်မှတ်သည်။ ပြင်သစ်နိုင်ငံတွင် လူဝီဆုရင်များလက်ထက်တွင် လည်ပင်းကို တုံးပေါ်တင်၍ ဓားစက်နှင့် ဖြတ်ခြင်းက သေဒဏ်ပေးခြင်း ဖြစ်သလို သေဆုံးမှု မြန်သည်ဟု တွက်ဆကြသည်။ တရုတ်ပြည်တွင်မူ နောက်စေ့ကို သေနတ်ဖြင့် ပစ်၍ သေဒဏ်ပေးလေသည်။

ကြိုးဒဏ်ပေးရာတွင် ထောင်ကျ အကျဉ်းသားထဲမှ ဒေါက်ဖြုတ်သူ ပါရှိလေသည်။ ဒေါက်ဖြုတ်သူက သံချောင်းနှင့် ဆက်ထားသော ဒေါက်ခေါ်မောင်းကို လက်နှင့် ဆွဲချခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ သူက ဒေါက်ကို ဆွဲချလိုက်သည်နှင့် တင်းပြီး တော့ဆက်ထားသော သံပြားနှစ်ခု ပွင့်ကျ၊ ကြိုးဒဏ်ခံရသူမှာ အပေါက်ထဲကျကာ ကြိုးကွင်းက လည်ဆစ်ရိုးကို ချိုးချလိုက်သလို အနောက်မှ ကြေးကွင်းနှစ်ကွင်းက ဦးဆက်ကို ဆွဲချလိုက်သဖြင့် အမြန်ဆုံး သေဆုံးသွားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်က ကြိုးစင်နောက်ဘက်ကို သွားကြည့်သည်။

နောက်ဘက်တွင် ကြိုးစင်အောက်သို့ ဆင်းသော အုတ်လှေကားရှိ၏။ ထိုမှကြည့်လျှင် ကြိုးပေးသော အလောင်းပြုတ်ကျရာ အပေါက်အောက်၁၀ ပေအကွာတွင် သမံတလင်း ရှိပါသည်။ သေဆုံးသွားသော ကြိုးဒဏ်ခံရသူ၏ အလောင်းကို အပေါ်မှ ကြိုးကို လျှော့ပေးပြီး အောက်ဘက်မှနေ၍ သယ်ထုတ်ရလေသည်။ ကြိုးဒဏ်ပေးချိန်တွင် ကြိုးပေးခံရသူမှာ ဗုဒ္ဓဘာသာ ဖြစ်လျှင် ဘုန်းတော်ကြီး တစ်ပါးက သရဏဂုံတင်ပေးသည်။ ခရစ်ယာန်ဘာသာဝင်ဖြစ်လျှင် ခရစ်ယာန် ဘုန်းတော်ကြီး (သို့မဟုတ်) သင်းအုပ်ဆရာက နောက်ဆုံးအချိန်တွင် သမ္မာကျမ်းစာကို ရွတ်ဖတ်ပေး၏။ မွတ်စလင်ဘာသာဝင် ဖြစ်လျှင်လည်း ဗလီဆရာက တရားဟောပေးလေသည်။ ထိုအချိန်တွင် ထောင်မှူး၊ ထောင်ပိုင် စသည်နှင့် ပြစ်ဒဏ်ချသော တရားသူကြီးလည်း ရှိရ၏။ ပြစ်ဒဏ်ပေး၊ မပေးကို ထိုအရာရှိများက စောင့်ကြည့်ရ၏။ သေ၊ မသေကိုလည်း မြို့နယ်ဆရာဝန် (သို့မဟုတ်) ထောင်ဆရာဝန်က အလောင်းကို စစ်ဆေးပြီး အတည်ပြုချက် ပေးရလေသည်။

ကျွန်တော် ပထမဆုံးအကြိမ် ထောင်ထဲရောက်စဉ်က ကြိုးစင်နှင့် မလှမ်းမကမ်း တိုက်ခန်းထဲတွင် နေရခြင်း ဖြစ်သောကြောင့် ကြိုးစင်ပတ် လည်တွင် စိုက်ပျိုးထားသော နှင်းဆီပန်းပင်များက အနံ့ရခြင်း ဖြစ်၏။ ကျွန်တော်သည် သမိုင်းဝင် အင်းစိန်ထောင် ကြိုးစင်ကြီးကို ကြည့်နေမိသည်။ ကြိုးစင်ကြီးမှာ အမင်္ဂလာဖြစ်သော အဆောက်အအုံကြီးအဖြစ် မြင်နေရသော် လည်း ကြိုးစင်ဘေးပတ်လည်တွင်ကား ရောင်စုံနှင်းဆီပွင့်များမှာ ငွားငွား စွင့်စွင့် ပွင့်နေကြ၏။ ထောင်ကျ အကျဉ်းသားများက ထိုနှင်းဆီပန်းများကို စနစ်တကျ စိုက်ပျိုးထားခြင်း ဖြစ်သည်။

အကျဉ်းတန်မူနှင့် လှပမှု စသော နှစ်ခု၏ အားပြိုင်မှုကို တွေ့နေရ သည်။ အကျဉ်းတန်သော ကြိုးစင်ကြီးဘေးတွင် လှပသော နှင်းဆီပန်းများ က ရောင်စုံ ဖူးပွင့်နေကြ၏။ နှင်းဆီပန်း၏ အရှေ့ဘက်တွင် စံပယ်ပန်းများ ကို စိုက်ပျိုးထားကြသည်။ ထို့ကြောင့် ၅ တိုက်ထဲတွင် ကျွန်တော် ရှိစဉ်က ညသန်းခေါင် လေသင့်သည့်အချိန်တွင် နှင်းဆီရနံ့များကို ရှူရှိုက်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ရှစ်ထောင့်ရှိသော အင်းစိန်ထောင်ကြီးတွင် အဆောင်များ၊ တိုက်များ ကိုလည်း အကန့်အကန့်ဖြင့် ရှစ်ထောင့်ပြည့်အောင် တည်ဆောက်ထားပါ သည်။ တိုက်များပြီးလျှင် ၁ ဆောင်၊ ၂ ဆောင်၊ နောက် ၃ ဆောင်၊ နောက် ယခင်က ၄ ထောင် ယခု အထူးတိုက်ခန်းများနှင့် အထူး လုံးချင်းအိမ်များ၊ နောက် ၄ ဆောင်၊ ၅ ဆောင်၊ ၆ ဆောင် စသည်ဖြင့် ရှစ်ထောင့်ပြည့်အောင် လူနေဆောင် လူနေတိုက်များကို တည်ဆောက်ထားလေသည်။

ထောင်၏ အနောက်ဘက်တွင် အလုပ်ကြီးဟုခေါ်သော အလုပ်ရုံများ ရှိလေသည်။ တစ်ဆက်တည်းတွင် အနောက်ဘူးလည်း ရှိလေသည်။ စစ်ခွေး တိုက်ခေါ် ယခင်က စစ်ခွေးများ ထားရှိသော တိုက်တန်းလျားလည်း ရှိလေ သည်။ အလုပ်ကြီးမှာ အလုပ်စုံလှပေသည်။ လက်သမား အလုပ်ရုံ၊ ရက်ကန်းအလုပ်ရုံ၊ စက်ချုပ်အလုပ်ရုံ စသော အလုပ်ရုံ အကြီးကြီးများ ထားရှိကာ ထောင်ကျ အကျဉ်းသားများက ထိုလုပ်ငန်းများတွင် ကာယ အလုပ်အဖြစ် သွားရောက် လုပ်ကိုင်ကြရသည်။

အနောက်ဘူးဆိုသည်မှာ ယခင်က ထောင်တွင်းသေဆုံးသူ မှန်သမျှ ကို အနောက်ဘူးမှ ထုတ်ပေးသည်ဟု ကြားဖူးပါသည်။ ကြိုးပေး သေဆုံးသူ

များ၊ ရောဂါဖြင့် သေဆုံးသူများကို အနောက်ဘူးမှ ထုတ်ပေးရ၏။ အနောက်ဘူးကို အမင်္ဂလာဘူးအဖြစ် သတ်မှတ်ကြသော်လည်း ယခုအခါ အနောက်ဘူးကို ပိတ်ထားလိုက်ပေသည်။ အဝင်အထွက် လုံးဝ မရှိတော့ဘဲ အခိုင်အမာ ပိတ်ထားလိုက်၏။ ထောင်ဘူးဝကြီးမှသာ အသွင်းအထုတ် လုပ်ကြလေသည်။

တစ်ညနေ အဆောင်၌ ထောင်ကျ ဘာရာတစ်ဦးနှင့် စကားပြောဆိုနေချိန်တွင် သူက အင်းစိန်ထောင်တွင် ထောင်ကျနေသူတစ်ဦး မိမိရှိသည့်နေရာမှ လုံးဝ လွတ်မြောက်သည့် အခြေအနေရောက်အောင် တံခါး ၉ ပေါက်ကို ဖြတ်သန်းပြီး လွတ်မြောက်နိုင်သည်ဟု ပြောပါသည်။ ထောင်တွင်းတိုက်ခန်းသို့ သော်လည်းကောင်း၊ အဆောင်ခန်းထဲသို့ လည်းကောင်း၊ ရောက်ချင်လျှင်လည်း တံခါး ၉ ပေါက်ကို ဖြတ်သန်းပြီးမှ ရောက်နိုင်သည်ဟု ပြောရင်း ကျွန်တော်တို့သည် တံခါးပေါက်များကို ရေတွက်ကြည့်ကြလေသည်။ ကျွန်တော်တို့ ရောက်နေသော အဆောင်မှနေ၍ အပြင် ရောက်ချင်လျှင် သစ်သားတံခါးကို ဖြတ်ရ၏။ နောက် ဘာရာလမ်းမှ လျှောက်ကာ အဆောင် သံတံခါး ဖွင့်ရသည်။ တတိယအားဖြင့် အဆောင်ဝင်းကို ပိတ်ထားသော တံခါးကို ဖွင့်ရသည်။ ထိုမှထွက်ပြီး မိန်းဂျေးလ်သို့ ရောက်သောအခါ ထောင်ဘူးဝရောက်ရန် စတုတ္ထမိန်းဂျေးလ် သံတံခါးကြီးကို ဖြတ်ရသည်။ ဆက်လျှောက်လျှင် ထောင်ဘူးသို့ ရောက်၏။ ထိုအခါ ပဉ္စမအဖြစ် ထောင်ဘူး တံခါးပေါက်လေးကို ငုံ့၍ ထွက်ရသည်။ ဘူးတံခါးမှ ထွက်ပြီးသည်နှင့် ဆဋ္ဌမအားဖြင့် ဘူးအပြင်မှ သံတံခါးကြီးကို ဖြတ်သန်း၍ ထွက်ရပါသည်။ ထိုတံခါးကို ကျော်ဖြတ်ပြီးသည်နှင့် ထောင်ဘူးကို ကာရံထားသော သံတံခါးတစ်ခုကို သတ္တမအားဖြင့် ကျော်ဖြတ်ရလေသည်။ ထိုမှဆက်၍ သွားလျှင် ထောင်မကြီးနှင့် ထောင်ဝင်းတံခါးကို ကာရံထားသော တံခါးတစ်ချပ်ကို အဋ္ဌမအားဖြင့် ကျော်ဖြတ်ရ၏။ ဤအတိုင်း ဆက်သွားပြီး နောက်ဆုံး ထောင်ဝင်းတံခါးကြီးကို နဝမအားဖြင့် ကျော်ဖြတ်မှသာ လမ်းပေါ်ရောက်ပြီး လုံးဝ လွတ်မြောက်နိုင်လေသည်။

အဆောင်မှနေ၍ အပြင်သို့ လုံးဝ လွတ်မြောက်အောင် တံခါး ၉ ခုကို ဖြတ်ကျော်ရသကဲ့သို့ အဆောင်သို့ ရောက်ရန်လည်း ထိုအတိုင်းပင်

ဖြစ်လေသည်။ (၁) တိုက်ခန်းသံတံခါးများ၊ (၂) တိုက်ဝင်းသစ်သားတံခါး၊ (၃) တိုက်တစ်ခုလုံး၏ တံခါးမ၊ (၄) မိန်းကျေးလ်သံတံခါး၊ (၅) ဘူးသစ်သားတံခါး၊ (၆) ဘူးသံတံခါး၊ (၇) ထောင်ဘူးသံတံခါး၊ (၈) ထောင်နှင့်ဝင်းကို ခြားထားသော သံတံခါးနှင့် (၉) ထောင်ဝင်းကြီး၏ ဂိတ်တံခါးတို့ ဖြစ်ပါသည်။

ယခု မည်ကဲ့သို့ ရှိသည်ကိုကား ကျွန်တော် မသိတော့ပါ။ သို့သော် ကျွန်တော်တို့ ဖြတ်သန်းခဲ့ရသော ကာလက ကိုးနဝင်းကျေးအောင် ဆိုပြီး တံခါး ၉ ခု ထားရှိသလို အပြင်ကိုသွားရန်လည်း တံခါး ၉ ပေါက်ကို ဖြတ်ကျော်ပြီးမှ လွတ်မြောက်နိုင်ပေသည်။

စာတစ်အုပ်ကြောင့် ထောင်ဒဏ် တစ်သက်တစ်ကျွန်း ကျခံရသော စာရေးဆရာ

မောင်ဖေငယ်ဟာ စာရေးဆရာ တစ်ယောက် ဖြစ်ပေမဲ့ ကျွန်တော်နဲ့ စာပေ လောကမှာ စတင်ထိတွေ့ရတာ မဟုတ်ဘဲ ထောင်ထဲရောက်မှ ခပ်လှမ်းလှမ်း က မြင်တွေ့၊ နှုတ်ဆက်ပြီး သိကျွမ်းခဲ့ရတာပါ။ ထောင်က လွတ်လာကြပြီးတဲ့ နောက်မှ သူ ကွယ်လွန်တဲ့အထိ ရင်းနှီးတဲ့ ငယ်ပေါင်းတွေလို ခင်မင်ခဲ့ပါတယ်။ သူဟာ စာရေးသားမှုနဲ့ ထောင်ဒဏ် တစ်သက်တစ်ကျွန်း ကျခံခဲ့ရသူ ပါ။

စာအုပ်ရေးလို့၊ သတင်းစာထုတ်လို့ ထောင်ဒဏ်ကျခံရတဲ့ နာမည်ကြီး စာရေးဆရာတွေကတော့ လူထုဦးလှနဲ့ ဗန်းမော်တင်အောင်တို့ ဖြစ်ပါတယ်။ လူထုသတင်းစာမှာ ဖဆပလအစိုးရရဲ့ အုပ်ချုပ်မှု အမှားတွေ၊ အားနည်းချက်တွေကို သတင်းစာထဲ ထည့်ရေးခဲ့တာကြောင့် လူထုဦးလှကို ထောင်အကြိမ်ကြိမ် ပြစ်ဒဏ်ချခဲ့ပါတယ်။ ဦးလေးလှဟာ ထောင်ထဲမှာပဲ ‘ထောင်နဲ့လူသား’၊ “လှောင်ချိုင့်တွင်းမှ ငှက်ငယ်များ”၊ “လေနဲ့အတူ”၊ “စစ်၊ အချစ်နှင့်ထောင်” စတဲ့ ထောင်နဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ဝတ္ထုတွေ အဖြစ်အပျက် တွေကို ရေးခဲ့တာကြောင့် ပိုမိုထင်ရှားခဲ့တယ်။ ထောင်ဘဝနဲ့ ထောင်ကျ လူသားတွေအကြောင်း အပီပြင်ဆုံး ရေးနိုင်ပြီး ထင်ရှားတဲ့ စာရေးဆရာကြီး ဖြစ်ပါတယ်။ ဗန်းမော်တင်အောင်ကလည်း လင်းယုန်ဂျာနယ်၊ လင်းယုန် သတင်းစာတွေ ထုတ်ဝေပြီး ဖဆပလအစိုးရကို ထိပါးတဲ့ သတင်းတွေ၊

ဆောင်းပါးတွေ ဖော်ပြခဲ့တာကြောင့် ထောင်ကျခဲ့ရသလို အမေ၊ ပြည်တော် သာ ခင်ခင်ဦး၊ မုန်တိုင်းကထန် စတဲ့ ပြည်တွင်းစစ်ကို ဆန့်ကျင်တဲ့ စာအုပ် တွေ၊ အဖိနှိပ်ခံ အလုပ်သမား လူတန်းစားအကြောင်း ရေးတဲ့ စာအုပ်တွေ ကြောင့် ထောင်အကြိမ်ကြိမ် ကျခဲ့ပါတယ်။ သူ့ရဲ့ မြိုင်ဝတ္ထုဆိုရင် ထောင်ထဲ မှာပဲ ရေးခဲ့တာပါ။ မြသန်းတင့်ရဲ့ အမှောင်ရိပ်ဝယ်၊ ၁၀ ကြိမ်မြောက် အလည် ရောက်ခြင်း စတဲ့ ထောင်ဝတ္ထုတွေ ကလည်း စာပေသမိုင်းမှာ ထိပ်ဆုံးမှာ ရှိခဲ့တာပါပဲ။ ရန်အောင်မောင်မောင်တို့လို စာရေးဆရာတွေကတော့ အဖမ်းခံရ ပြီး ထောင်တွင်းအကြောင်း ရေးကြတာ မဟုတ်ဘဲ ထောင်မှူး ထောင်ပိုင်တွေ အဖြစ် တာဝန်ထမ်းဆောင်ရင်း ထောင်အကြောင်း ရေးကြတာ ဖြစ်ပါတယ်။

စာရေးလို့ အမြင့်ဆုံး ထောင်ဒဏ်ကျခံရသူကတော့ မောင်ဖေငယ်ပါ။ လူထုဦးလှ၊ ဗန်းမော်တင်အောင်တို့က အမြင့်ဆုံး ထောင်ဒဏ် ၅ နှစ် လောက် ပဲ ကျပေမဲ့ မောင်ဖေငယ်ကတော့ တစ်သက်တစ်ကျွန်း ကျတယ်။ (ကျွန်တော့် ကို သူ ပြောပြတာက သူ့ရဲ့ တစ်သက်တစ်ကျွန်း ပြစ်ဒဏ်က အမြင့်ဆုံး 'က' အဆင့် ဖြစ်တယ်လို့ ပြောပါတယ်) ရေးတဲ့ စာအုပ်ကလည်း သမိုင်း စာအုပ် ဖြစ်ပါတယ်။ “ဖောင်းကားစား မောင်မောင်” ဆိုတဲ့ ကုန်းဘောင်ခေတ် မင်းဆိုးမင်းညစ်တစ်ပါးအကြောင်း ရေးတာပါ။ စာရေးဆရာဟာ ဖောင်းကားစား မောင်မောင်ကို အကြောင်းပြုပြီး မဆလခေတ်ကို စောင်းရေးတယ်။ ကုန်း ဘောင်ခေတ်မင်းကို ရေးသလိုလိုနဲ့ လက်ရှိ မြန်မာ့ ဆိုရှယ်လစ်စနစ်ကို တိုက်ခိုက်တယ်။ ခေါင်းဆောင်တွေကို စော်ကားတယ် ဆိုပြီး အမြင့်ဆုံး ပြစ်ဒဏ်ချမှတ်လိုက်တာပါ။ မောင်ဖေငယ် ရေးတဲ့ထဲမှာ “မယားပြီးမယား၊ စပါးပြီးစပါး၊ စကားပြီးစကား” ဆိုတဲ့ အရေးအသားဟာ ဖောင်းကားစား မောင်မောင်မင်းကို ရေးသလိုလိုနဲ့ လက်ရှိခေတ် ခေါင်းဆောင်တွေကို စောင်း ရေးတာကြောင့် အပြစ်ကြီးတယ် ဆိုပြီး တစ်သက်တစ်ကျွန်း ချလိုက်တာပါပဲ။

သူ ထောင်ကျပြီးတဲ့နောက် ၁၉၇၈ ခုနှစ်မှာ စာရေးဆရာ၊ ကဗျာ ဆရာတွေ အများအပြား အစုလိုက်အပြုံလိုက် အဖမ်းခံရပါတယ်။ တစ်ပြည် လုံး နယ်အသီးသီး၊ မြို့အသီးသီးက လူအတော်များများကို ပုဒ်မ ၅ (ည) နဲ့ ဖမ်းဆီးခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။ အင်းစိန်ထောင်က ကိုယ်တွေ့အားလုံးမှာ ၅ (ည) တွေနဲ့ ပြည့်ကျပ်နေတာကြောင့် အဆောင်တွေကို ပို့ရပါတယ်။ ၃ ဆောင်မှာ အများဆုံး ရောက်တာပါပဲ။

အဲဒီအချိန်မှာ မောင်ဖေငယ်က ထောင်ကျပြီး တောင်ယာတန်းစီး ဖြစ်နေပါပြီ။ တောင်ယာ ဆိုတာက ထောင်မှာ သီးနှံအမျိုးမျိုး စိုက်ပျိုးပါ တယ်။ မုန်လာ၊ မုန်ညင်း၊ ဂေါ်ဖီ၊ ကိုက်လန် စတဲ့ စားပင်တွေကို ထောင်ရဲ့ တောင်ယာစိုက်ခင်းမှာလည်း စိုက်ပါတယ်။ ထောင်မှာ အုတ်ရိုးနှစ်ထပ် ရှိပါတယ်။ အပြင်အုတ်ရိုး အမြင့်ကြီးနဲ့ အတွင်းအုတ်ရိုးက အနိမ့် နှစ်ခုကြား အတွင်းမှာ စိုက်ခင်းတွေ ရှိပါတယ်။ မောင်ဖေငယ်ကတော့ ၃ ဆောင် စိုက်ခင်းရဲ့ တောင်ယာတန်းစီးပါ။ တန်းစီးဆိုတာက အလုပ်လုပ်ရတဲ့ ထောင်ကျတွေကို အုပ်ချုပ်ရတဲ့ အကျဉ်းသားအရာရှိကို ခေါ်တာပါ။

ပျဉ်းမနားက မောင်သင်းခိုင်၊ ဇော်ဝင်းကို၊ မြင်းခြံက မောင်လူမှိုန်၊ မောင်ဝင်းမိုလ်၊ တောင်ကြီးက မောင်မြေနှီ စတဲ့ ကဗျာဆရာတွေ၊ ရန်ကုန်က သခွပ်နီ၊ ပြည်တော်ဦး၊ မောင်အောင်ပွင့် စတဲ့ ကဗျာဆရာတွေဟာ ထောင်ထဲ အပြုလိုက် ရောက်လာကြတာပါ။ သူ့လို စာရေးဆရာ၊ ကဗျာဆရာတွေ ရောက်လာတော့ မောင်ဖေငယ်အဖို့ မျက်နှာလွှဲလို့ ဘယ်ရတော့မလဲ။ ကျွန်တော် တို့ဟာ ထောင်ဝင်စာ မရှိကြတော့ ငတ်ပါတယ်။ ထောင်က ကျွေးတဲ့ ထမင်း ပဲ စားရပါတယ်။

ဒါကြောင့် မောင်ဖေငယ်က သူ့လူတွေနဲ့အတူ ငါးပိကြော် ပါတယ်။ ထောင်ငါးပိမျိုး မဟုတ်ဘဲ ငရုတ်သီး၊ ပုစွန်ခြောက်၊ ငါးခြောက်၊ စိမ်းစား ငါးပိတွေ ထည့်ပြီး အတတ်နိုင်ဆုံး များများထည့်ပြီး ကျွန်တော်တို့ စာပေ သမားအားလုံး စားနိုင်အောင် ဒယ်အိုးကြီးနဲ့ ကြော်တာပါ။ ပြီးတာနဲ့ ကျွန်တော်တို့ထံ ပို့ပေးပါတယ်။ အသီးအရွက်တွေကိုလည်း ကြော်ပေးသလို တို့စရာအဖြစ် ခရမ်းသီး၊ ကိုက်လန်၊ ကန်စွန်းရွက် စတဲ့ တို့စရာ အရွက်တွေ ကိုလည်း ပို့ပေးလေ့ ရှိပါတယ်။ ရာဇဝတ်မှုနဲ့ ထောင်ကျတွေကြား နှစ်နဲ့ချီပြီး နေလာရတဲ့ မောင်ဖေငယ်ဟာ သူနဲ့ ဝါသနာတူ စာရေးဆရာ၊ ကဗျာဆရာ တွေ ရောက်လာတော့ တော်တော်လေး ပျော်ရွှင်သွားတယ်။ သူ တတ်နိုင်တာ တွေ၊ ကူညီနိုင်တာတွေကိုလည်း ကူညီချင်ပုံရပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့နဲ့ တွေ့ချင် ပြောချင်ပေမဲ့ ပြောခွင့်၊ တွေ့ခွင့်တော့ မရရှာပါဘူး။ မသိမသာ တွေ့ပြီး မိနစ်ပိုင်းလောက်ပဲ စကားပြောရတယ်။ ၅ (ည) တို့၊ ၁၀ (က) တို့လို ပုဒ်မနဲ့ လူတွေကို တခြား အကျဉ်းသားတွေက စကားပြောခွင့် မရပါ ဘူး။

အထူးသဖြင့် ပြစ်ဒဏ်မကျသေးတဲ့ အချုပ်ကာလဆိုရင် အဆက် အသွယ် လုပ်လို့ မရပါဘူး။ မောင်ဖေငယ်က တစ်သက်တစ်ကျွန်းကျနေတဲ့ စာရေးဆရာဖြစ်ပြီး ကျွန်တော်တို့ကတော့ အချုပ်ကာလပဲ ရှိတာကြောင့် အဆက်အသွယ် မလုပ်ရ၊ အပေးအကမ်း မလုပ်ရပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ မောင်ဖေ ငယ်ဟာ အခက်အခဲတွေကြားထဲကနေ သူချစ်တဲ့ စာပေသမားတွေကို အကူ အညီပေးခဲ့တာကို ယခုတိုင် သတိရနေပါတယ်။

မောင်ဖေငယ် ရေးခဲ့တဲ့ ရနောင်မောင်မောင်တုတ်၊ ဖောင်းကားစား မောင်မောင် စတဲ့ စာအုပ်တွေအပြင် သမိုင်းနှင့် ဝိရောဓိဖြစ်ခြင်း၊ စာအုပ် လိုမျိုး သမိုင်းပညာရှင်တွေကြား ငြင်းခုံဆွေးနွေးစရာတွေ ရှိတဲ့ စာအုပ်နဲ့ သမိုင်းအမြင်မျိုးကလည်း ရှားပါတယ်။ မောင်ဖေငယ်ရဲ့ ဖောင်းကားစား မောင်မောင်စာအုပ် နာမည်ကြီးတာရော၊ စာရေးသူ ထောင်ဒဏ် တစ်သက် တစ်ကျွန်း ကျသွားတာရော ကြားသိခဲ့ရပေမဲ့ မသိကျွမ်းခဲ့ရပါဘူး။ ထောင်ထဲ ဆုံးခဲ့ပေမဲ့လည်း မိတ်ဆွေအဖြစ် နှုတ်ဆက်ရုံရှိကြသလို ငတ်နေတဲ့အချိန် သူ့ကျေးဇူး ကြီးခဲ့တာကိုလည်း သတိရခဲ့ပါတယ်။ ဒီလို ထောင်ထဲနေရင်း ကံကြမ္မာ အလှည့်အပြောင်း ဖြစ်လာပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ အုပ်စုကြီးကို လည်း ရုံးတင် တရားစွဲနေပါပြီ။ ထောင်ဘူးဝ တရားရုံးကို ထွက်နေရတာ ကြောင့် ကျွန်တော်တို့လည်း အိမ်က ပါဆယ်ရလာကြတယ်။

ဒါကြောင့် အစောပိုင်းကလို မငတ်ကြတော့ပါဘူး။ ရုံးထွက်ပြုရတာ ကြောင့် အဆောင်ကနေ တိုက်ခန်းတွေဆီ ပြောင်းလဲတဲ့အတွက် မောင်ဖေငယ် နဲ့လည်း ဝေးခဲ့ကြရပါတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ၂/၈၀ အမိန့် ဆိုတဲ့ အထွေထွေ လွှတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့် အမိန့်ကြီး ထွက်လာပါတော့တယ်။ ဒီအမိန့်ကြောင့် နိုင်ငံတော်ပုန်ကန်မှု၊ တောတွင်းနဲ့ ဆက်သွယ်မှု၊ မတရားသင်းပုဒ်မ ၅ (ည) ပုဒ်မ စတဲ့ အမှုတွေဟာ အရင်ဆုံး အကျိုးခံစားရပါတယ်။ နိုင်ငံခေါင်းဆောင် တွေကို လုပ်ကြံရန် ကြံစည်တာကြောင့် သေဒဏ်ကျခံရတော့မယ့် မန်းဌေ အောင်၊ ကျော်ထူး၊ မန်းဒါဝိတ် စသူတွေဟာ သေဒဏ်က လွတ်မြောက်ရုံ မကဘူး။ ထောင်ကျလည်း ချက်ချင်း လွတ်သွားပါတယ်။ သခင်စိုးလည်း တစ်သက်တစ်ကျွန်း ပြစ်ဒဏ်ကနေ လုံးဝ လွတ်မြောက်သွားခဲ့သလို မောင် ဖေငယ်ကိုလည်း ထောင်က ချက်ချင်း လွတ်ပေးလိုက်ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ လည်း လွတ်မြောက်လာခဲ့ပါတယ်။

အပြင်ရောက်ကြတဲ့အခါ စာရေးဆရာတွေကို မေတ္တာနဲ့ အခမဲ့ ဆေးကုပေးတဲ့ ကျောက်မြောင်းက ဒေါက်တာတင်စံဦးထံ စာရေးဆရာတွေ သွားရောက် ပြသရင်းကနေ မောင်ဖေငယ်နဲ့ ပြန်ဆုံရပါတော့တယ်။ ဒီအချိန် မှာတော့ ထောင်ထဲတုန်းကလို အချုပ်အချယ်နဲ့ မဟုတ်ကြတော့ဘဲ လွတ်လွတ် လပ်လပ်၊ ပေါ့ပေါ့ပါးပါး တွေ့ဖြစ်တာပါ။ မောင်ဖေငယ်က နိုင်ငံရေးသမား မဟုတ်ပါဘူး။ နိုင်ငံရေးစာပေရေးတဲ့ စာရေးဆရာလည်း မဟုတ်ပါဘူး။ သမိုင်း စာရေးဆရာပါ။ သမိုင်းကို အလွန် စိတ်ဝင်စားတဲ့ သမိုင်းပညာရှင် လည်း ဖြစ်ပါတယ်။ သူဟာ ဆရာဦးသုခရဲ့ သွေးလည်း ဖြစ်ပါတယ်။ စာရေးဆရာ ရုပ်ရှင်ဒါရိုက်တာ ဦးသုခရဲ့ တူအရင်းပါပဲ။ ဦးသုခက စာပေ ဘက်ဝါသနာပါတဲ့ သူ့တူကို မန္တလေး လူထုသတင်းစာတိုက်မှာ ထားပေး တယ်။ မောင်ဖေငယ်ဟာ မန္တလေးသားလည်း ဖြစ်ပါတယ်။ လူထုမှာ အလုပ် လုပ်ရင်း စာတွေ ရေးဖြစ်သလို ပုံနှိပ်ပညာ၊ သတင်းစာပညာတွေကို လက်တွေ့ လုပ်ရင်း ရရှိခဲ့တယ်။ နောင် စာရေးမယ် ဆိုပြီး ရန်ကုန် ရောက်လာတာပါ။

ပိန်ပိန်ပါးပါး၊ ဖြူဖြူချောချောနဲ့ မောင်ဖေငယ်ဟာ စိတ်သဘောထား လည်း အလွန်ဖြူစင်ပါတယ်။ ကူညီရိုင်းပင်းစိတ် ရှိတယ်။ အပေါင်းအသင်း မိတ်ဆွေတွေရဲ့ အနွံအတာကို ခံတယ်။ အကူအညီလည်း ပေးပါတယ်။ ခင်မင်စရာကောင်းတဲ့ မောင်ဖေငယ်နဲ့ အပြင်ရောက်တဲ့အခါ ကျွန်တော် တွဲဖြစ်ပါတယ်။ သူနဲ့အတွဲများတဲ့ မောင်ခေတ်ထွန်းနဲ့ပါ ခင်မင်ခဲ့တယ်။ မောင်ဖေငယ်က သူမှန်တယ် ထင်ရင် ပြတ်ပြတ်သားသား လုပ်တယ်။ သူ့ အပေါ် စီးပိုးတယ်လို့ သူ ယူဆတဲ့ ထုတ်ဝေသူတွေကို ခပ်ပြတ်ပြတ် ရင်ဆိုင် တယ်။ သူဟာ ရောဂါဖြစ်လို့ ဆေးကုတာကအစ သူ ထင်သလို လုပ်တတ် တယ်။ ဒါကြောင့်လည်း အသေစောသွားတယ်လို့ ပြောရလိမ့်မယ် ထင်ပါ တယ်။

မောင်ဖေငယ်မှာ ဆီးချိုရောဂါ ရှိပါတယ်။ အချို့မစားရ၊ အငန် မစားရ၊ အဆီမစားရ ဆိုတဲ့ ဆရာဝန်ရဲ့ ကန့်သတ်ချက်တွေကို သူက သိပ် မလိုက်နာချင်ပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့နဲ့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ထိုင်ရင် အချို့ဆုံး ကျောက်ပန်းတောင်းလို့ မှာပြီး သောက်တာမျိုးလည်း ရှိတယ်။ ကျွန်တော်က “သူငယ်ချင်း၊ ဆီးချိုလည်း ရှိတယ် ဆိုပြီး ဘာဖြစ်လို့ ကျောက်ပန်းတောင်းမှ

သောက်ရတာလဲ” လို့ မေးတဲ့အခါ “ဆီးချိုတော့ ရှိတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ဆိုးဆိုးရွားရွားတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ တစ်ခါတလေ အချိုပြင်းပြင်းလေး သောက်ကြည့်ချင်တာပေါ့” လို့ ရယ်ကျဲကျဲနဲ့ ဖြေပါတယ်။ မောင်ဖေငယ်ဟာ ရန်ကုန်မှာ နေရေးနဲ့ စားရေးအတွက် စာပဲ ရေးပြီး ရပ်တည်ခဲ့ရတာပါ။ သူ နောက်ဆုံး နေသွားတာက ကန်တော်လေး၊ မန္တလေးလမ်းမှာပါ။ သူ ဆုံးသွားတာကို စာပေနယ်က မသိကြလို့ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ သူ့အသုဘမှာ စာရေးဆရာတွေ သိပ်မတွေ့ရပါဘူး။ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် စာတစ်အုပ် ရေးတာကြောင့် အမြင့်ဆုံး ပြစ်ဒဏ် ထောင်ဒဏ် တစ်သက်တစ်ကျွန်း ကျခံရတာဟာ ခေတ်သစ် မြန်မာ ဘာပေလောကမှာ မောင်ဖေငယ် တစ်ဦးတည်း ရှိလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော် ထင်ပါတယ်။

ကိုကိုးကျွန်းက ပြဇာတ်

လူတိုင်းတွင် အနုပညာရှိကြသည်။ လူ့ဘဝသို့ ရောက်လာသည့်အချိန်မှ စပြီး ဂီတအနုပညာကို ခံစားတတ်လာကြပါသည်။ မိခင်၏ သားချောတေးဖြင့် ယဉ်ပါးလာပြီး ဗီဇ၊ ပတ်ဝန်းကျင်တို့ကြောင့် အရွယ်ရောက်လာသော အခါ အမျိုးမျိုးသော အနုပညာသမားများ ဖြစ်လာတတ်ကြပါသည်။ ပန်းချီ၊ ပန်းပု၊ ရုပ်ရှင်၊ ဂီတ၊ ဇာတ်သဘင် စသည့် မိဘတို့ကြောင့်လည်း နီးစပ်သည့် အနုပညာနယ်ပယ်တွင် အနုပညာသမားများ ဖြစ်လာကြသည်။ လောကဇာတ်ခုံတွင် ကပြနေကြသော လူတိုင်းတွင် ဘဝအနုပညာများ ရှိပြီးကြပေပြီ။ စင်စစ် အနုပညာဆိုသည်မှာ ဘဝပုံရိပ်ကို နည်းပေါင်းစုံဖြင့် ပုံဖော်ခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။ သက်ဆိုင်ရာ အနုပညာ အမျိုးမျိုးဖြင့် မိမိ ခံစားမိသော ဘဝမျိုးစုံကို ဖော်ပြကြခြင်း ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော် ငယ်စဉ်က စာဖတ်များသဖြင့် စာရေးဆရာ ဖြစ်ချင်ပါသည်။ မြို့မငြိမ်း၏ သီချင်းများကို တပ်တပ်မက်မက် သဘောကျလွန်း၍ လည်း အဆိုတော် ဖြစ်ချင်ပါသည်။ အဆိုတော် ကိုအံ့ကြီးလို အကော်ဒီယံဖြင့် သီချင်းဆိုချင်သည်။ သို့သော် ပန်းချီဆရာ မဖြစ်ချင်။ ရုပ်ရှင်မင်းသား၊ ဇာတ်မင်းသား၊ ပန်းပုဆရာတို့လည်း မဖြစ်ချင်ပါ။ ဘဝမျိုးစုံကို ဖြတ်သန်းရင်း စာရေးဆရာသာ ဖြစ်လာသည်။ ငယ်စဉ်က ကဗျာကို ချစ်ခင်လှသောကြောင့် ကဗျာများ ရေးသားရန် နဘောများကို ကျက်မှတ်လေ့ကျင့်ခဲ့သော်လည်း ကဗျာဆရာ ဖြစ်မလာခဲ့ပါ။

သို့သော် ပြဇာတ်တစ်ပုဒ်ကို ကပြရင်း ပြဇာတ်မင်းသား မဟုတ်ဘဲ အဓိက လူကြမ်းသရုပ်ဆောင် ဖြစ်ခဲ့ဖူးသည်။ ပွဲကြည့်ပရိသတ်က အမြင်ကတ်သောကြောင့် အော်ဟစ်ကြိမ်းမောင်းကြသလို တီးဝိုင်းခေါင်းဆောင် တယောဆရာက သူ၏တယောဖြင့် စင်ပေါ်တက်ရိုက်သည်အထိ အနုပညာ မြောက်စွာ သရုပ်ဆောင်ခဲ့ဖူးပါသည်။ ထိုအဖြစ်သည် ကျွန်တော့်အတွက် အမှတ်ရနေသော ဘဝအတွေ့အကြုံ ဖြစ်သလို ခါးသီးနာကြည်းစရာ မဟုတ်ဘဲ ဘဝထဲမှ ကြည်နူးစရာ ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ်လည်း ဖြစ်သည်။

၁၉၆၉ ခုနှစ်အတွင်း အင်းစိန်ထောင်မှနေ ကိုကိုးကျွန်းအကျဉ်းစခန်းသို့ ကျွန်တော် အပါအဝင် တစ်ပြည်လုံးရှိ ထောင်အသီးသီးမှ ထိန်းသိမ်းခံနိုင်ရေး အကျဉ်းသား ၂၃၃ ယောက်ကို ပြည်တော်ညွန့် သင်္ဘောကြီးဖြင့် ပို့ခဲ့ပါသည်။ တစ်ကျွန်းစံများအဖြစ် အိမ်နှင့် အဆက်အသွယ် ဖြတ်ခဲ့ရသလို ထောင်ဝင်စာမရှိဘဲ ထောင်ထမင်း၊ ထောင်ဟင်းဖြင့်သာ အသက်ဆက်ခဲ့ရသည်။ ကိုကိုးကျွန်းနှင့် အနီးဆုံး ရန်ကုန်မြို့မှပင် မိုင် ၂၆၀ ကျော် ကွာဝေးသည်။ ဘင်္ဂလားပင်လယ်ထဲတွင် အထီးကျန်လှသော ရေပတ်လည်ဝိုင်း၊ ရေတံတိုင်းခတ်ထားသည့် ကိုကိုးကျွန်း အကျဉ်းထောင်၌ အကျဉ်းသားများ အဖို့ ဖျော်ဖြေမှု အနုပညာများကို ဖန်တီးကြရပါတော့သည်။

ကိုကိုးကျွန်းသည် အင်းစိန်ထောင်ထက် ပစ္စည်းပစ္စယ ပေါများသည်။ အင်းစိန်တွင် တူရိယာပစ္စည်း လုပ်ကိုင် ခက်ခဲသည်။ သို့သော် ဘီစကွတ် မုန့်ဘူး (သံဘူး) ကို သစ်သားချောင်းဖြင့် ဆက်၊ ထက်ထရွန်အင်္ကျီမှ ကြိုးမျှင်များကို ထုတ်ပြီး တယောကြိုးလုပ်၍ တယောထိုး လေ့ကျင့်ခဲ့သည်။ ကိုကိုးကျွန်းတွင်မူ သစ်သားများ ရှိသည်။ တောထဲရှိ သစ်ပင်များ၊ ပင်လယ်ထဲမှ မျောပါလာပြီး ကမ်းပေါ်တင်ထားသည့် သစ်တုံးသစ်သားပြားများ၊ တယော၊ ဒုံမင်း၊ ဂီတာများ လုပ်ကြသည်။ ဝိုင်ယာကြိုးများမှနေ တူရိယာကြိုးများအဖြစ် တပ်ကြသည်။ တတ်ကျွမ်းသည့် ဂီတသမားများ ပါဝင်သဖြင့် ထိုတူရိယာများကို တီးခတ်နိုင်သည်။ ကြေးပိုက်၊ ဝါးပင်များကို ပလွေလုပ်သည်။ ပင်လယ်ထဲမှ မျောပါလာသော ဝါးပိုးဝါး အပါအဝင် ဝါးများကို အသုံးပြု၍ ဝါးပတ္တလား လုပ်သည်။ မီးလောင်၍ ကျွန်းအစပ် ကျောက်ဆောင်ပေါ်တင်နေသော ဂရီအိုနာဆစ် ဆန်တင် သင်္ဘောပျက်ကြီးပေါ်မှ သံချောင်း သံပြားများကို

ယူကာ သံပတ္တလား လုပ်သည်။ ဓား၊ ချိတ်၊ တူ၊ ဆောက် စသော လက်နက် ကိရိယာများကို လုပ်ကြလေသည်။ ကျွန်းပေါ်တွင် ကျွန်းစောင့်ရဲများ မွေးထား သည့် ဆိတ်များ ရှိ၏။ ဆိတ်ပေါ်သောအခါ ဆိတ်ရေများကို တောင်းယူပြီး အခြောက်လှန်းကာ ခြောက်လုံးပတ်၊ ပတ်မ စသည်တို့ကိုလည်း လုပ်ခဲ့သဖြင့် တီးဝိုင်းတစ်ဝိုင်း တည်ထောင်နိုင်ခဲ့ပါတော့သည်။ တီးဝိုင်းသမားများသည် လေ့ကျင့်ရင်းဖြင့် အထိုက်အလျောက် ကျွမ်းကျင်လာကြပြီး သီချင်းများကို တီးခတ်နိုင်ကြသလို ပြဇာတ်အငြိမ့်တို့ကိုလည်း တီးမှုတ်ပေးနိုင်ခဲ့ပါသည်။

ကိုကိုးကျွန်းတွင် သုံးနှစ်ခန့် နေရစဉ်အတွင်း ကျွန်တော်တို့သည် ပြဇာတ်ကြီးနှစ်ခု ကပြခဲ့ပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ အထိမ်းအမှတ်ပြုသော နေ့များတွင် ကျွန်းအကျဉ်းထောင်ရှိ အကျဉ်းသားများကို ကပြဖျော်ဖြေခဲ့ သည်။ ပြဇာတ်တစ်ခုမှာ တံတားစောင့်အဘိုးအိုဖြစ်ပြီး နောက်တစ်ခုမှာ ရဲဘော်လွမ်းနောင် ဆိုသော တပ်သား တစ်ယောက် ဇာတ်လမ်း ဖြစ်ပါသည်။ ထိုပြဇာတ်တွင် ကျွန်တော်က ဗျူရီကရက် အရာရှိဆိုး တစ်ယောက်အဖြစ် ကပြရ၏။ လူကြမ်းအခန်းမှ သရုပ်ဆောင်ရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ထိုကဲ့သို့ စင်ပေါ်တက်ကရသော အတွေ့အကြုံများ တစ်ခါမျှ မရှိခဲ့ပါ။ ပျင်းရိသည့် အခါ တစ်ကိုယ်တည်း သီချင်းဆိုညည်းသည်များ ရှိပါသည်။ သို့သော် လူအများရှေ့တွင် သရုပ်ဆောင်၍ ကပြခြင်းမျိုးကို တစ်သက်နှင့်တစ်ကိုယ် တစ်ခါမျှ မလုပ်ခဲ့ဘူးပေ။

ဒါရိုက်တာအဖြစ် တာဝန်ပေးခံရသူ ရဲဘော်က ထိုပြဇာတ်တွင် ပါဝင် ရမည့်သူများကို တစ်နေ့ခေါ်တွေ့ပြီး ပြဇာတ်ကမည့်အကြောင်း၊ ပြဇာတ်နှင့် လိုက်ဖက်မည်ဟု ထင်သည့် ရဲဘော်များကို ရွေးချယ်ပြီး ယခုလို အသိပေး ရခြင်း ဖြစ်ကြောင်း ပြောဆိုပြီး ပြဇာတ်၏ ဇာတ်လမ်းကို ရှင်းပြပါသည်။ ကျွန်တော်က အလွန်ရက်စက်သော အရာရှိဆိုးအဖြစ် သရုပ်ဆောင်ရမည်။ မင်းသားကို ရိုက်ရမည်၊ ညှဉ်းပန်းရမည်။ ကျွန်တော့်ကို ပရိသတ်က မုန်းလာ အောင်လည်း သရုပ်ဆောင်ရမည်ဟု ဒါရိုက်တာရဲဘော်က ရှင်းပြပါသည်။

“ဟာ... အဲဒီလို ရိုက်တာမျိုးတော့ မလုပ်ချင်ပါဘူး”

“ဒါကတော့ ပြဇာတ်ကတာပဲ။ တမင်ရိုက်တာမှ မဟုတ်တာပဲ။ ဗျူရီ ကရက် အရာရှိ တစ်ယောက်ရဲ့ သရုပ်ကို ပေါ်အောင် ရိုက်ခိုင်းတာပါဗျ”

“ဒါပေမဲ့ ကိုယ်ထိလက်ရောက် နှိပ်စက်တာမျိုးကိုတော့ ရဲဘော် အချင်းချင်း မလုပ်ချင်ဘူး။ ဆဲဆိုတာမျိုးက တော်သေးတယ်”

“ပီပြင်အောင်ပါဗျာ။ ကျွန်တော်ကလည်း တာဝန်အရ လုပ်ခိုင်းတာပါ။ ခင်ဗျားလည်း တာဝန်အရ သရုပ်ဆောင်ပါဗျာ”

ဟု အတင်းတိုက်တွန်းသဖြင့် ထိုပြဇာတ်တွင် လူအမုန်းဆုံး လူကြမ်းဖြစ်ခဲ့ရလေသည်။ အနုပညာ ဖန်တီးမှုသည် ရင်ထဲမှ ခံစားမှု ဖြစ်သည်။ ကဗျာ၊ ဝတ္ထု၊ အက်ဆေး စသည်တို့ကို ရေးသားဖွဲ့နွဲ့ရာတွင် မိမိဘဝ မိမိအတွေ့အကြုံအရ ခံစားမှုရှိလျှင် ရှိသလောက် အနုပညာမြောက်ပြီး ရသကို ပေါ်လွင်စေပါသည်။ ရုပ်ရှင်ပြဇာတ်တို့ကို သရုပ်ဆောင်သည့် ဇာတ်ကောင်များမှာလည်း သရုပ်ဆောင်မှုကို ပီပြင်စေသော ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် ခံစားပြီး သရုပ်ဆောင်နိုင်လျှင် ပီပြင်သော အခန်းကို ပေါ်လွင်စေပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ ပြဇာတ်တိုက်သည့်အခါ ပြဇာတ်အဖွဲ့မှလွဲ၍ မည်သူမျှ မသိအောင် လေ့ကျင့်ရသည်။ အဆောင်တစ်ခုကို ဇာတ်တိုက်ချိန်တွင် ခေတ္တယူထားပြီး အဖွဲ့သားများမှလွဲ၍ အဆောင်ထဲတွင် မည်သူမျှ မနေရပေ။ ကျွန်တော်တို့ သရုပ်ဆောင်များကလည်း ဇာတ်တိုက်သည့် အဆောင်သို့ လူမသိလူမမြင်အောင် ခိုးကြောင်ခိုးဝှက်ဖြင့် ဝင်ပြီး ဇာတ်တိုက်ကြရလေသည်။ ထို့ကြောင့် ပြဇာတ်ကသည့် ညတွင် သရုပ်ဆောင်များကို မည်သူမည်ဝါမှန်း ပရိသတ်က မမှတ်မိကြပေ။

အကြိမ်ပေါင်းများစွာ ဇာတ်တိုက်ချိန်တွင် ရဲဘော်လွမ်းနောင်အဖြစ် သရုပ်ဆောင်ရသော မင်းသားကို ကျွန်တော်က အကြိမ်များစွာ ပါးရိုက်ရပါသည်။ ထိုသူက အရပ်မြင့်မြင့် ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက် တောင့်တောင့်တင်းတင်း ကြံ့ခိုင်ပါသည်။ သူ့ပါးကို ကျွန်တော် မရိုက်ချင်၊ မရိုက်ရက်ဟု ပြောထား၍ ကျွန်တော် ရိုက်သည့်အခါ သူက ကိုယ်ကို မသိမသာ လှည့်၍ ခံသဖြင့် ကျွန်တော့် ညာလက်ဝါးက သူ့ဘယ်ဘက်ပါးပေါ် ဖြည်းဖြည်းသာ ထိသည်။ ကျွန်တော့်လက်ဖျံကို သူ့ပခုံးက လာထိသဖြင့် ရိုက်အားပျော့သွားသလို ထိချက်ကလည်း မပြင်းတော့ပေ။ ပရိသတ်က ကြည့်လျှင် တကယ်ရိုက်သည်ဟု ထင်ရနိုင်သည်။ သို့သော် အရိုက်ခံရသူက ပခုံးကို မသိမသာ လှည့်လိုက်သဖြင့် ထိချက်မှာ သရုပ်ဆောင်ခြင်းသက်သက်ဟုလည်း ပရိသတ်က ထင်မြင်နိုင်ပေသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ အကြိမ်ကြိမ်အခါခါ ဇာတ်တိုက်ထားခဲ့သဖြင့် မင်းသားနှင့် လူကြမ်းမှာ အသားကျနေပေပြီ။ ပါးရိုက်သည့် အခန်းမှာ ဇာတ်ရှိန်အမြင့်ဆုံး ဖြစ်ပေသည်။ မင်းသားကို ပရိသတ်က စာနာသနားသွားပြီး ဗျူရိုကရေစီစနစ်၏ ဖိနှိပ်မှုကို မြင်သာအောင် သရုပ်ဆောင်ရသလို လူကြမ်း၏ ရက်စက်မှုကိုလည်း ပရိသတ်က အော့နှလုံးနာသွားလောက်အောင် သရုပ်ဆောင်ပြရမည် ဖြစ်သည်။ ရဲဘော်အချင်းချင်း နာကျင်အောင် မရိုက်လိုသဖြင့် ကျွန်တော်နှင့် မင်းသား၏ ညှိနှိုင်းထားမှုမှာလည်း အဆင်ပြေနေကြသည်။ ပါးရိုက်ချိန်တွင် ပခုံးကို မသိမသာ စောင်းပြီး မြင့်ပေးလိုက်ရုံနှင့် သရုပ်ဆောင်ချက် ပေါ်လွင်နိုင်သည်ဟု ဒါရိုက်တာနှင့် ဇာတ်ကောင်များက လက်ခံသဘောတူခဲ့ကြသည်။

နောက်ဆုံး ပြဇာတ်ကို စင်တင်သည့်နေ့သို့ ရောက်လာပါသည်။ ပရိသတ်များမှာလည်း အခန်းပြည့် ရောက်နေကြပေသည်။ အကျဉ်းစခန်းမှ နိုင်ငံရေးပါတီများကို ကိုယ်စားပြုသော အကျဉ်းသားအားလုံးလိုလို လာကြည့်ကြသည်။ တီးဝိုင်းခေါင်းဆောင် ဗိုလ်မဲခေါင် ကိုလှချို၏ တယောသံမှာ လည်း ငြိမ်ညောင်းလှသည်။ တယောအကူမှာ ကိုမြင့်သောင်းဖြစ်ပြီး ခြောက်လုံးပတ်နှင့် ပတ်မမှာ ဗိုလ်ပေါက်ဟု ကျွန်တော်တို့ခေါ်သည့် ကိုမြတ်ဆွေ ဖြစ်သည်။ ကိုဝင်းက ဒုံမင်းဆရာ၊ ကိုလှိုင်တင်က ဂီတာ (မြန်မာဂီတာကို ဆိုလိုပါသည်)၊ ဆရာ ကိုသိန်းကြည်က ပလွေ၊ ကိုဌေးအောင်က ပတ္တလားဆရာများ ဖြစ်ပါသည်။ ရှေ့ဆုံးမှ တီးဝိုင်းအဖွဲ့ကို စဖွင့်ပါတော့သည်။ ကားလိပ်မတင်မီ လူအမြင်ကတ်အောင် ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲဟု ကျွန်တော်က စဉ်းစားပါသည်။ ဒါရိုက်တာဖြစ်သူ ရဲဘော် လက်ကောက်နှင့်လည်း မတိုင်ပင်တော့ဘဲ ကျွန်တော့် လက်ထောက်အဖြစ် သရုပ်ဆောင်မည့် ကိုမြတ်ထွန်းအောင်နှင့် တိုင်ပင်ပါတော့သည်။ ကျွန်တော့်ပုံစံမှာက ကက်ဦးထုပ်နှင့် ပါဝါမျက်မှန်နှင့် နှုတ်ခမ်းမွှေးနှင့် လက်ထဲတွင် ကြိမ်တုတ်နှင့်ဖြစ်ပြီး မျက်နှာမှာ အပြုံးအရယ်မရှိ၊ မျက်ထောင့်နီနှင့် မျက်နှာကြော တင်းထားရသည်။ ပြဇာတ်စတော့မည့်အချိန်တွင် ရှူးဖိနပ် စီးထားသော ခြေထောက်နှစ်ဖက်ကို စားပွဲပေါ် ချိတ်တင်ထားလိုက်၏။ အင်္ဂလိပ်သတင်းစာကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ကိုင်ကာ မျက်နှာကို ကွယ်ထားသည်။ သို့သော် အင်္ဂလိပ်သတင်းစာမှာ ဇောဏ်ထိုးကြီးဖြစ်အောင် ကိုင်ထားရပါသည်။

အချိန်ရောက်ပြီ၊ ကားလိပ်ကို မ,တင်လိုက်၏။ ဇာတ်စင်အောက် ပရိသတ်က ကြည့်လိုက်ရာ စားပွဲပေါ်တွင် တင်ထားသော ရှူးဖိနပ်နှစ်ဖက် တလှုပ်လှုပ် ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ စားပွဲပေါ် ခြေတင်သည်ကို ရိုင်းစိုင်းသော အပြုအမူဟု မြင်ကြသည်။ မြန်မာများအဖို့ ထိုမြင်ကွင်းကို နှာခေါင်းရှုံ့ကြသည်။ ဘယ်သူလဲ အပေါ်ဘက် ကြည့်လိုက်သောအခါ မျက်နှာကို မမြင်ရ၊ အင်္ဂလိပ်သတင်းစာ ပြောင်းပြန်ကိုင်ထားသည့် လက်နှစ်ဖက်ကိုသာ တွေ့ရလေသည်။ မျက်နှာမမြင်ခင်ကတည်းက မိုက်ရိုင်းလှသော ခြေနှစ်ဖက် လှုပ်နေသူကို တွေ့ရသော ပရိသတ်က အမြင်ကတ်သွားလေသည်။

ကျွန်တော်က စားပွဲပေါ်မှ ခြေထောက်များကို အောက်ချလိုက်သလို သတင်းစာ ကိုင်ထားသော လက်နှစ်ဖက်ကိုလည်း ဖြည်းဖြည်းချင်း ချလိုက်၏။ ပါဝါမျက်မှန်၊ နှုတ်ခမ်းမွှေးနှင့် ရှုတင်းတင်း မျက်နှာကို တွေ့လိုက်ကြပါသည်။ တီးဝိုင်းကရော၊ ပရိသတ်ကပါ ကျွန်တော့်ကို မမှတ်မိကြပေ။ ကျွန်တော်ကလည်း လက်အောက်ငယ်သားများကို ဆဲဆိုကြိမ်းမောင်းကာ ဇာတ်စင်တစ်ဖက်သို့ လျှောက်လှမ်းပြီး ဇာတ်စင်နောက်သို့ ဝင်လာခဲ့သည်။ ဒါရိုက်တာက ကျွန်တော့်လက်ကို အားပါးတရ ဖမ်းဆုပ်ကာ သရုပ်ဆောင် ပီပြင်သည်ဟု ချီးမွမ်း၏။

ထိုပြဇာတ်ကနေစဉ် ကျွန်တော့်ခေါင်းထဲ၌ သရုပ်ဆောင်ပီပြင်ဖို့ပဲ ထားသည်။ ကျွန်တော့်ခေါင်းထဲတွင် ကျွန်တော် အမှုထမ်းစဉ်က ဆိုးရွားသော အထက်အရာရှိများအကြောင်းကိုသာ အာရုံသွင်းထားပါသည်။ ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော် မဟုတ်တော့ဘဲ ရက်စက်သော ဗျူရိုကရက် အရာရှိဆိုး ဖြစ်သွားတော့သည်။ မင်းသား၏ ငယ်စဉ်က ဆင်းရဲသော လယ်သမား ဘဝဖြင့် ကြီးပြင်းခဲ့ရပုံ ဘဝကို ကပြပြီးသည့်နောက် အပြစ်ရှာ အနိုင်ကျင့်သည့် ဗျူရိုကရက်အရာရှိ၏ နှိပ်စက်မှုကို မခံနိုင်တော့၍ ပြန်လည် ပြောဆိုသောအခါ အရာရှိက ပါးရိုက်လေတော့သည်။

လူကြမ်းဇာတ်ဆောင်၏ ဇာတ်ရိုက်အမြင့်ဆုံးအခန်း ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်က မင်းသားကို ဆူပူကြိမ်းမောင်းသည်။ ဆဲရေးတိုင်းထွာသည်။ မအေနှမဖြင့် ဆဲဆိုသောအခါ မင်းသားက ထိုကဲ့သို့ မဆဲသင့်ကြောင်း ပြန်လည်ပြောဆိုချိန်တွင် မင်းသားရဲဘော်လွမ်းနောင်ကို မီးဝင်းဝင်းတောက်

သော မျက်လုံးဖြင့် စိုက်ကြည့်ကာ ညာဘက်လက်ဖြင့် သူ့ပါးကို အားကုန် လွှဲရိုက်လိုက်ပါတော့သည်။ “ဖြန်း” ဟု လက်ဝါးနှင့်ပါး ထိတွေ့မိလိုက်သော အသံကြီးမှာ အခန်းတစ်ခုလုံးကို ဟိန်းသွားအောင် ထွက်ပေါ်လာသည်။ ပွဲကြည့်ပရိသတ်မှာ ပီပြင်လှသော ဇာတ်ကောင်များ၏ သရုပ်ဆောင်မှုကို တအံ့တဩ ကြည့်နေကြသည်။ ရဲဘော်လွမ်းနောင်၏ ခေါင်းမှာ လည်ထွက် သွားသလို ကျွန်တော့် လက်ဝါးတစ်ခုလုံးမှာလည်း ကျဉ်ခနဲ ဖြစ်သွားတော့ သည်။ တစ်ချိန်တည်းတွင် ဇာတ်တိုက်ထားသလို မဟုတ်သဖြင့် အံ့ဩသွား သည်။

သို့သော် မျက်နှာကို ခပ်တင်းတင်းဖြင့် ဒေါသထွက်သလို ချက်ချင်း သရုပ်ဆောင်လိုက်သည်။ မင်းသားကလည်း ပါးတစ်ပြင်လုံး ပူသွားသဖြင့် ဒေါသအကြီးအကျယ် ထွက်သွားပုံမှာ သရုပ်ဆောင်စရာ မလိုတော့ပေ။ ရဲဘော်လွမ်းနောင်မှာ ကိုတေဇ ဖြစ်ပါသည်။ ထိုအခန်းကို အပီပြင်ဆုံးနှင့် အကောင်းဆုံး ဖြစ်အောင် ကျွန်တော်တို့ ဇာတ်တိုက်ထားသလို ပခုံးနှင့် မခံတော့ဘဲ ရိုက်ချက်ကောင်းအောင် အနာခံ၍ မျက်နှာကို မသိမသာ ဇိုး ပေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ထိုအကွက်မှာ အကယ်ဒမီရှောခဲ ဖြစ်သည်။

ရဲဘော်အချင်းချင်း ရက်ရက်စက်စက် ရိုက်လိုက်ရသဖြင့် ကျွန်တော် ယူကျုံးမရ ဖြစ်သွားသည်။ စိတ်အကြီးအကျယ် ထိခိုက်သွားသောကြောင့် ကန့်လန့်ကာ ကျလာသောအခါ စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့် ထိုင်နေပါသည်။ ဒါရိုက်တာကရော၊ ကိုတေဇကပါ စိတ်မကောင်းမဖြစ်ဖို့ ကျွန်တော့်ကို လာဖျောင်းဖျကြသည်။ ပီပြင်စေရန် ပခုံးနှင့်မကာခြင်း ဖြစ်ကြောင်းကို ကိုတေဇက ကျွန်တော့်ကို ပြောပြသည်။ ကျွန်တော် မကျေနပ်ပါ။ ကျွန်တော့် ကိုယ်ကို ခွင့်မလွှတ်နိုင်သလို ဇာတ်တိုက်ထားသလို မလုပ်၍လည်း ကိုတေဇ ကို စိတ်ဆိုးနေပါတော့သည်။

နောက်ပိုင်းတစ်ခုလုံး မင်းသား၏ သရုပ်ဆောင်ကွက်များသာ ဖြစ်၍ ကိုတေဇကို ကျွန်တော် စကားမပြောဖြစ်တော့ပေ။ ဤသို့ဖြင့် ပြဇာတ် ပြီးသွား ပါတော့သည်။ ကားလိပ်ချပြီးနောက် ဇာတ်ဆောင်များနှင့် ပရိသတ်ကို မိတ်ဆက်ပေးရန် ကားလိပ်ပြန်တင်လိုက်ပါသည်။ ကျွန်တော်က ကက် ဦးထုပ် ဆောင်းပြီး မျက်မှန်တပ်ထားမြဲ၊ နှုတ်ခမ်းမွေးစေကိုလည်း ကပ်ထား

မြို့။ ထိုသို့ စီရင်နေချိန်တွင် တီးဝိုင်းခေါင်းဆောင် ကိုလှချိုက တယောကို ညာလက်ဖြင့် ဆွဲကိုင်ကာ ဇာတ်စင်ပေါ် ခုန်တက်လာပြီး ကျွန်တော့် ခေါင်းမှ ဦးထုပ်ကို ဆွဲဖယ်ပြီး မျက်နှာကို စူးစိုက်ကြည့်ကာ “ဪ... ဘယ်သူလဲလို့ သောက်မြင်ကတ်လိုက်တာ။ ငါ ရိုက်လိုက်ရ” ဟု ပြုံးဖြဲဖြဲနှင့် ပြောရင်း တယောကို မြှောက်လိုက်သဖြင့် ကျွန်တော်က လက်နှစ်ဖက် မြှောက်ကာပြီး သူ့ကို လှမ်းဖယ်လိုက်ရပါသည်။ အောက်မှ ရဲဘော်များလည်း စင်ပေါ်တက် လာကြသည်။ ကိုတေဇကလည်း ကျွန်တော့်ကို အနူးအညွတ် တောင်းပန် သည်။ ကျွန်တော့်ဘဝတွင် မေ့မရသော အနုပညာ တင်ဆက်မှု တစ်ခု ဖြစ်ပါ သည်။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ဖန်တီးခဲ့ရသည့် လူနှင့် အနုပညာအကြောင်း ဖြစ်ပါသည်။

ဘဝကို ပြောင်းလဲပေးသော အုတ်တံတိုင်းများ

“ကောင်းသောညပါ ယမ်မိုင်”

“ကောင်းသောညပါ ထောင်မှူး”

လို့ ကျွန်တော်က ပြန်ဖြေလိုက်ပါတယ်။ တိုက်ခန်းတံခါးတွေကို ထောင်မှူးက သူ့ပါလာတဲ့ သော့နဲ့ လိုက်ပိတ်နေသံကို ကြားရတယ်။ အခန်းတွေထဲမှာ ရှိနေတဲ့ အကျဉ်းသားတွေကို ညနေဘက်ဆိုရင် တိုက်ခန်းထဲ ပြန်ထည့်ပြီး တံခါးတွေ လိုက်ပိတ်တာပါ။ တိုက်ခန်းလျား တစ်ခုလုံး သော့ပိတ်သံတွေ ကြားနေရတယ်။ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ အသံတွေ ဝေးသွားပါတယ်။ ကျွန်တော့်တိုက်ခန်းက အရှည် ငါးမီတာ၊ အကျယ် သုံးမီတာလောက် ပဲ ရှိပါတယ်။ ကျွန်တော့် တိုက်ခန်းထဲက ပေးထားတဲ့ ကုလားထိုင်ပေါ်မှာ ထိုင်ချလိုက်တယ်။ နောက် ပြတင်းပေါက်ကို မော့ကြည့်လိုက်တယ်။ ပြတင်းပေါက်ကို သံတိုင်တွေနဲ့ ကာထားတယ်။ ကျွန်တော် မော့ကြည့်ရင်း စဉ်းစားမိတာက ဒါဟာ ဘဝ မဟုတ်ဘူး။ ဒါဟာ ဖြစ်တည်မှုတစ်ခုပဲလို့ စဉ်းစားမိပါတယ်။

ထောင်ထဲမှာနေရတဲ့ ဘဝဟာ လွတ်လပ်မှု ဆုံးရှုံးတဲ့ ဘဝပဲ။ မိမိ ဆန္ဒအတိုင်း ဘာမှမလုပ်နိုင်ဘူး။ ထောင်က ကျွေးတာ စားရမယ်။ ခိုင်းတာ လုပ်ရပါမယ်။ ကျွန်တော်က ထောင်ဆိုတာဟာ ဘဝကို အရှင်လတ်လတ် မြေမြှုပ်နှံထားလိုက်တဲ့ နေရာပဲလို့ စဉ်းစားမိတယ်။ နောက်ပြီး ရုပ်သေးဆရာက ကြိုးဆွဲတာကို ခံရတဲ့ ရုပ်သေးရုပ်နဲ့ တူတယ်လို့လည်း ထင်ပါတယ်။ ထောင်ထဲမှာက စားချိန် စားရတယ်။ အိပ်ချိန် အိပ်ရတယ်။ သူတို့ နှိုးတဲ့အချိန် ထရပါတယ်။

ကျွန်တော်က အခန်းထဲက ကျွန်တော့် အိပ်ရာပေါ် လှဲချလိုက်ပါ တယ်။ မိုးချုပ်လာပြီဖြစ်တဲ့အတွက် အမှောင်က ထောင်တစ်ခုလုံးကို လွှမ်းခြုံ သွားပါတယ်။ ခေါင်မိုးပေါ် မော့ကြည့်ရင်း အတွေးတွေ ခေါင်းထဲ ရောက်လာ တယ်။ ကျွန်တော် ချစ်ခင်တဲ့သူတွေလည်း ခေါင်းထဲ ပေါ်လာတယ်။ ကျွန်တော့်မိဘတွေ၊ ကျွန်တော့်အစ်ကို၊ ကျွန်တော့် ရည်းစားနဲ့ မိတ်ဆွေ အကြောင်း ခေါင်းထဲ စဉ်းစားနေမိပါတယ်။

ထောင်ထဲရောက်တဲ့အကြောင်း ကျူးလွန်ခဲ့တဲ့ အမှား၊ ထောင်ထဲ ရောက်လာတဲ့အတွက် ကျွန်တော့်ဘဝ ဆုံးရှုံးမှုတွေကို တွေးနေမိတယ်။ အခုဆိုရင် ကျွန်တော့်အသက် (၂၇) နှစ် ရှိပါပြီ။ ကျွန်တော် ထောင်ထဲမှာ ကျခံရမယ့် ကာလက (၉) နှစ် ဖြစ်ပါတယ်။ လက်နက်ကိုင်ပြီး ရန်ငြိုးထား တိုက်ခိုက်မှု၊ ဒဏ်ရာရသွားအောင် တိုက်ခိုက်ခဲ့တဲ့အတွက် ထောင်ဒဏ် (၉) နှစ် ချလိုက်တာပါ။ အဲဒီ (၉) နှစ်ကာလမှာ (၆) နှစ်က ထောင်ထဲမှာ နှစ် စေ့အောင် နေရမယ်။ ကတိခံဝန်နဲ့ ပြန်လွှတ်မပေးပါဘူး။ နောက် (၃) နှစ် ရောက်မှ ထောင်စည်းကမ်းအတိုင်းနေခဲ့ရင် ခံဝန်နဲ့ ပြန်လွှတ်ပေးမှာပါ။ အခုဆိုရင် (၆) နှစ်ရှိပြီ။ ဒီဇင်ဘာလမှာ (၆) နှစ် ပြည့်မှာပါ။ ထောင်ထဲမှာ နေရတဲ့ တစ်လျှောက်လုံး နေ့စဉ် ပုံမှန်အတိုင်း ဖြစ်ပါတယ်။ ဘာမှ ပြောင်းလဲမှု မရှိဘဲ ဒီနေ့က မနေ့ကအတိုင်းပဲ၊ မနေ့ကလည်း ဒီနေ့အတိုင်းပါပဲ။ ပြောင်းလဲ တာက လူတွေပဲ ရှိပါတယ်။ ဝင်လာတဲ့လူ၊ ထွက်သွားတဲ့လူ၊ အပြောင်းအလဲ ပဲ ရှိပါတယ်။ ပြစ်ဒဏ်ကျလို့ ရောက်လာတဲ့သူ၊ ပြစ်ဒဏ်ရက် ပြည့်လို့ ထွက်သွားတဲ့သူတွေပါ။ တချို့က တခြားထောင်ကနေ ကျွန်တော် ရှိတဲ့ ထောင်ကို ရောက်လာတာပါ။ ထောင်တံခါးကတော့ ပွင့်လိုက်၊ ပြန်ပိတ်လိုက် ပါပဲ။

ဒါပေမဲ့ ထောင်ကတော့ ကျွန်တော့်ကို ပြောင်းလဲပစ်လိုက်ပါတယ်။ ပြစ်မှုကို ဝန်ခံပြီး ကျွန်တော့်ကို ပြစ်ဒဏ်ချလိုက်တဲ့ အချိန်ကစပြီး ကျွန်တော် ဟာ အရှုံးသမားလူငယ် ဖြစ်သွားပါပြီ။ ထောင်နဲ့ အသားကျလာတဲ့အခါမှာ တော့ ရှေ့အနာဂတ်ကို မျှော်မှန်း၊ လက်ရှိအချိန်ကို တွက်လာခဲ့တယ်။ ကျွန်တော် က ထောင်ထဲနေရတဲ့ အဆိုးကို အကောင်းအဖြစ် ပြောင်းလဲဖို့၊ အဆိုးကို ချေဖျက်ပြီး အဲဒီထဲက အလင်းရောင်ကို ရှာဖို့ ကြိုးစားခဲ့တယ်။ ဒါကြောင့်

ကျွန်တော် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ထိန်းချုပ်ပြီး ကျွန်တော့် လမ်းကြောင်းကို ပြောင်းလဲပစ်ခဲ့ပါတယ်။

ထောင်ကျတဲ့ ကာလအတွင်း ကျွန်တော် စာဖတ်၊ စာရေးတဲ့ အလုပ်ကို လုပ်တော့တယ်။ တကယ်တော့ ကျွန်တော်ဟာ စာရေးစာဖတ် သိပ်မကျွမ်းပါဘူး။ သာမန်လောက်ပဲ ကျောင်းနေခဲ့ရတာပါ။ အဲဒီအခြေအနေကို ပြောင်းလဲဖို့ ကျွန်တော် ကြိုးစားခဲ့ပါတယ်။ ထောင်ထဲမှာ လမ်းလျှောက်နေရင်းက ဘဝတူ အကျဉ်းသားတွေကို ကျွန်တော် တွေ့လိုက်တယ်။ သူတို့ဟာ စာဖတ်နေကြတဲ့လူတွေ ရှိသလို စာရေးနေတဲ့ သူတွေလည်း ရှိပါတယ်။ သူတို့ကို တွေ့ရတဲ့အခါ ကျွန်တော့်ကိုယ် ကျွန်တော် တော်တော် စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားတယ်။ ကျွန်တော်က စာမတတ်တဲ့အတွက် သူတို့လို မလုပ်နိုင်ပါဘူး။

ဒီလို စာရေး၊ စာဖတ်နိုင်တဲ့ အချိန်ကိုလည်း မျှော်လင့်ခဲ့တယ်။ နေရောင်အောက်မှာ ထိုင်၊ ကော်ဖီတစ်ခွက်သောက်၊ သတင်းစာ တစ်စောင် ဒါမှမဟုတ် စာအုပ်ကို ဖတ်ပြီး နေကြည့်ချင်လာတယ်။ ကျွန်တော့် မိတ်ဆွေတွေနဲ့ မိသားစုထံ စာရေးချင်စိတ်လည်း ပေါ်လာတယ်။ သူတို့ထံ ကျွန်တော့် အတွေးတွေ၊ ခံစားချက်တွေကို ရေးပြချင်စိတ် ပေါ်လာတယ်။

ဒါကြောင့် အချိန်ကို ဖြုန်းမနေသင့်တော့ဘူးလို့ ကျွန်တော် ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။ ထောင်ထဲမှာ အဓိပ္ပာယ်မဲ့ အချိန်မကုန်ချင်တော့ပါဘူး။ အကျိုးရှိမယ့် အလုပ်ကို လုပ်ရမယ်လို့ ကျွန်တော် ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။ ဒါကြောင့် စာသင်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။ စာစသင်တဲ့ ကလေး တစ်ယောက်လိုပဲ ကျွန်တော်ဟာ တတ်ကျွမ်းတဲ့သူဆီမှာ စာသင်ခဲ့တယ်။ တစ်နေ့ ကျွန်တော်ဟာ စာရေးနိုင်၊ ဖတ်နိုင်တဲ့သူ ဖြစ်ရမယ်လို့လည်း စိတ်ကို ခိုင်ခိုင်မာမာ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။

အခုဆိုရင် ကျွန်တော်က ထောင်ထဲမှာ (၅) နှစ်ကျော်လာပါပြီ။ (၅) နှစ်ကျော် (၆) နှစ်အတွင်းမှာ စာရေးစာဖတ်ကို ကောင်းကောင်း သင်ခဲ့တယ်။ ကျွန်တော့် နှလုံးသားကို လွှမ်းမိုးနိုင်အောင် အားသွန်ခွန်စိုက် ကျွန်တော် စာရေး၊ စာဖတ် သင်ခဲ့ပါတယ်။ နောက် လအနည်းငယ်ကြာတော့ ကျွန်တော့် ရည်မှန်းချက်အတိုင်း လုပ်နိုင်လာတယ်။ ပညာတတ် ဆရာတစ်ယောက်က ကျွန်တော့်ကို စာသင်ပေးတဲ့အတွက် စာကောင်းကောင်း ရေးတတ်၊ ဖတ်တတ် သွားပါပြီ။ ဒါကြောင့် စာဖတ်တာဟာ ကျွန်တော့်အတွက် အလုပ်တစ်ခု

ဖြစ်သလို စာရေးတာဟာလည်း ကျွန်တော့်အတွက် စိတ်အဝင်စားဆုံး အလုပ် တစ်ခုပါပဲ။ အဲဒီလို ကျေးဇူးကိုလည်း ပြန်ပြီး ဆပ်ချင်စိတ် ပေါ်လာပါတယ်။

စာရေးတာကိုတော့ ကျွန်တော်ဟာ နယူးဆောက်ဝေးလ်က ဂျူနီ ကော်နက်ရှင်နယ်စင်တာနဲ့ ဆက်သွယ်ပြီး စာရေးနည်းသင်တန်း တက်ပါ တယ်။ အဲဒီမှာ အလွန်ကို တော်ပြီး ကောင်းကောင်း ညွှန်ကြားပြသနိုင်တဲ့ ဆရာမ တစ်ယောက် ရှိတယ်။ သူက ဂျိန်းဂရန်ဂျာပါပဲ။ သူမဆီက ပို့တဲ့ သင်ခန်းစာတွေကို ကျွန်တော် လေ့ကျင့်တယ်။ နောက် သူမ ရေးခိုင်းတာတွေ ကို ကျွန်တော်က ပြန်ရေးပို့တယ်။ ခံစားမိတဲ့အတိုင်း စိတ်ကူးထဲ ပေါ်လာတဲ့ အတိုင်း ရေးပါတယ်။ ဆရာမဆီက စနစ်တကျ သင်ကြားရတဲ့အတွက် ကျွန်တော်ဟာ အလွန်ကံကောင်းတဲ့သူ တစ်ယောက်ပါပဲ။

ဂျိန်းက ကျွန်တော့်ထံကို ရိုးဒါးဒိုင်ဂျက် မဂ္ဂဇင်းကို မိတ္တူကူးပြီး ပို့ပေး ပါတယ်။ အဲဒီအထဲမှာပါတဲ့ ဇာတ်လမ်း (သို့မဟုတ်) မိမိ ဘဝ အတွေ့ အကြုံ၊ အဖြစ်အပျက်တွေကို ဖတ်ပါ။ မိမိရဲ့ ဘဝကိုလည်း အဲဒီစာအုပ်ထဲက လို့ ရေးချပါလို့ မှာပါတယ်။ ရေးတဲ့သူဟာ ငါ ဘယ်ရောက်နေလဲ၊ ငါ့ အသက် ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ။ မိမိရဲ့ မျှော်မှန်းချက်ကို အောင်မြင်အောင် ဘယ်လို အားမွေးမလဲ။ မိမိရဲ့ အိပ်မက်တွေကို ဘယ်လို အကောင်အထည် ဖော်မလဲ ဆိုတာတွေကို စဉ်းစားတွေးခေါ်ပြီး ရေးပါလို့ ဂျိန်းက မှာပါတယ်။

လူတစ်ယောက်က ကျွန်တော့်ကို ပြောဖူးတာက “အသိပညာဟာ စွမ်းအားရှိတယ်။ အဲဒီစွမ်းအားမှာ ရုပ်ဝတ္ထုအရ ကိုင်တွယ်နိုင်တဲ့ အလေးချိန် တော့ မရှိဘူး” လို့ ဆိုပါတယ်။ အခုတော့ ဒါဟာ မှန်ကန်နေပြီ ဆိုတာကို ကျွန်တော် သိလိုက်ပါတယ်။

ကျွန်တော့်ရဲ့ မိုင် ၁၀၀၀ ခရီးဟာ ခြေတစ်လှမ်းနဲ့ စတင်ခဲ့ပါတယ်။ အခုဆိုရင် ကျွန်တော့်ရဲ့ အောင်မြင်မှုတွေအတွက် ကျွန်တော် အလွန် ပျော်ရွှင် ကြည်နူးနေမိတယ်။ စာဖတ်ဖို့အတွက် လေ့လာသင်ယူရတယ်။ အလေ့ အကျင့် လုပ်ရတယ်။ စာရေးဖို့အတွက် ကြိုးပမ်းအားထုတ်ပြီး အတွေးအခေါ် ရှိရှိ ရေးနိုင်ဖို့ လေ့ကျင့်မှတ်သားရတယ်။ ကျွန်တော်ရဲ့ စိတ်ဓာတ်အင်အားကို ပိုပြီး အားကောင်းလာအောင် ကျွန်တော် ကြိုးပမ်းအားထုတ်ရတာပါပဲ။ ကျွန်တော့်ဘဝကို အကောင်းဘက်မှာရှိဖို့အတွက်လည်း ကျွန်တော် အားမွေး ခဲ့ရပါတယ်။ ဒီလို ကျွန်တော်ရဲ့ လေ့လာအားထုတ်မှုကြောင့် ကျွန်တော်

မိသားစုနဲ့ မိတ်ဆွေတွေနဲ့ပါ ကောင်းကောင်း ပြောဆိုနေနိုင်ပါပြီ။ စာဖတ်တဲ့ အတွက် အသိဉာဏ်အမြင်ရသလို ဗဟုသုတတွေလည်း ရလာတယ်။ ယဉ်ကျေး သိမ်မွေ့လာပါတယ်။ ကျွန်တော့်ရဲ့ အိပ်မက်ဟာ အခုဆိုရင် အကောင်အထည် ပေါ်လာပါပြီ။ အခုဆိုရင် ကျွန်တော်က လက်တစ်ဖက်က ကော်ဖီခွက်ကိုင်၊ လက်တစ်ဖက်က စာအုပ်ကိုင်ပြီး စာဖတ်နိုင်တဲ့ အခြေအနေမျိုးကိုလည်း ရောက်လာပါပြီ။ စာရေးတတ်၊ ဖတ်တတ်နိုင်တာဟာ ကျွန်တော့်ဘဝကို ပြောင်းလဲနိုင်ပါပြီ။ အခု ကျွန်တော် ရေးလိုက်တာဟာ ကျွန်တော့်ရဲ့ ပထမဆုံး ဆောင်းပါးတစ်ပုဒ် ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီဆောင်းပါးဟာ ကျွန်တော့်ရဲ့ နောက်ဆုံးစာတော့ မဟုတ်ပါဘူး။

စာရေးတာဟာ ကျွန်တော့် ခံစားချက်ကို ဖော်ပြတာပါပဲ။ ကျွန်တော် ဟာ နီဝင်ဘာမိုး ဆိုတဲ့ ကဗျာလေး တစ်ပုဒ်ကိုလည်း ရေးဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီကဗျာလေးကတော့ ...

မုန်းသူ အများအပြားဟာ တစ်နေရာတည်းမှာပဲ
စစ်ဇာတ်လမ်းတွေကို ကုန်ကူးနေကြတယ်
သူတို့ရဲ့ အမှုကို အယူခံတင်နေကြတာပေါ့။
ဒီနေရာမှာ ထိုင်ပြီး သနားကြင်နာဖို့ ကြိုးစားနေတယ်
ကျွန်တော်ဟာ သိစိတ်ကင်းမဲ့နေပြီလို့ လူတွေက ထင်ကြတယ်။
ကျွန်တော်ရဲ့ လမ်းတွေကို ပြောင်းလဲဖို့ ကျွန်တော် လုပ်နေတာပေါ့
အတိတ်က မှားယွင်းတဲ့ နေ့ရက်တွေကို ပြောင်းလဲပစ်ဖို့ပေါ့။
ကျွန်တော့်ဘဝအတွက် အချိန်ရောက်လာပြီ။ နောက်ကြောင်း ဘယ်တော့

မှ ပြန်မလှည့်တော့ဘူး။

ငါ ရုန်းထွက်ဖို့ အချိန်ရောက်ပြီ
ငါ ကွဲအက်သွားပြီလားလို့ လူတွေက ထင်ကြလိမ့်မယ်။
ငါ့ရဲ့ 'ဝမ်းနည်းခြင်း' ကို ငါ သိတယ်။
နာကျင်မှု အားလုံးကိုတော့ မကုစားနိုင်ဘူးပေါ့။
ဒါပေမဲ့ မိုးရွာပြီးရင် နေသာဖို့ကို ငါ ဆုတောင်းနေပါတယ်။

ထိုတစ်နေ့

ထိုတစ်နေ့က ကျွန်တော်တို့အားလုံးကို တွဲဖက်ထောင်တွင် စုထားရာမှ ညနေ မိုးချုပ်သည်နှင့် ဟီးနီးဘတ်စ်ကားကြီးများဖြင့် ခေါ်သွားခြင်း ဖြစ်သည်။ ည ၇ နာရီလောက်ကတည်းက ကျွန်တော်တို့ ကိုယ်ပိုင်ပစ္စည်းများကို သက်ဆိုင်ရာ ထောင်မှူးများက ကျွန်တော်တို့လက်ထဲ ပြန်လွှဲပေးကြလေသည်။ ဖမ်းထားစဉ်က ပါလာသော လွယ်အိတ်၊ အဝတ်အစား စသည်တို့ကို ပေးပြီး နာရီ၊ လက်စွပ်၊ ငွေ စသော အဖိုးတန်ပစ္စည်းများကိုကား ပြန်မပေးချေ။ အားလုံးက အမျိုးမျိုး ထင်ကြေးပေးကြသည်။ တချို့က အိမ်ပြန်ရနိုင်သည်ဟု မျှော်လင့်သလို အများကမူ ထောင်ပြောင်းခြင်း ဖြစ်နိုင်သည်ဟု ယူဆကြလေသည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ဤနေရာမှ ကျွန်တော်တို့ ပြောင်းရမည်ကား အမှန်ပင်။ နေ့ခင်းကတည်းက တွဲဖက်ထောင်သို့ ရောက်နေရပြီး ထိုမှာပင် မနက်စာ စားရသည်။ ညနေစာ စားရသည်။ အင်းစိန်ထောင်တွင်း၌ လွန်ခဲ့သည့် တစ်နှစ်လောက်ကတည်းက ကွဲသွားသော ရဲဘော်များနှင့် ပြန်ဆုံရသည့်အတွက် ကျွန်တော်တို့ ဝမ်းသာနေပါသည်။

ည ၉ နာရီခန့် ရှိသောအခါတွင် အခန်းထဲမှ ကျွန်တော်တို့အားလုံးကို ပစ္စည်းများယူပြီး အခန်းပြင်သို့ နှစ်ယောက်တစ်တွဲ ထွက်စေပါသည်။ ထောင်တစ်ခုလုံးကို မီးဆလိုက်ကြီးများ ထိုးထားသည်။ ထောင်ပိုင်များ၊ ထောင်ဝန်ထမ်းများက ကျွန်တော်တို့ကို ထောင်ဘူးဝသို့ ခေါ်ဆောင်သွားကြသည်။ ဘူးပေါက်ကို ငုံ့လျှိုးပြီး အပြင်ရောက်၍ ခေါင်းအုပ်ထားသော စောင်များကို ခွာလိုက်သည်နှင့် ဟီးနီးဘတ်စ်ကားကြီးများ တန်းစီရပ်ထားသည်ကို တွေ့ရ၏။ ညသည် တိတ်ဆိတ်နေသော်လည်း ကျွန်တော်တို့ ရင်ထဲတွင်မူ ခံစားမှု

ပေါင်းစုံဖြင့် အေးချမ်းခြင်း မရှိပေ။ ဟီးနီးခရီးသည်တင် ဘတ်စ်ကားကြီးများ
 ၏ ဘေးမှန်အားလုံးကို သတင်းစာစက္ကူများဖြင့် အပြင်မှအတွင်း၊ အတွင်းမှ
 အပြင် မမြင်ရအောင် ကပ်ထားလေသည်။ အပြင်ကို မြင်နိုင်သည်မှာ ရှေ့
 ယာဉ်မောင်းနေရာမှ မှန်သာလျှင် စက္ကူဖြင့် ကပ်ထားခြင်း မရှိ၍ မြင်နိုင်
 လေသည်။ ကျွန်တော်က ဒရိုင်ဘာနောက်ဘက် ထိုင်ခုံတွင် နေရာယူလိုက်
 ၏။ ထိုမှသာလျှင် ရှေ့ကို မြင်ရပေမည်။ ကားပေါ်တက်စဉ်က ဘေးပတ်ဝန်းကျင်
 ကြည့်လိုက်ရာ ထိုကဲ့သို့ ဟီးနီးကားပေါင်း ဆယ်ဂဏန်းခန့် ရှိမည်ဟု ထင်ပါ
 သည်။ ကားပေါ် လူပြည့်သည့်အခါတွင် အဆင်းအတက် တံခါးပေါက်
 နှစ်ပေါက်တွင် ထောင်အမှုထမ်း နှစ်ဦးနှင့် အရပ်ဝတ်လူ နှစ်ယောက်က
 တာဝန်ယူထားပြီး အပေါ်တွင်လည်း ထောင်မှူး တစ်ယောက်နှင့် တပ်ကြပ်
 ကြီး တစ်ယောက် လိုက်ပါလာသည်ကို တွေ့ရလေသည်။ ည ၁၀ နာရီ
 လောက်တွင် ကားများ စထွက်ပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ ကားရှေ့တွင် ဝိုင်ယာလက်
 ရဲကားတစ်စီး လက်နက် အပြည့်အစုံဖြင့် ဦးဆောင်ထားသည်ကို တွေ့ရ၏။
 ထိုကားရှေ့တွင် ကျွန်တော်တို့ကားလို အလုံပိတ် ဟီးနီးကားကြီးများကို
 လှမ်းမြင်နေရပါသည်။

ကားပေါ်၌ မျှော်လင့်ချက်ထားသူ တချို့က မြို့တော်ခန်းမသို့ ခေါ်
 သွားခြင်း ဖြစ်လိမ့်မည်။ ထိုနေရာတွင် သတင်းစာရှင်းလင်းပွဲ လုပ်ကာ
 ကျွန်တော်တို့ကို အိမ်ပြန်ပို့လိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်တကြီးဖြင့် ပြောနေကြသလို
 ကျွန်တော်တို့ကလည်း ဤကဲ့သို့ အချိန်ကြီးတွင် မည်သို့မျှ အိမ်ပြန်မပို့နိုင်
 သလို ကျွန်တော်တို့အားလုံးကို ကားလမ်းခရီးတွင်ရှိသော ထောင်များဆီ
 ပြောင်းရွှေ့ခြင်းဖြစ်သည်ဟု ယူဆထားကြသည်။ သို့သော် ကျွန်တော်ကမူ
 ကားများသည် ရတနာပုံ ရေတပ်ဆိပ်ကမ်းဘက်သို့ မောင်းသွားလျှင်ကား
 ၁၉၅၈ ခုနှစ် အတွေ့အကြုံအရ ကိုကိုးကျွန်း ပို့နိုင်သည်ဟု မှန်းဆကြည့်၏။
 ပြည်လမ်းမကြီး တစ်လျှောက်မှာ ညနက်ပိုင်းဖြစ်၍ တိတ်ဆိတ်နေသည်။
 ရှေ့ဆုံးမှ ဝါယာလက်ကား၏ ဥဩသံသဲ့သဲ့ကို ကြားနေရပါသည်။ ဒရိုင်ဘာ
 မှန်မှ ဘေးကို ငဲ့ကြည့်လိုက်သောအခါ ပြည်လမ်းပေါ်ရှိ အသွားအလာ
 ကားများကို လမ်းဘေးတွင် ရပ်ခိုင်းထားသည်ကို တွေ့ရသည်။ ပြည်လမ်း
 အတိုင်း မောင်းလာရာမှ မဟာဗန္ဓုလလမ်းဘက်သို့ ချိုးကွေ့ကာ နောက်ပြီး

ပန်းဆိုးတန်းလမ်းအတိုင်း ဆက်မောင်းသွား၏။ ထိုအခါ ရတနာပုံဆိပ်ကမ်း ဘက်သို့ မောင်းသွားခြင်း မဟုတ်တော့ပေ။ ကမ်းနားဘက် ရောက်သည့် အခါ၌ ကားများကို ကျန်းမာရေး ဆိပ်ကမ်းထဲသို့ မောင်းဝင်သွားသည်ကို မြင်တွေ့ရလေသည်။ ကားအားလုံး ဆိပ်ကမ်းဝင်းထဲ ရောက်သည်နှင့် ဝင်း တံခါးကြီးကို ပိတ်ပစ်လိုက်လေသည်။ ရှေ့တံခါးများမှ နိုင်ငံရေး အကျဉ်း သားများကို ဆင်းစေကာ တန်းစီ၍ ထိုင်ခိုင်းထားတော့သည်။ ကျွန်တော်တို့ အလှည့်ရောက်၍ ဆင်းပြီး ရှေ့ကို ကြည့်လိုက်စဉ်တွင် လက်နက်ကိုင်ရဲများ၊ လက်နက်ကိုင် စစ်သားများ အားလုံးသည် ဆိပ်ခံဗောတံတားနှင့် ဝင်းတစ်ခု လုံးတွင် အသင့်အနေအထားဖြင့် စောင့်ကြပ်နေ၏။ ဗောတံတား တစ်ဖက် တွင် စစ်တပ်အရာရှိကြီး အတော်များများ ရပ်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ထောင်ပိုင်များ၊ ထောင်မှူးကြီးများကိုလည်း တွေ့ရသည်။ ထိုအခါ ကျွန်တော် တို့ကို ကိုကိုးကျွန်း ပို့တော့မည် ဖြစ်ကြောင်း ဆုံးဖြတ်၍ ရပါသည်။

ထိုနေ့မှာ ၁၉၆၉ ခုနှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီလ ၁၃ ရက်နေ့ ဖြစ်ပါသည်။ အားလုံးကို ထောင်ဝါဒါများက တစ်ဖက်တစ်ချက်မှ စောင့်ကြပ်ကာ တံတား ပေါ် တက်စေပါသည်။ ဗောတံတားတွင် ဆိုက်ကပ်ထားသော ပြည်တော် ညွန့် သင်္ဘောကြီးကို ကျွန်တော်တို့ အတိုင်းသား မြင်နေရ၏။ တံတားမှ သင်္ဘောပေါ်သို့တက်ရန် လှေကား ချထားသည်။ ထိုလှေကားအတိုင်း ကျွန်တော်တို့သည် သင်္ဘောပေါ် တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် တက်ရောက် ခဲ့ကာ သင်္ဘောကုန်းပတ်ပေါ်တွင် စုဝေးနေကြရ၏။ ထိုအချိန်က ပြည်တော်ညွန့် သင်္ဘောမှာ ကုန်တင်သင်္ဘောအဖြစ်သာ ရှိနေသေးပါသည်။ ကုန်းပတ်ပေါ်မှ နေ၍ သင်္ဘောအမှုထမ်းများနှင့် ဝါဒါများက ကျွန်တော်တို့ကို သင်္ဘော ဝမ်းမိုက်ထဲ ဆင်းစေလေသည်။ ထိုထဲတွင် ထိုင်စရာနေရာ မရှိ၊ ဖျာမရှိနှင့် ယခင်က ကုန်များထည့်သောနေရာတွင် ယခု လူများကို ထည့်ထားလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ပြည်တော်ညွန့်ကဲ့သို့ ပင်လယ်ကူး သင်္ဘောကြီးတွင် ကုန်များ ထားရန် ရှေ့ခန်း၊ နောက်ခန်း ထားရှိလေသည်။ ကျွန်တော်တို့က ထိုနှစ်ခန်း အနက် တစ်ခန်းထဲတွင် ပါလာခြင်း ဖြစ်၏။

ထိုအချိန်အထိ လူဘယ်လောက်ပါပြီး ဘယ်လောက် များသည်ကို မသိရပါ။ အတူနေခဲ့သော ရဲဘော်များအပြင် ယခင်က ထောင်ထဲတွင်

ကွဲသွားသောသူများကိုလည်း ပြန်တွေ့ရသည်။ သခင်ခင်အောင်၊ ဗန်းမော် တင်အောင်၊ သုံးခွကိုစိန်ဝင်း၊ ကိုဖေအောင်၊ ကေတီဦးကျော်တင့်၊ ကိုအောင် မောင်၊ ကိုတင်ရီ စသော အတူနေများကို တစ်ခန်းထဲ ပြန်တွေ့ရသဖြင့် ဝမ်းသာနေကြလေသည်။ အားလုံးကလည်း ယခုအချိန်တွင် မျှော်လင့်ချက် မထားတော့ဘဲ ဘယ်ကိုပို့မည်ကို တိတိကျကျ တွက်ချက်၍ ရလေသည်။ အပေါ်မှနေ၍ လူများ တစ်သုတ်ပြီးတစ်သုတ် လှေကားအတိုင်း ဝမ်းမိုက်ထဲသို့ ဆင်းလာကြ၏။

ထိုအချိန်တွင် ဆူဆူညံညံသံကြား၍ အပေါ်သို့ ကြည့်လိုက်သော အခါ အလွန်ခင်မင်စရာကောင်းသော ကိုအောင်မေသုကို လှေကားထိပ်၌ ရပ်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။ သူသည် အဆောင်မှနေ၍ တိုက်သို့ ပြန်အပို့ခံရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ယခုမှသာ သူ့ကို ထုတ်လာခြင်း ဖြစ်၏။ အောက်မှ ကျွန်တော်တို့အားလုံး လက်ခုပ်တီးပြီး “ခုန်ချလိုက်၊ ခုန်ချလိုက်” ဟု လှမ်းအော်ရာ သူသည် လက်နှစ်ဖက် မြှောက်ပြီး အောက်မှ လက်များ ဆန့်တန်းထားသော ကျွန်တော်တို့ပေါ်သို့ ခုန်ချလိုက်လေသည်။ သူ့ ခန္ဓာကိုယ်မှာ အရိုးပေါ် အရေတင်ပြီး ပိန်ချုံးခြောက်ကပ်နေသဖြင့် သူ့ကို ပွေ့ချီရသည်မှာ ပေါ့ပေါ့လေး ဖြစ်နေ၏။ ကျွန်တော်တို့ လက်ထဲကနေ သူ့ကို ထိုင်ခိုင်းလိုက်ပြီးနောက် အားလုံး သူ့အနားပိုင်း၍ အခြေအနေ အရပ် ရပ်ကို မေးကြသည်။ ကျန်းမာရေး အခြေအနေကိုလည်း မေးကြ၏။ အလွန် စိတ်ဓာတ် မာကျောသူ ဖြစ်သလို အရာရာကို ရင်ဆိုင်ရဲသော ရဲဘော်လည်း ဖြစ်၏။ ကျွန်တော်တို့အားလုံးမှာ ကိုကိုးကျွန်းပို့သည့်အတွက် စိတ်ထဲတွင် ဝမ်းနည်းကြေကွဲ မဖြစ်ခဲ့ကြပေ။ ကွဲကွာနေသူများ ပြန်တွေ့ရ၍ လည်း ကောင်း၊ ပိတ်လှောင်ကျပ်နေသော အင်းစိန်ထောင်လို နေရာမျိုးမှ ထွက်လာ ရ၍ လည်းကောင်း အားလုံး စိတ်ရွှင်ရွှင်လန်းလန်း ဖြစ်နေပါသည်။

ကုန်းပတ်ပေါ်မှ ဆိပ်ကမ်းသို့ ကြည့်လိုက်လျှင် မီးများ ထိန်ထိန်လင်း နေ၏။ ယူနီဖောင်းဝတ် စစ်အရာရှိကြီးများနှင့် အရပ်ဝတ်များမှာ သင်္ဘောကို ကြည့်နေကြ၏။ ည ၁၂ နာရီခန့်တွင် သင်္ဘောကြီးသည် ပန်းဆိုးတန်း ဆိပ်ကမ်း မှ ခွာလာခဲ့ပါတော့သည်။ သင်္ဘောဝမ်းထဲမှ ကျွန်တော်တို့တစ်တွေမှာ သင်္ဘောထွက်လာသည်ကို သတိထားမိလိုက်သော်လည်း ကွဲကွာနေသော

သူများနှင့် စကားလက်ဆုံ ကျနေသောကြောင့် ဘာအကြောင်းကိုမှ မစဉ်းစား မိကြတော့ပေ။ သတင်းထောက် ကိုတင်မောင်လေးတို့၊ ကိုတင်ရှိန်တို့နှင့် အခြားသူများ ဝိုင်းစကားပြောနေသော နေရာသို့ ကျွန်တော် လျှောက်လာစဉ် တွင် ပါးပါးလှုပ်လှုပ်နှင့် ပိန်ချုံးပြီး ဖြူဖပ်ဖြူရော် ဖြစ်နေသော လူတစ်ယောက် ကို တွေ့ရသည်။ ကိုတင်မောင်လေးက စာရေးဆရာ ဝင်းဇော် (လူထုစိန်ဝင်း) ဟု မိတ်ဆက်ပေးရာ သူ၏ “အလံမလဲ” စာအုပ်ကို ဖတ်ဖူးသော ကျွန်တော် တို့နှင့် အဖွဲ့ကျသွားပါသည်။

သူသည် စအဖမ်းခံရစဉ်မှ ယခု သင်္ဘောပေါ် ရောက်သည်အထိ အဆောင်တွင် မနေရဘဲ တိုက်ခန်းထဲတွင်သာ တစ်ယောက်တည်း နေခဲ့ရသူ ဖြစ်လေ၏။ သင်္ဘောဝမ်းဗိုက်ထဲတွင် နိုင်ငံရေး အကျဉ်းသား အများအပြားကို တွေ့ခဲ့ရလေသည်။ တချို့မှာ သိကျွမ်းဖူးသူများ၊ တချို့မှာ ယခုမှ သိကျွမ်း ရသူများ ဖြစ်လေသည်။ ကျွန်တော်တို့ စိတ်ထဲတွင် အားလုံး စုစုဝေးဝေး တွေ့ရသဖြင့် ကြည်နူးစရာ ခရီးတစ်ခုဟု ခံစားရလေသည်။ ထို့နောက် အိပ်ချင်လာသည့်အချိန်တွင် ဝမ်းဗိုက်ထဲ၌ပင် ပါလာသည့် အဝတ်ကလေး များကို ခေါင်းအုံးပြီး အိပ်လိုက်ကြလေသည်။ မနက်မိုးလင်း၍ မနက်စာ အတွက် ကော်ဖီသောက်ရန် အမှုထမ်းများက အပေါ်မှခေါ်သည့်အချိန်ကြမှ ကျွန်တော်တို့ နိုးကြ၏။ အပေါ်တက်ကာ မျက်နှာသစ်၊ အလေးအပေါ့ သွားကြလေသည်။ အပြင်ကြည့်လိုက်သည့်အခါ ကမ်းစပ်ကို မမြင်ရတော့ဘဲ ရေပြင်ကျယ်ကြီးကိုသာ တွေ့မြင်နေရသည်။ ပင်လယ်ထဲ ရောက်နေလေ သည်။ သင်္ဘောမှတိုက်သော ကော်ဖီနှင့်မုန့်ကို တန်းစီယူကာ ကုန်းပတ်ပေါ်၌ ပင် ပင်လယ်ကို ကြည့်ပြီး မနက်စာ စားလိုက်လေသည်။

သံတိုင်းနှင့် အုတ်ရိုးကိုသာ မြင်တွေ့နေရသည့် နှစ်ကာလများမှနေ ကျယ်ပြန့်သော ပင်လယ်ပြင်ကြီးနှင့် လေတဖြူးဖြူး တိုက်သော အရသာကို ခံရ၍ အလွန် ကြည်နူးနေမိသည်။ လှိုင်းလုံးများက သင်္ဘောဝမ်းဗိုက်ကို လာတိုက်ကြသည်။ ငါးအုပ်များကိုလည်း ရေပြင်တွင် တစ်ချက်တစ်ချက် လှမ်းမြင်ရ၏။ ငါးအကောင်လိုက် မြင်ရခြင်း မဟုတ်ဘဲ ရေပွက်ကလေးများ အုပ်စုဖွဲ့၍ မြင်ရသဖြင့် ထိုသည်ကို ငါးအုပ်ဟု ရခိုင်ရဲဆော်များက ညွှန်ပြ ပြောဆိုသဖြင့် သိရခြင်း ဖြစ်သည်။

နေ့လယ်စာကို သင်္ဘောမှာပင် ကျွေး၏။ သင်္ဘောက ကျွေးသော နေ့လယ်စာမှာ ထောင်ထက်ပို၍ ကောင်းသည်ကို တွေ့ရလေသည်။ ထမင်း စားပြီးနောက် ဝမ်းဗိုက်ထဲ ပြန်ဆင်းကာ ရှေ့တွင် ရင်ဆိုင်ရမည့် နေရာသစ်၊ ထောင်သစ်နှင့် အတွေ့အကြုံသစ်များအတွက် ကြားဖူးနားဝ ရှိသည်များ ပြောဆိုတိုင်ပင်ကြပါသည်။ အတွေ့အကြုံရှိသူမှာ ကိုဖေအောင် ဖြစ်သည်။ ၅၀ ပြည့်နှစ်က ကိုကိုးကျွန်းကို ရောက်ခဲ့ပြီး ဒုတိယအကြိမ်မြောက် ပါလာ သူမှာ သုံးယောက်သာ ရှိတော့သည်။ လေထီးဗိုလ်အုန်းမောင်၊ မြသန်းတင့်နှင့် အမှုထမ်းခေါင်းဆောင် ကိုဖေအောင်တို့ ဖြစ်သည်။ ဗိုလ်အုန်းမောင်နှင့် ဆရာ မြသန်းတင့်မှာ တစ်ဖက်ခန်းတွင် ရောက်နေ၍ ကိုဖေအောင်ကိုသာ မေးမြန်း ကြရလေသည်။

ညနေစာကို ကုန်းပတ်ပေါ် တက်စားရသည်။ ကိုကိုးကျွန်းနှင့် ရန်ကုန် ဆိပ်ကမ်းမှာ မိုင်ပေါင်း ၂၅၀ ကျော် ကွာလှမ်းသည်။ ရေလမ်းခရီးဖြင့် သွားရလျှင် တစ်ရက်ခွဲကြာပါသည်။

ကျွန်းရောက်ပြီဆိုသော အသံကို ကြားရပြီးနောက် သင်္ဘောကြီး ရပ် သွားသလို ကျောက်ဆူးချသော တဝုန်းဝုန်းနှင့် အသံကြီးကို ကြားရလေ သည်။ ထောင်အမှုထမ်းများက ကိုယ့်ပစ္စည်းကိုယ် ပြင်ခိုင်းသဖြင့် ကိုယ့် အထုပ်လေးများ ကိုယ်စီဆွဲကာ ပြင်ဆင်ပြီး မကြာခင် ကုန်းပတ်ပေါ် တက်ရ တော့သည်။ လင်းလင်းရှင်းရှင်း ကောင်းကင်ကိုကြည့်ပြီး ရှေ့တူရှုကို ကြည့် လိုက်သောအခါ ရှည်လျားသော ကျွန်းကြီးကို တွေ့ရလေသည်။ “ဪ... ကိုကိုးကျွန်းဆိုတာ ဒီနေရာပါလား” ဟု ရေရွတ်ရင်း အလွန်အမင်းလည်း ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်သွားရလေသည်။ ရှည်လျားလှသော ကျွန်းကြီးပေါ်တွင် တောင်ကုန်းတန်းကိုလည်း တွေ့လိုက်ရသလို ညိုဆိုင်းနေသော တောအုပ်ကို လည်း တွေ့လိုက်ရ၏။ နောင်အခါ ကဗျာဆရာ လေးမောင် စပ်ဆိုခဲ့သော...

“သည်မှာ ပင်လယ်ပြာ
သည်မှာ ငွေလွှာသဲသောင်
သည်မှာ ကျောက်ဆောင်မဟူရာ
သည်မှာ ဆပ်သွားတော၊ ပိစပ်တော
ရှည်မျောသောင်ကမ်း

အုန်းတန်းယုက်မိုး
ကျွန်းကိုကိုးမှာ ...”

ကဗျာအတိုင်း ကျွန်တော့် မြင်ကွင်းတွင် ပီပီပြင်ပြင် မြင်နေပါတော့သည်။ သင်္ဘောမှနေ၍ ကျွန်းပေါ်ကို တိုက်ရိုက်တက်၍ မရနိုင်။ ထို့ကြောင့် ပြည်တော်ညွန့်ဆေးသို့ ကမ်းတက်ယာဉ်တစ်စင်း ကပ်လာပေးသည်။ ကမ်းတက်လှေပေါ်သို့ ကြိုးလှေကားဖြင့် ဆင်းကြရ၏။ သင်္ဘောနှင့် ကျွန်းမကြီးမှာ အတော်ပင် လှမ်းနေသလို သင်္ဘောနှင့် အခြားတစ်ဖက်တွင်ရှိသော ကိုကိုးလေး ကျွန်းမှာလည်း လှမ်းနေလေသည်။ အားလုံး ရင်ထဲတွင် တလှုပ်လှုပ် ဖြစ်နေ၏။ ကျွန်တော်တို့ လူငယ်များ၏ ရင်ထဲတွင်မူ ရုတောင့်ရခဲ ခရီးတစ်ခု၊ ကြုံတောင့်ကြုံခဲ နေရာတစ်ခု ရောက်လာသဖြင့် အလွန် ကျေနပ်ပျော်ရွှင်နေကြသည်။

ကျွန်တော်နှင့် အောင်မေသူမှာ လက်ချင်းဆွဲချိတ်ထားပြီး ကမ်းတက်ယာဉ်ပေါ်တွင် အငြိမ်မနေနိုင်ဘဲ ကျွန်းဘက်သို့ ငေးမောကြည့်နေကြ၏။ အလွန် နာမည်ကြီးသော ကိုကိုးကျွန်း၊ ၅၈ ခုနှစ်က ထိပ်တန်းနိုင်ငံရေးသမားများကိုသာ ရွေးပို့သော ကျွန်းကို ရောက်ရတော့မည်ဖြစ်၍ မိမိကိုယ်ကို ဘဝင်မြင့်သလို ခံစားရ၏။ လက်ရွေးစင် နိုင်ငံရေးသမား တစ်ယောက်ဖြစ်လာပြီလားဟုလည်း ပြန်ဆန်းစစ်နေမိပါသည်။ ကမ်းတက်ယာဉ်မှူးမှာ ရေတပ်မှ ဗိုလ်မှူးတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး ရှေ့ဦးပိုင်းတွင် ရဲဘော် တစ်ယောက်က ရေအနက်ကို ပြန်၍ အစီရင်ခံရလေသည်။ (ဆယ်လံပါ ဗိုလ်မှူး၊ ကိုးလံပါ ဗိုလ်မှူး၊ ရှစ်လံပါ ဗိုလ်မှူး... အစရှိသဖြင့်) ရေအတိမ်ကို အစီရင်ခံပြီး နောက်ဆုံး ကမ်းတက်ယာဉ်သည် ကမ်းစပ်ရှိ ကျောက်ဆောင်တန်းပေါ်ထိုးတက်မိလေတော့သည်။ ထိုအခါ ကမ်းတက်ယာဉ်ဦးမှ အဖွင့်အပိတ် လုပ်လို့ရသည့် အကာပြားကြီးကို ဖွင့်ချလိုက်သည်။ ထိုနေရာမှနေ ကျွန်တော်တို့သည် ခါးတစ်ဝက်ကျော် ရေအနက်ရှိသော ကျောက်ပြားပေါ်သို့ ခုန်ဆင်းရလေသည်။ တစ်သုတ်ပြီးတစ်သုတ် ခုန်ဆင်းကာ မလှမ်းမကမ်းရှိ သဲသောင်ပြင်ပေါ်သို့ တက်ကြရ၏။ ဖိနပ်မစီးဘဲ ခုန်ဆင်းသူများမှာ ကျောက်ဆောင်အသွားများဖြင့် တိုက်မိပြီး ဓားဖြင့် ရှသလို သွေးများ ထွက်ကြလေသည်။ ပင်လယ်ရေသည် ပြာလဲ့ပြီး အောက်မှ ကျောက်သားပြင်ကို ကောင်းစွာ မြင်ရ၏။ ငါးလေးများ၊ ရေညှိရေမှော်များကိုလည်း မြင်ရလေသည်။

ဤသို့ဖြင့် အားလုံး သဲသောင်ပြင်ပေါ် ရောက်သောအခါ ထောင်ကြပ်များက ဝိုင်းရံပြီး ကျွန်တော်တို့ကို သောင်ပြင်တွင် တန်းစီ၍ ထိုင်ခိုင်းလိုက်သည်။ ကျွန်တော်တို့ရှေ့တွင် ထောင်မှူးကြီး ဦးငြိမ်းလှိုင်၊ အကျဉ်းဦးစီးဌာန အထူးအရာရှိ ဗိုလ်မှူးကြီး ထွန်းရင်လောတို့က ရောက်ရှိသည့် အခြေအနေနှင့် သတ်မှတ်ထားသော စည်းကမ်းချက်များကို ရှင်းလင်းပြောဆိုသည်။ အထူးအရာရှိက...

“အခု ခင်ဗျားတို့ ရောက်လာတဲ့နေရာဟာ ကိုကိုးကျွန်းပဲ။ ခင်ဗျားတို့ နေခဲ့တဲ့ ထောင်တွေထက် ပိုပြီး လွတ်လပ်မှုတော့ ရှိတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ဒီနေရာက အုတ်ရိုးမရှိပေမဲ့ ပင်လယ်ကြီးနဲ့ ကာထားတာပဲ။ ဒီနေရာမှာ ဆန္ဒပြတာတို့၊ တိုက်ပွဲတို့ လုပ်လို့မရဘူး။ ပေးတာယူ၊ ကျွေးတာစား၊ ခိုင်းတာလုပ်၊ အာဏာပိုင်တွေ ပြောတာ နာခံဖို့ လိုတယ်” ဟု ပြောဆိုပါသည်။ ထိုအချိန်တွင် ကျွန်တော်တို့ဆားသို့ ရောက်လာသော ခရလိုလို လက်မနှင့် အကောင်လေးများ ရောက်လာ၏။ သွားနှုန်းမှာလည်း မြန်လှသည်။ ကျွန်တော်တအံ့တဩ ကြည့်နေမိပါသည်။ တစ်ယောက်က “အဲဒါ ဝင်ကစွပ် ဆိုတာပေါ့” ဟု ပြောလိုက်ရာ ကျွန်တော် ဦးကြင်ဥ၏ ကဗျာကို သွားသတိရမိပါသည်။

“ဝင်ကစွပ်၊ မြင်ဆွတ်က ကြည့်ဖို့ရာ
ဟိုသို့လာ၊ သည်သို့သွားနှင့်
အငှားခန္ဓာမြှောင် ရတယ်။
ဆန်းခေါင်သည့်မျိုး”

ကျွန်တော်တို့ အကျဉ်းစခန်းထဲ ရောက်လျှင် ဤသို့ လှပသည့် ဝင်ကစွပ်ကောင်လေးများကို မြင်မှ မြင်ရပုံ၊ မလားဟု စဉ်းစားကာ ထိုအကောင်လေးများကို လွယ်အိတ်ထဲ ကောက်ကောက်ပြီး ထည့်ကာ လွယ်အိတ်ကို အပေါ်မှ စည်းထားလိုက်ပါတော့သည်။ အလွန်လှပသော သဲသောင်ပြင်၊ အုန်းပင်တန်းမှာ မျက်စိထဲ မထွက်တော့ပေ။ ဤနေရာတွင် ဘယ်လောက် နေရမည်ကို မစဉ်းစားမိ။ ဘာဖြစ်မည်ကိုလည်း မတွေးမိ။ ဤကဲ့သို့ လွတ်လပ်သော သောင်ပြင်ရှိသည့် နေရာ၊ တောတန်း၊ တောင်ကုန်းနှင့် အုန်းပင်တန်းများအောက်တွင် သွားလာနေရပါက ဘယ်လောက်များ ပျော်စရာကောင်းလိမ့်မလဲဟု စဉ်းစားနေမိသည်။ ထိုကဲ့သို့ ပင်လယ်ကိုလည်း တစ်ခါမှ

မရောက်ဘူးခဲ့သဖြင့် ကြံတောင့်ကြံခဲ ခရီးဟုလည်း မှတ်ယူထား၏။ ကျွန်တော်တို့ အားလုံးမှာ နိုင်ငံရေးသမားချည်းဖြစ်ပြီး ကျွန်တော်တို့ လေးစားသော နိုင်ငံရေးသမားများ၊ စာရေးဆရာများလည်း ပါလာသဖြင့် သူတို့နှင့် ဆွေးနွေး တိုင်ပင်ရမည်ကို ကြိုတင်မှန်းဆပြီး ကြည်နူးနေမိပါသည်။

လူတွင် မမေ့နိုင်စရာ နေ့ရက်များ ရှိပါသည်။ နေ့ရက်ပေါင်းများစွာ ရှိနိုင်သလို မမေ့နိုင်သော တစ်နေ့၊ နှစ်နေ့လည်း ရှိနိုင်ပါသည်။ ဘဝတွင် မေ့ဖျောက်ဖို့ မဖြစ်နိုင်သော နေ့များအနက် ယခု ကိုကိုးကျွန်းသို့ ရောက်ရှိ ခဲ့သောနေ့မှာ ကျွန်တော့်ဘဝတွင် မေ့မရသော နေ့တစ်နေ့ ဖြစ်နေခဲ့သည်။ ထိုနေ့ကို ယခုအချိန်၌ ပြန်တွက်လျှင် နှစ်ပေါင်း ၄၂ နှစ်ကြာညောင်းခဲ့သော် လည်း မနေ့တစ်နေ့ကကဲ့သို့ပင် မျက်စိထဲ မြင်ယောင်နေမိပါသည်။ အတူတူ ကျွန်းပေါ် ရောက်ခဲ့သူများထဲမှ လေထီးဗိုလ်အုန်းမောင်၊ ဆရာရာဂျန်၊ သခင် ခင်အောင်၊ ဦးခင်မောင်မြင့်၊ ဦးတင်ညွန့်၊ ဗန်းမော်တင်အောင်၊ မြသန်းတင့်၊ ကိုသိန်းကြည်၊ ကိုအုန်းမော်၊ ကိုစိန်ချင်း၊ ကိုထွန်းမြင့်၊ ကိုချစ်ဆွေ၊ ကိုမောင် မောင်စိုး၊ ကိုလေးမောင်၊ ကိုထွန်းဝင်း၊ ကိုထွန်းရှိန် စသည့်သူများမှာ ယခု အခါ လူ့ဘဝတွင် မရှိကြတော့ပေ။ သူတို့နှင့်အတူ ကိုကိုးကျွန်း၌ သုံးနှစ်ခန့် နေထိုင်မှုအတွက် စတင် ရောက်ရှိခဲ့သည့် ထိုတစ်နေ့ကို အမြဲ အမှတ်ရနေပါ တော့မည်။

လူ့အဖွဲ့အစည်း အပြင်ဘက်မှ လူ

တောမီးလောင် တောကြောင် လက်ခမောင်းခတ် ဆိုသော စကားအတိုင်း တိုင်းပြည် မငြိမ်မသက် ဖြစ်တိုင်း တောကြောင်များဖြစ်သော ဓားပြ၊ သူခိုး၊ ထကြွသောင်းကျန်းကြသည်မှာ မဆန်းလှတော့ပေ။ ကမ္ဘာစစ်မီးကြီး မြန်မာ နိုင်ငံကို ကူးစက်ကာ အင်္ဂလိပ်တို့ ရှုံးနိမ့်ဆုတ်ခွာစဉ်က လုယက်မှု၊ ခိုးမှုများ အကြီးအကျယ် ဖြစ်ခဲ့သည်။ အုပ်ချုပ်ရေးယန္တရားကြီး ပျက်စီးသွားသည့် အတွက် တိုင်းပြည်ငြိမ်ဝပ်ပိပြားရေးမှာ ပရမ်းပတာ ဖြစ်သွားသည်။ သူခိုး၊ ဓားပြများ လက်ခမောင်းခတ်သည့်ကာလ ဖြစ်ပါသည်။ အုပ်ချုပ်ရေး မတည် ငြိမ်တိုင်း တောကောင်များက ထကြွလေ့ ရှိပါသည်။ သူခိုးဓားပြ အားကောင်း လာရသည်မှာ စီးပွားရေး ကျပ်တည်းမှု၊ အလုပ်အကိုင် ရှားပါးမှု၊ ငတ်မွတ် ခေါင်းပါးမှုများကြောင့် အဓိက ဖြစ်သည်။ ပြည်တွင်းစစ်မီး လျော့ပါးလာ ချိန်တွင် တောကောင် အန္တရာယ်လည်း လျော့နည်းလာခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် အုပ်ချုပ်ရေး အာဏာပိုင်များက တရားဥပဒေစိုးမိုးရေးနှင့် ငြိမ်ဝပ်ပိပြားရေးကို အဓိက အာရုံစိုက် ဆောင်ရွက်ကြလေသည်။

မောင်ဆိုင်သည် ပဲခူးတိုင်း မြစ်ကျိုးဘက်မှ ဖြစ်လေသည်။ သူ့ကို ကျွန်တော် စတွေ့စဉ်မှာ အခန်းလူကြီးအဖြစ် တွေ့ရသည်။ ထောင်ထဲတွင် နေသော်လည်း ထောင်မင်းသား တစ်ယောက်လို သပ်သပ်ရပ်ရပ်၊ ကြွားကြွား ဝင့်ဝင့် ရှိ၏။ အကောင်းစား ရေမွှေးနဲ့ ပေါင်ဒါများ ရှိသည်။ ဖိနပ်မှာလည်း မန္တလေးဖိနပ် အကောင်းစားကို စီးသည်။ ထောင်ပုံစံအင်္ကျီမှာ အဖြူ ဖြစ်သော်

လည်း တက်ထရွန်နှင့်ပင် ချုပ်ထားသည်။ ဟန်ကောင်းကောင်းဖြင့် နေသော ကြောင့် သူ့ကို ဓားပြဗိုလ်ဟု လုံးဝ မသိရပေ။ အမှန်စင်စစ် သူသည် ပဲခူးတိုင်း မှ ဓားပြဗိုလ်တစ်ဦးဖြစ်ပြီး ‘မောင်ဆိုင်’ ဆိုလျှင် ရွာတိုင်း ဖိမ့်ဖိမ့်တုန်အောင် ကြောက်ရလေသည်။ ပဲခူးမြစ်ရိုးတစ်လျှောက် သူ့ မတိုက်ဘူးသော ရွာ ဟူ၍ မရှိဟု သူက ကျွန်တော့်ကို ပြောပြပါသည်။

ကျွန်တော်တို့က ပုဒ်မ ၅(ည)များဖြစ်၍ အဆောင်ရောက်သည်နှင့် အခန်းလူကြီးများသာ နေရသော ဘုရားပုံ ရေးဆွဲထားသည့် နံရံခေါင်းရင်း ခန်းတွင် နေရာချထားပေးလေသည်။ ထိုအခါတွင် မောင်ဆိုင်သည် အခန်း လူကြီးသာမက တစ်ဆောင်လုံး၏ အဆောင်တန်းစီးမှန်း သိရလေသည်။ ထောင်ထဲတွင် အားကောင်းသော အုပ်စုများက နေရာယူထားတတ်သည်။ အားကောင်းသော အုပ်စုများမှာ ဓားပြအုပ်စု၊ ဆေးအုပ်စု (ဘိန်းမှု၊ နံပါတ်ဖိုး ဘိန်းဖြူမှုနှင့် အဖမ်းခံရသူများကို ဆိုလိုသည်။ ဆေးသမားများ၊ မူးယစ် ဆေးဝါး ရောင်းဝယ်သူများ ဖြစ်သည်) နှင့် ခါးပိုက်နှိုက်အုပ်စုများ ဖြစ်ပါ သည်။ ခါးပိုက်နှိုက်အုပ်စုမှာ တဖြည်းဖြည်း အားနည်းသွားသည်။ ခါးပိုက် နှိုက်များကို သက်ဆိုင်ရာ အာဏာပိုင်များက ဖိဖိစီးစီး ဖမ်းဆီးအရေးယူနိုင် သဖြင့် ယခင် ခါးပိုက်နှိုက်ဟောင်းကြီးများသာ ထောင်ထဲကျန်နေ၍ ခါးပိုက် နှိုက် အသစ်များမှာ ထောင်ထဲ အရောက်နည်းလာသည်။ ထို့ကြောင့် အား ကောင်းသော ဓားပြအုပ်စုက အဆောင်တန်းစီးများ၊ အခန်းလူကြီးများ စသည့် ထောင်အမှုထမ်းများအောက် အကျဉ်းသား အုပ်ချုပ်သူများအဖြစ် တာဝန်ယူခဲ့ကြလေသည်။ မောင်ဆိုင်မှာ အဆောင်တန်းစီး အခန်းလူကြီး ဖြစ်ပြီး နှစ်ကြီးသမားလည်း ဖြစ်သည်။ ဓားပြမှု၊ လူသတ်မှု၊ လက်နက်မှု စသော အမှုပေါင်းစုံဖြင့် ထောင်သက် ၇၉ နှစ် ကျခံရမည် ဖြစ်သည်။ အခန်းတွင်းရောက်သည်နှင့် သူ့ဘေးတွင် နေရာပေးလေသည်။ သူ့ဘဝနှင့် သူ့အကြောင်းကိုလည်း လိုလိုလားလား ပြောပြပါသည်။

“ကျွန်တော့်ဇာတိက မြစ်ကျိုးကပါ။ ပဲခူးတိုင်းထဲ ပါတာပေါ့။ မိဘ တွေက လယ်ဧကတွေ အများကြီးပိုင်တဲ့သူတွေ ဆိုတော့ ကျွန်တော်က ငယ်ငယ်ကတည်းက ဆိုးတယ်။ အငယ်ဆုံးသား ဆိုပြီး အလိုလည်း သိပ် လိုက်ကြတာပဲ။ အရွယ်ရောက်ကတည်းက မကောင်းမှု ဒုစရိုက်အားလုံး

လုပ်တတ်နေပြီ။ ကြက်တိုက်တယ်၊ ဖဲရိုက်တယ်၊ အရက်သောက်တယ်။ နွားတိုက်တာလည်း ကျွန်တော်တို့ လုပ်တာပဲ။ တပည့်တပန်းကလည်း များတော့ ရန်ဖြစ်ပြီဆိုလည်း တခြားလူက အနိုင်ကျင့်တာထက် ကျွန်တော်က အနိုင်ကျင့်တာ များတယ်လို့ ဆိုရမယ်။ ကျွန်တော်တို့မှာက အစ်မနှစ်ယောက်နဲ့ ကျွန်တော် ပေါင်းသုံးယောက်ပဲ ရှိတယ်။ ယောက်ျားလေးကလည်း တစ်ယောက်တည်းပါ။ အငယ်ဆုံးလည်းဖြစ် ဆိုတော့ ဖူးဖူးမှုတ် ဂရုစိုက်ကြတယ်။ ငယ်ငယ်ကတော့ ကျွန်တော် ကျောင်းတက်ချင်ပါရဲ့။ ကြီးတော့ ကျောင်းမတက်ချင်တော့ဘူး။ လေးတန်းအထိပဲ တက်ခဲ့ရပြီး စာဖတ်တတ်ရုံပါပဲ။ ရွာမှာ ကျွန်တော် ကျောင်းမတက်ချင်ဘူးဆိုရင် မိဘတွေက မတက်ခိုင်းဘူး။ လိုတာမှန်သမျှ လုပ်ပေးတယ်။ ရွာမှာ ရာလေးစက်ဘီး (ထိုအချိန်က အလွန်တန်ဖိုးကြီးသော နိုင်ငံခြားဖြစ် စက်ဘီး) စီးတာ ဆိုလို့ ကျွန်တော်ပဲ ရှိတယ်။ အိမ်ကပစ္စည်း အတော်များများကိုလည်း ဖြုန်းခဲ့ပါတယ်။ လောင်းကစားက ကျွန်တော့်ကို ဒုက္ခပေးခဲ့တာပေါ့။ မိဘလည်း ကျွန်တော်ကြောင့် စီးပွားပျက်ခဲ့တယ်။ ကြီးလာတော့ ဟိုဘက်ရွာက သူကြီးသမီးနဲ့ ကျွန်တော်ညားတယ်။ နောက်တော့ သူလည်း ကျွန်တော့်ဒဏ် မခံနိုင်ဘဲ သူ့အဖေရွာကို ပြန်သွားပါတယ်။ အဲဒီကတည်းက ကျွန်တော် မိန်းမ မယူတော့ဘူး။ အပျော်တွဲတာပဲ ရှိတော့တယ်။

လောင်းကစားနဲ့ အပျော်အပါး များလာတဲ့အခါ ငွေကလည်း လုံလောက်တယ် မရှိဘဲ လိုနေတာချည်းပဲ။ အိမ်ကလည်း လိုသလောက် ငွေကို ဆွဲလို့ မရတော့ဘူး။ အဖေနဲ့အမေက ကျွန်တော် အိမ်ပြန်လာရင် သိပ်မကြည်ဖြူတော့ဘူး။ နောက်ဆုံး ငွေရတဲ့ လမ်းကို လိုက်တာပါပဲ။ လူကလည်း မိုက်ကန်းကန်း၊ အပေါင်းအသင်းကလည်း ကောင်းတာကိုး။ ငွေရတုန်းက ဝယ်ထားတဲ့ လက်နက်ပုန်း ရိုင်ဖယ်သေနတ် နှစ်လက် ရှိတယ်။ ကျွန်တော် စိတ်ချရတဲ့ တပည့် စံထွန်းကို တစ်လက် ပေးတယ်။ ကျွန်တော်က တစ်လက်ပေါ့။ ဒီလိုနဲ့ ဓားပြစတိုက်ဖြစ်တာပါပဲ။ ဓားပြဆိုတာ နာမည်သာ ဆိုးတယ်။ ငွေရအလွန်လွယ်တာကိုးဗျ။ ရွာထဲကိုတော့ ကျွန်တော် မတိုက်ဘူး။ တိုက်ရင် ကျွန်တော်ဆိုတာ သိသာလွန်းမယ် ထင်တယ်ဗျ။

ဒါကြောင့် စစ်တောင်းမြစ်နားက ရွာတစ်ရွာကို သွားပြီး ဓားပြတိုက်ပါတယ်။ အဲဒီရွာမှာ ချမ်းသာတဲ့သူတွေ ရှိတယ်။ ကုန်စုံဆိုင်ဖွင့်တဲ့ အိမ်ကို

အရင်တိုက်တာပါ။ အဲဒီမှာ ယောက်ျားသားဆိုလို့ သူရင်းငှား တစ်ယောက်ပဲ ရှိတယ်။ အပျိုကြီး ညီအစ်မရဲ့ ကုန်စုံဆိုင်ကြီးက ရွာမှာ ဟိန်းနေတာပဲ။ စံထွန်းက လွန်ခဲ့တဲ့ ရက်တွေကတည်းက ကုန်စုံဆိုင်ကို ကြည့်ပြီး လေ့လာ ထားတာ။ ညဘက် ဘယ်နေရာက ခြံထဲဝင်ရင် အဆင်ပြေမယ်။ ဘယ်နေရာ က အိမ်ကို ဖောက်ရင် အဆင်ပြေမယ် ဆိုတာ ကြည့်ပြီး ကျွန်တော့် တပည့် တွေနဲ့ အားလုံးပေါင်း ငါးယောက် တစ်ညမှာ ကုန်စုံဆိုင်ကို ဝင်စီးတော့တာပဲ။ ည (၁၁) နာရီလောက်မှာ စံထွန်းက သံပုံးတစ်ပုံး ဆွဲပြီး အရေးပေါ် ရေနံဆီ ဝယ်ချင်ယောင်ဆောင်ပြီး တံခါးဖွင့်ခိုင်းပါတယ်။ အိမ်ရှင်နာမည်ခေါ်ပြီး တံခါးဖွင့်ခိုင်းတော့ ဈေးရောင်းချင်စိတ်ရှိနေတဲ့ အိမ်ရှင်က တံခါးကို ဖွင့်ပြီး စံထွန်းကို ကြည့်တဲ့အချိန် အပျိုကြီးတစ်ယောက်ရဲ့ လည်ပင်းကို ဓားနဲ့ ထောက်ပါတယ်။ စံထွန်း အချက်ပြတာနဲ့ ကျွန်တော်တို့ လေးယောက် အိမ်ထဲ အသံမပေးဘဲ ဝင်လိုက်တယ်။ တစ်ယောက်ကိုတော့ ခြံပေါက်နားမှာ စောင့်ခိုင်းခဲ့တယ်။ အိမ်ထဲမှာ ဘယ်သူမှ မရှိဘူး။ သူတို့ ညီအစ်မ နှစ်ယောက် ပဲ ရှိတယ်။ အောက်ထပ်က ဧည့်ခန်းနဲ့ မီးဖိုခန်း၊ အပေါ်မှာက သူတို့ ညီအစ်မ နှစ်ယောက်နေပြီး ပစ္စည်းတွေလည်း အဲဒီမှာပဲ။ ဒါနဲ့ ညီအစ်မနှစ်ယောက်ကို ကြိုးတုပ်ပြီး ပါးစပ်ပိတ် ဓားမြှောင်နဲ့ ဆွလိုက်တာနဲ့ အနာမခံနိုင်ဘဲ ပစ္စည်း တွေကို ထုတ်ပေးကြတော့တာပဲ။

“ကဲ... ပြောစမ်း၊ ဘယ်မှာလဲ သိမ်းထားတဲ့ ရွှေတွေ”

ပါးစပ်ကို အဝတ်စည်းခံထားရတဲ့ အပျိုကြီးနှစ်ယောက်က အသံ မထွက်ဘဲ ခေါင်းယမ်းပြကြတယ်။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော်လည်း အပျိုကြီး တစ်ယောက် ရဲ့ ပေါင်ကို ဓားမြှောင်နဲ့ စပါးလုံး တစ်ထောက်လောက် ထိုးလိုက်တယ်။ မပြောသေးဘူး။ ခေါင်းယမ်းတုန်းပဲ။ ဒါနဲ့ လက်တစ်ဆစ်လောက် ထိုးထည့် လိုက်တော့ သွေးတွေလည်း ကျလာတယ်။ ဒီတော့မှ ခေါင်းညိတ်တယ်။ စံထွန်းက နောက်တစ်ယောက်ကို ဆေးလိပ်မီးပွားချပြီး စစ်တယ်ဗျာ။ နောက်ဆုံး နှစ်ယောက်စလုံးက ပြောပြကြတယ်။ ဒီလိုနဲ့ နောက်ဖေး ထဘီသေတ္တာထဲမှာ လက်တိုဂျင်ဘူးနဲ့ ထည့်ထားတဲ့ နားကပ်တွေ၊ ဆွဲကြိုးတွေ၊ လက်ကောက် တွေကို တွေ့ရတယ်။ ဘူးအပြည့်ပါပဲ။ ငွေတွေကိုတော့ သေတ္တာထဲမှာပဲ ထည့်ထားတယ်။ သုံးသောင်းလောက် ရှိမယ်။ ကျွန်တော်တို့ လိုချင်တာ

ရတော့ နှစ်ယောက်စလုံးကို ပါးစပ်ပိတ် ကြိုးတုပ်ပြီး ည ၂ နာရီလောက်မှာ ထွက်လာခဲ့ကြတာပါပဲ။

ကျွန်တော် ပထမဆုံး စတိုက်တဲ့ ဓားပြအတွေ့အကြုံပေါ့။ လူမိုက်နဲ့ ငွေ အတူမနေဆိုတဲ့ အတိုင်းပဲ၊ ရတဲ့ငွေကလည်း ဖဲဝိုင်း၊ ဂျင်ဝိုင်းမှာ ကစား ပစ်တာနဲ့ ကုန်တာပါပဲ။ ငွေရှာရတဲ့နည်းကိုလည်း သိလာတော့ နောက်ထပ် ဓားပြမှုတွေကို ဆက်တိုက်လိုလို ကျွန်တော် ကျူးလွန်တော့တာပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်က ပေါ်မှာစိုးတဲ့အတွက် တစ်ရွာတည်းကို ဇောက်ချမတိုက်တော့ ဘူး။ မြစ်ရိုးတစ်လျှောက်က ရွာကြီးတွေ၊ ပိုက်ဆံရှိတဲ့သူတွေနေတဲ့ ရွာတွေ ကိုပဲ လိုက်တိုက်တယ်။ အစပိုင်းက ပစ္စည်းနဲ့ ငွေကို တိုက်တာလောက်ပဲ ရှိတယ်။ လူသတ်တာမျိုးကို အတတ်နိုင်ဆုံး ရှောင်ပါတယ်။

ဒါပေမဲ့ တစ်ကြိမ်ကတော့ ခေါင်းမာလွန်းတဲ့ အိမ်ရှင်မိန်းမကို ပစ္စည်း ဖော်ခိုင်းရင်း လက်လွန်သွားပြီး သေသွားတယ်။ အဲဒါ လူသတ်မှု စကျူးလွန် မိတာပဲ။ တစ်ခါက ဓားပြတိုက်နေတာကို ရွာက သိသွားပြီး အိမ်ကို ဝိုင်းလာ တယ်။ အဲဒီမှာ သေနတ်ကို အသုံးပြုရတာပေါ့။ သူတို့မှာက သူကြီးရဲ့ နှစ်လုံးပြူးလောက်ပဲ ရှိတာ။ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ နိုင်ငံခြားရိုင်းဖယ်ကို ဘယ်မိပါ့ မလဲ။ ရှေ့ဆုံးက နှစ်လုံးပြူးကိုင်ထားတဲ့ သူကြီးကို အရင်ပစ်ချတယ်။ နောက်ရှေ့ကို တက်လာတဲ့ ငှက်ကြီးတောင်ဓားနဲ့ လူကို ပစ်လိုက်တယ်။ ဒီတော့မှ ရွာသားတွေ ကြောက်လန့်တကြားနဲ့ ပြေးတော့တယ်။ လက် သွေးစွန်းလာတော့ အသံကုန်အော်နေတဲ့ အိမ်ရှင်ကို ထပ်ပစ်လိုက်ပါတယ်။

ဒီနောက် ကျွန်တော်တို့ နာမည်ကြီးလာတယ်။ ရဲကလည်း ကျွန်တော် မှန်း သိသွားပြီး အဲဒီခေတ်က တောကြောင်တွေ၊ သောင်းကျန်းသူတွေလည်း ရှိတော့ အစိုးရအနေနဲ့ ဒေသကို ငြိမ်ဝပ်ပိပြားအောင် မအုပ်ချုပ်နိုင်သေးဘူး။ နာမည်လည်း ကြီးလာ၊ လူလည်း သိလာတော့ မထူးတော့ဘူး ဆိုပြီး လက်ရဲ ဇက်ရဲနဲ့ ကျွန်တော်တို့လည်း လစ်ရင် လစ်သလို တိုက်ကြတော့တာပဲ။ တစ်ခါတစ်ရံမှာ ခိုးဝယ်ထားတဲ့ ယူနီဖောင်းတွေ ဝတ်ပြီး ရဲလိုလို အယောင် ဆောင် တိုက်ကြတယ်။ ကြာလာတော့ မြစ်ဝကျွန်းပေါ်ဘက်အထိ ကျွန်တော် တို့ ညဘက်သမ္ဗန်နဲ့ သွားပြီး တိုက်တဲ့အထိ ဖြစ်လာတယ်။”

မောင်ဆိုင်တို့အဖွဲ့သည် မြစ်ဝကျွန်းပေါ်၊ ဒေးဒရဲဘက်သို့ တစ်ည ၅၀၀ ပါ သမ္ဗန်ကြီးနှင့် ထွက်လာခဲ့ကြပါသည်။ ဒေးဒရဲဘက်ရှိ ရွာတစ်ရွာသို့

ည ၉ နာရီတွင် ရောက်လာသည်။ ထိုအခါ သူတို့ အဖွဲ့သား ၇ ယောက် သည် သမ္ဗန်နှင့်လာစက အရပ်ဝတ်အရပ်သား အဝတ်အစားများကို ချွတ်ပြီး ကာကီရောင်အင်္ကျီ၊ ဘောင်းဘီများကို ဝတ်လိုက်ကြသည်။ ရွာများမှ လူထား သော နှစ်လုံးပြူးသေနတ် နှစ်လက်လည်း ရထားသည်။ ထို့ကြောင့် ရိုင်ဖယ် နှစ်လက်၊ နှစ်လုံးပြူးနှစ်လက်၊ ဓားပြများထံမှ မောင်ဆိုင် ဝယ်ထားသော ခြောက်လုံးပြူးတစ်လက် ခါးထိုးပြီး မောင်ဆိုင်တို့အဖွဲ့ ရွာထဲ ခပ်တည်တည် ဝင်ခဲ့သည်။ သမ္ဗန်သမားကိုထားခဲ့သည်။ ရွာထဲဝင်သည်နှင့် “သူကြီးအိမ် ဘယ်မှာလဲကွ” ဟု မေးပြီး ညွှန်လိုက်သော သူကြီးအိမ် တန်းလာခဲ့ကြသည်။

ကာကီအင်္ကျီ၊ ဘောင်းဘီနှင့်ဖြစ်၍ သူတို့ကို မြို့ပိုင်လား၊ ရဲလား မသိ၍ သူတို့ကို မည်သူမှ ဟန့်တားခြင်း မရှိပါ။ ထိုရွာအကြောင်းကို စံထွန်း က လွန်ခဲ့သော တစ်ပတ်ကတည်းက စုံစမ်းခဲ့သည်။ သူတို့ တိုက်ရမည့်အိမ် သုံးအိမ် ရှိ၏။ တစ်အိမ်က သူကြီးအိမ်၊ နောက်တစ်အိမ်က သူကြီးအိမ်နှင့် မလှမ်းမကမ်းတွင်ရှိသော လယ်အများကြီးပိုင်သည့် လယ်ရှင် တစ်ယောက် ၏ အိမ်၊ နောက်ဆုံးအိမ်က ငွေတိုး အကြီးအကျယ် ပေးစားသော တရုတ် လင်မယား၏ အိမ် ဖြစ်ပါသည်။

သူကြီးအိမ်ရောက်သည်နှင့် မောင်ဆိုင်တို့လည်း အိမ်ပေါ်တက်ပြီး သူကြီးကို ဖိဟောက်ပါတော့သည်။ မောင်ဆိုင်က ဘောင်းဘီတို၊ အင်္ကျီ လက်တို၊ ပခုံးတွင်လည်း ခြောက်လုံးပြူးကို သိုင်းထားသော သားရေကြိုး၊ ဦးထုပ်နှင့်ဖြစ်၍ သူ့ကိုယ်သူ ဖျာပုံမှ ဌာနအုပ်ဟု ပြောကာ သူကြီးကို ရွာထဲရှိ လိုင်စင်နှင့် သေနတ်ကိုင်သော အိမ်များအား မေးပါသည်။ အထက်မှ သေနတ်များကို စစ်ဆေးခိုင်း၍ လာသယောင်ယောင် ပြော၏။ ရွာတွင် လိုင်စင်နှင့် သေနတ်ကိုင်သောအိမ်မရှိဘဲ သူကြီးအိမ်သာ ရှိသည်။ နောက်ဆုံး ရွာသူကြီးဆီမှ နှစ်လုံးပြူးကိုယူ၊ သူကြီးကို လက်ပြန်ကြီးတုပ်ကာ သူကြီးဆီမှ ပစ္စည်းများကို ဓားပြတိုက်တော့သည်။ နောက် သူကြီးအိမ်တွင် အစောင့် ထားကာ လယ်ပိုင်ရှင်အိမ်ဆီ သွားကာ ဓားပြတိုက်ပြန်သည်။ ထိုအချိန်ထိ မောင်ဆိုင်တို့မှာ အဆင်ပြေပြေပင် ဖြစ်သည်။ နောက်ဆုံး ရွာလယ်ရှိ တရုတ် လင်မယားအိမ်ထံ ရောက်လာတော့သည်။ အိမ်မှာ ပျဉ်းကတိုးတိုင်ကြီးများ ဖြင့် ခြေတံရှည်အိမ်ကြီး ဖြစ်၏။ အောက်တွင် အကာအရံမရှိဘဲ အပေါ်မှာ

သာ ကာထား၏။ လှေကားမှအဆုံးတွင် တံခါးကို အပေါ်မှနေ ပိတ်ထားသည်။ အိမ်ပေါ်ထပ်သို့ရောက်ရန် မလွယ်ကူပေ။ အဖုံးအပိတ် တံခါးဖြစ်၍ အပေါ်မှ ဖွင့်မပေးလျှင် လွယ်လွယ်ကူကူ တက်၍ မရနိုင်ပါ။ မောင်ဆိုင်တို့လည်း သေနတ်တစ်ချက် မိုးပေါ် ထောင်ပစ်ပြီး တံခါးဖွင့်ပေးရန် မောင်ဆိုင်တို့က အော်ပြောလေသည်။ အောက်က အတော်ကြာအောင် အော်ပြောနေသော်လည်း အပေါ်က တုတ်တုတ်မျှ မလှုပ်ပေ။ နောက်ဆုံးတွင် ...

“ကဲ... ဖွင့်မလား၊ မဖွင့်ဘူးလား။ မဖွင့်ရင် သေနတ်နဲ့ ပစ်ချရမှာပဲ” ဟု အောက်မှ အော်ပြောသော်လည်း အပေါ်မှ လုံးဝ မလှုပ်ပေ။ နောက်ဆုံး တံခါးပေါက်ကို ချိန်၍ ရိုင်ဖယ်ဖြင့် နှစ်ချက်ပစ်လိုက်ပါတော့သည်။ ထိုအခါမှသာ အပေါ်မှ ယောက်ျားသံ တစ်သံက ...

“မပစ်ပါနဲ့။ မပစ်ပါနဲ့။ တံခါးဖွင့်ပေးပါမယ်” ဟု ပြောပြီး တံခါးမှာ ပွင့်သွား၏။ အောက်မှ ကြည့်သောအခါ အပေါ်တွင် အောက်လင်းဓာတ်မီးကြီးကို ထွန်းထားသည်။ လူကိုကား မမြင်ရပေ။ ထိုအခါ တပည့်တစ်ယောက် ဖြစ်သော မြင့်အောင်က ဓားလွတ်ကိုင်ကာ အပေါ်တက်သွား၏။ သူ့နောက်မှ မောင်ဆိုင်က လိုက်သွားပါသည်။ မြင့်အောင်သည် အိမ်ထဲသို့ လှမ်းဝင် လိုက်သည်နှင့် “အား” ခနဲ အော်သံ ကြားလိုက်ရပြီး ဘယ်ဘက်နံဆေးတွင် မှိန်းတန်းလန်းဖြင့် နောက်သို့ လန်ကျလာသည်။ လှေကားကို အတင်းဖက်ထား၍သာ အောက်သို့ ပြုတ်မကျသွားခြင်း ဖြစ်၏။ မောင်ဆိုင်တို့လည်း တအံ့တဩဖြစ်သွားပြီး အပေါ်မော့ကြည့်လိုက်သောအခါ ရေများ သွန်ချလိုက်သံ ကြားလိုက်ရပြီး အလွန်နံ့သော ကျင်ငယ်ရည်များ အောက်မှ လူများပေါ် ရွဲရွဲစိုကုန်တော့သည်။ အပေါ်မှ တရုတ်မမှာ ဆဲဆိုပြီး ကျင်ငယ် ထည့်သော အိုးဖြင့် အောက်မှ လူများကို ပစ်ပေါက်လေသည်။ မောင်ဆိုင်မှာ ဒေါသအလွန်ထွက်သွားပြီး တရုတ်မကို သေနတ်ဖြင့် ပစ်ချလိုက်တော့သည်။ ဒိုင်းခနဲ အသံဖြင့် တရုတ်မ အိမ်ပေါ်မှ ပြုတ်ကျသွားသည်။ မောင်ဆိုင်တို့မှာ အိမ်ပေါ်တက်ကာ တရုတ်မျက်နှာကို သေနတ်ဖြင့် လွှဲရိုက်ချလိုက်၏။ အိမ်ပေါ်တွင် သူတို့ လင်မယားသာရှိပြီး တခြားသူ မရှိပေ။ တရုတ်က ကြောက်လန့်တကြားဖြင့် တောင်းပန်နေပြီး မောင်ဆိုင်တို့က ပစ္စည်းများ ပေးရန် ပြောသောအခါ တရုတ်မှာ ရွှေများ၊ လက်ဝတ်လက်စားများ၊ ငွေများ

အပေါင်ခံထားသော ရွှေများကို ထုတ်ပေးလေသည်။ စံထွန်းက မြင့်အောင် မှိန်းထိထားသည်ကို မကျေနပ်၍ တရုတ်ကို ငှက်ကြီးတောင်စားဖြင့် ပိုင်းချ လိုက်တော့သည်။ တရုတ်မမှာ သေနတ်ပစ်ခံရပြီး သေဆုံးသလို တရုတ်မှာ လည်း ငှက်ကြီးတောင်စားဖြင့် အပိုင်းခံရ၍ အသက်ငေ့ငွေသာ ကျန်ရှိတော့ သည်။

ရာဇဝတ်စား ပြေးမလွတ် ဆိုသည့်အတိုင်း မောင်ဆိုင်တို့ ဓားပြအဖွဲ့ မှာ အစိုးရကလည်း အကြီးအကျယ် လိုက်လံဖမ်းဆီးနေသလို သူပုန်က လည်း မောင်ဆိုင်တို့ကို ဖမ်းမိလျှင် ဆုငွေပေးမည်ဟုပင် ဆုငွေထုတ်ပြီး ရှာဖွေနေသည်ဟု သတင်းရသည်။ သူတို့လည်း ပြေးမလွတ်တော့ဘဲ နောက်ဆုံး ၌ အဖမ်းခံရလေသည်။ တစ်နေရာတည်း မနေနိုင်၍ ဟိုရွာဝင်၊ ဒီရွာပုန်းဖြင့် နေရသောကြောင့် တစ်ရက် ရဲအဖွဲ့က တောထဲရှိ သူတို့ စခန်းကို သတင်းရ ကာ ဝိုင်းဖမ်းတော့သည်။ ပြန်လည်ခုခံသောကြောင့် သူတို့ထဲမှ နှစ်ယောက် ကျသွားသည်။ မောင်ဆိုင်မှာမူ သေနတ်ဒဏ်ရာဖြင့် အဖမ်းခံရသည်။ သူတို့ အမှုကို ပဲခူးမြို့၌ ဓားပြမှု၊ လူသတ်မှု၊ လက်နက်မှု စသည် အမှုပေါင်းစုံဖြင့် တရားစွဲဆိုခဲ့ရာ ဓားပြဗိုလ် ဖြစ်သော မောင်ဆိုင်သည် ထောင်ဒဏ် ၁၀ နှစ်၊ ၁၅ နှစ်၊ နှစ် ၂၀ စသည်ဖြင့် အမှုပေါင်း ခုနစ်မှုအတွက် ထောင်ဒဏ် ၉၇ နှစ် ကျခံရလေသည်။ အမှုများကို တစ်ပေါင်းတည်း မပေးသောကြောင့် ထောင်ဒဏ် ၉၀ ကျော်ကျခံရခြင်း ဖြစ်သည်။ ထိုအချိန်က တိုင်းပြည် ငြိမ်ဝပ် ပိပြားရေးမှာလည်း အခြေအနေ ကောင်းလာသောကြောင့် သူပုန်တို့မှာ အင်အားနည်းလာသည်။ ထိုအခါ တရားဥပဒေစိုးမိုးရေးမှာ နယ်များတွင် တဖြည်းဖြည်း အားကောင်းလာသည်။ တောကြောင်များမှာလည်း အသီးသီး ပြစ်ဒဏ်ကျခံရသည်။ ဓားပြ၊ သူခိုးများ လျော့နည်းလာသလို တရားဥပဒေက ပြင်းပြင်းထန်ထန် နှိမ်နင်း၍ မောင်ဆိုင်တစ်ယောက် အင်းစိန်ထောင်ထဲတွင် သေသည်အထိ နေရမည် ဖြစ်လာသည်။ လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့်များနှင့် ကြုံ သော်လည်း မောင်ဆိုင်သည် ထောင်ထဲတွင် နှစ်ပေါင်း ၆၅ နှစ် နေရဦးမည် ဖြစ်သည်။ သူနှင့် ကျွန်တော် တွေသည့်အချိန်တွင် သူသည် ထောင်သက် ၁၅ နှစ်ရှိနေပြီး အသက် ၃၀ ကတည်းက ထောင်ထဲရောက်နေသဖြင့် သူ့ အသက်မှာ ၄၅ နှစ်ရှိပြီ ဖြစ်သည်။ မောင်ဆိုင်သည် ထောင်ထဲတွင် မင်းသား

တစ်ယောက်လို နေသည်။ ပေါင်ဒါ၊ ရေမွှေးများနှင့် မွှေးပျံ့နေ၏။ သီချင်းလည်း အဆိုကောင်းသည်။ ညဘက်တွင် သူက သီချင်းဆိုလေ့ ရှိ၏။ သူ့အကြောင်းကို ကျွန်တော့်အား စိတ်လိုလက်ရ ပြောပြပါသည်။ မိဘများမှာ မရှိတော့။ အစ်မကြီးမှာလည်း ဆုံးသွားပြီဖြစ်ပြီး အစ်မလတ်နှင့် ကလေးများသာ ရှိတော့သည်။ သူနှင့် စဖမ်းခံရကတည်းက အဆက်အသွယ် ပြတ်ခဲ့သဖြင့် ဘယ်ရောက်ဘယ်ပေါက်မှန်း မသိတော့ပေ။ ငယ်ငယ်ကတည်းက ဆိုးသွမ်းပြီး မိဘအဆုံးအမ မရှိ၊ ပညာမသင်ခဲ့ရ၊ လူပေါ်ကြော့ တစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့သော မောင်ဆိုင် တစ်ယောက် နောင်သံသရာတွင် ဤကဲ့သို့ လူဆိုးလူပေါ်ကြော့ တစ်ယောက် မဖြစ်ပါစေနှင့်ဟု ဆုတောင်းရပေတော့မည်။

သားကောင်

မြန်မာနိုင်ငံ ဗြိတိသျှကိုလိုနီအဖြစ်ဖြင့် အုပ်ချုပ်ခံရစဉ်က အစောပိုင်း၌ အိန္ဒိယ ဘုရင်ခံအောက်တွင် ထားရှိခဲ့သည်။ ကိုကိုးကျွန်း အပါအဝင် အက်ဒမန် ကျွန်းစုခေါ် ကပ္ပလီကျွန်းစုသည် အိန္ဒိယလက်အောက်တွင် ရှိ၏။ ကိုကိုး ကျွန်းမှာ ကျွန်းလေးသာဖြစ်ပြီး ကပ္ပလီကျွန်းစုတွင် ကျွန်းလေးများ ပါဝင် သည်။ လူရိုင်းပုလေးများပင် ရှိသည်ဟု ဆိုကြ၏။ မြန်မာနိုင်ငံမှ တစ်ကျွန်း ကျသူများကို ကပ္ပလီကျွန်းစုရှိ ဖိုးဒဲဘလဲယား အကျဉ်းထောင်တွင် ထားလေ့ ရှိ၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်းကျသည်ဆိုသည်မှာ ကျွန်းရှိထောင်တွင် ထားရှိခြင်း ဖြစ်၏။ “ကြိုးအပြင် တန်းမရှိပါဘူး” ဟု ကြိုးဝါးလေ့ ရှိသော်လည်း ကြိုး အပြင် ကျွန်းရှိသည်ကား အမှန်ပင်။

၁၉၄၇ ခုနှစ်၊ အိန္ဒိယနိုင်ငံ ဗြိတိသျှလက်အောက်မှ လွတ်လပ်ရေး ရသောအခါတွင် မြန်မာနိုင်ငံနှင့် ပတ်သက်ခဲ့သမျှ နယ်မြေများကို ပြန်လည် စိစစ်ကြရ၏။ ထိုအခါ ကပ္ပလီကျွန်းစုလည်း ပါလာသည်။ ကိုကိုးကျွန်းစုကို မြန်မာနိုင်ငံ လက်အောက်တွင်ထားရန် သဘောတူကြ၏။ ကိုကိုးကျွန်းစု တွင် ကိုကိုးကြီး၊ ကိုကိုးလေး၊ စားပွဲကျွန်း၊ မီးပြကျွန်း၊ ချယ်ရီကျွန်း (တချို့က လွယ်ရီဟုလည်း ခေါ်ကြသည်) စသော ကျွန်းများမှာ ကိုကိုးကျွန်းစုတွင် ပါဝင်ပြီး မြန်မာပိုင် ဖြစ်သွားတော့သည်။

စင်စစ် ကိုကိုးကျွန်းသည် ရန်ကုန်မြို့မှ မိုင် ၂၆၀ ခန့် ကွာဝေးပါသည်။ ကပ္ပလီကျွန်းစုနှင့်မူ မိုင် ၅၀ ခန့်သာ ကွာသည်။ ရန်ကုန်မြို့၏ အနောက်

တောင်ဘက် ဘင်္ဂလားပင်လယ်အော်တွင် ရှိသည်။ ထို့ပြင် ကိုကိုးကျွန်းမှာ မုန်တိုင်းထန်လေ့ရှိသော အိန္ဒိယသမုဒ္ဒရာထဲရှိ ကျွန်းတစ်ကျွန်း ဖြစ်လေသည်။ နေသာလျှင် အိန္ဒိယပိုင် ကပ္ပလီကျွန်းစုကို မိုင် ၅၀ ခန့်သာ ကွာဝေးသော ကြောင့် လှမ်းမြင်ရ၏။ ယခင် ကျွန်းကျသူများက နာမည်ပေးထားသည့် မိုးပြဒယ်အိုး မှောက်ထားသည်နှင့် တူသည့် လှမ်းမြင်ရသော ကျွန်းကို မာယာဘုံကျွန်းဟု ခေါ်ကြလေသည်။

၁၉၆၉ ခုနှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီလတွင် ထိုကိုကိုးကျွန်းသို့ နိုင်ငံရေး အကျဉ်း သားအဖြစ် ကျွန်တော် ရောက်ရှိခဲ့ပါသည်။ နိုင်ငံရေးအကျဉ်းသားများကိုသာ ကိုကိုးကျွန်းသို့ ပို့ဆောင်၍ အကျဉ်းထောင်ထဲတွင် ထည့်သွင်းခြင်းမှာ ၁၉၆၅ ခုနှစ်တွင်ဖြစ်ပြီး နောက်တစ်ကြိမ်မှာ ကျွန်တော်တို့ ရောက်ရှိခဲ့သော ၁၉၆၉ ခုနှစ်တွင် ဖြစ်သည်။ ထိုကာလက ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေ ပြန်လည် ရေးဆွဲခြင်း မရှိသေးဘဲ ၁၉၄၈ ခုနှစ် ဥပဒေအတိုင်း အုပ်ချုပ်ခဲ့သဖြင့် ပုဒ်မ ၅ နှင့် နိုင်ငံရေး အကျဉ်းသား ဥပဒေမှာ ရှိနေ၏။ ပုဒ်မ ၅ ဆိုသည်မှာ နိုင်ငံတော် ငြိမ်ဝပ်ပိပြားရေးနှင့် ပတ်သက်၍ အစိုးရက ယုံကြည်စိတ်ချခြင်းမရှိသူကို နှစ်အကန့်အသတ်မရှိ ဖမ်းဆီးထိန်းသိမ်းထားခြင်း ဖြစ်သည်။ ရာဇဝတ်မှု ကျူးလွန်သော ရာဇဝတ်သားများနှင့် ခွဲခြားထားပြီး အစိုးရကို ဆန့်ကျင်သည့် နိုင်ငံရေးသမားများကိုသာ ပုဒ်မ ၅ ဖြင့် ထိန်းသိမ်းခဲ့ပါသည်။

ကိုကိုးကျွန်းမကြီးမှာ အလျား ခုနစ်မိုင်၊ အနံ နှစ်မိုင် ရှိသည်။ အလယ် တွင် တောင်ကြော ရှိ၏။ အုန်းပင်အများဆုံး ပေါက်၏။ သစ်နီပင်၊ သင်္ကန်း နက်ပင်များလည်း ပေါက်သည်။ တောင်နှင့်မြောက် သွယ်တန်းနေသည်။ အလျား တစ်မိုင်ခန့်သာ ရှိပေလိမ့်မည်။ ထိုကျွန်းမှာလည်း တောင်နှင့်မြောက် သွယ်တန်းပြီး ကိုကိုးကြီးနှင့် မိုင်ဝက်ခန့် ကွာလိမ့်မည် ထင်ပါသည်။

ရန်ကုန်နှင့် ဝေးကွာလွန်းသဖြင့် အဆက်အသွယ်မှာ သင်္ဘောလိုင်း တစ်ခုသာ ရှိ၏။ အရေးကြီးလျှင် လေယာဉ် ဆင်းသက်နိုင်ရန် နေရာထားရှိ သည်။ မိုးတွင်းဆိုလျှင် မုန်တိုင်းကြောင့် သင်္ဘောသွားလာခြင်း မရှိတော့ပေ။

အိန္ဒိယသမုဒ္ဒရာအတွင်း ရှိသောကြောင့် မုန်တိုင်းများ တိုက်ခတ်လေ့ ရှိသော်လည်း ကြီးကြီးမားမား မုန်တိုင်းမျိုး မကြုံတွေ့ခဲ့ရပါ။

ကျွန်တော် ကြုံရသည်မှာ တစ်နာရီ မိုင်ခုနစ်ဆယ်လောက် တိုက်ခတ်